

สาธารณรัฐอาหรับอียิปต์
กระทรวงศาสนาสมบัติ
สภาสูงสุดแห่งกิจการอิสลาม

คำชี้แจง

ข้อเท็จจริงในศาสนาอิสลาม

โดย

ศาสตราจารย์ ดร. มะห์มูด ฮัมดี ชักชูก

สาธารณรัฐอาหรับอียิปต์
กระทรวงศาสนาสมบัติ
สภาสูงสุดแห่งกิจการอิสลาม

คำชี้แจง

ข้อเท็จจริงในศาสนาอิสลาม

โดย

ศาสตราจารย์ ดร. มะห์มูด ฮัมดี ชักชูก

กรุงไคโร

ฮ.ศ.1423 - พ.ศ. 2545 – ค.ศ. 2002

คำนำ

ด้วยพระนามแห่งอัลเลาะห์ผู้ทรงกรุณาปราณีเสมอ

นับตั้งแต่กำเนิดของศาสนาอิสลาม ได้มีการต่อสู้ครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะยืนยันหัยคความจริงของศาสนา เนื่องจากว่าได้มีความพยายามที่จะบิดเบือน และลบล้างความจริงดังกล่าวมาโดยตลอด การต่อสู้ดังกล่าวนี้ จะคงมีอยู่ต่อไปจนกระทั่งถึงวันสิ้นโลก เนื่องจากการต่อสู้ระหว่างความจริง และความเท็จความดีและความชั่วเป็นสิ่งที่ควบคู่กันชั่ววันรันดร์และเริ่มตั้งแต่การสร้างมนุษย์และคงมีอยู่ต่อไปตราบเท่าที่มนุษย์ยังอยู่บน โลกนี้

อิสลาม เป็นศาสนาสุดท้ายที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแสดงการคลใจ ในการติดต่อครั้งสุดท้ายระหว่างสวรรค์กับโลก ดังนั้นอิสลามจึงถูกคัดค้านมากกว่าศาสนาอื่นๆ ก่อนหน้านี้ ดังรายละเอียดปรากฏอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอาน 5/48 การกล่าวหาศาสนาอิสลามเริ่มตั้งแต่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแสดงอภินิหารจนถึงทุกวันนี้ ในแง่ของเนื้อหาแล้วมีความคล้ายคลึงกัน หากจะมีความแตกต่างกันบ้าง ก็เฉพาะในเรื่องของการใช้ถ้อยคำ หรือในความพยายามที่จะให้ข้อกล่าวหาว่านั่นดูเหมือนเป็นเรื่องของวิชาการ ใน

ขณะเดียวกันบรรดานักปราชญ์และนักวิชาการมุสลิมต่างก็พยายามที่จะทำหน้าที่ของคนอย่างเต็มที่โดยการชี้แจงข้อเท็จจริง

ในการเขียนหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนมิได้มีเจตนาใดๆ ที่จะลดความสำคัญของผู้เขียนตำราก่อนหน้านี้ หากแต่ประสงค์ที่จะให้หนังสือเล่มนี้สามารถชี้แจงข้อข้องใจต่างๆ ที่เกี่ยวกับศาสนาอิสลามอย่างครอบคลุม และชัดเจน เพราะปัจจุบันปรากฏว่ามีกระแสต่อต้านต่างๆ ในหลายรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้อินเทอร์เน็ตที่เพิ่มขึ้น หนังสือเล่มนี้จึงได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน รัสเซีย โดยภาษาอังกฤษนั้น สภาสูงสุดกิจการอิสลามได้รับรองคำแปลภาษาปรากฏอยู่ในอินเทอร์เน็ตแล้ว ผู้เขียนจึงประสงค์ที่จะให้หนังสือเล่มนี้ มีส่วนที่จะจัดความเข้าใจผิดที่เกี่ยวกับศาสนาคำสั่งสอน และพระศาสดาของศาสนาอิสลาม

ขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบแทนผู้ซึ่งอยู่เบื้องหลังของความสำเริง

ศาสตราจารย์ ดร.มะห์มูด ฮัมดี ชักซุก

มูห์รอม ฮ.ศ. 1422 พฤษภาคม ค.ศ. 2001

คำนำ

ศาสนาอิสลามถือกำเนิดมาได้ 1424 ปีแล้ว มีพระศาสดามูฮัมมัด (ซ.ล.) เป็นศาสนทูต และคนนับถือเกือบ 1.3 พันล้านคน แม้กระนั้นก็ตามยังมีบุคคลอีกจำนวนหนึ่ง ที่ยังไม่เข้าใจศาสนาอิสลามอย่างถ่องแท้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ก่อการร้ายในสหรัฐ อเมริกาเมื่อวันที่ 11 กันยายน เมื่อปีที่แล้ว ได้ก่อความสับสนมากยิ่งขึ้น ดังนั้น เพื่อต้องการแก้ไขปัญหาคความเข้าใจผิด ซึ่งส่วนหนึ่งได้มาจากความพยายามที่จะบิดเบือนอิสลามตั้งแต่ต้นกำเนิดของศาสนา ศาสตราจารย์ ดร. มะห์มูด ฮัมดี ชักชูกรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศาสนสมบัติแห่งสาธารณรัฐอาหรับอียิปต์ จึงได้เขียนหนังสือเรื่อง “คำชี้แจงข้อเท็จจริงในอิสลาม” เป็นภาษาอาหรับโดยมีเจตนาที่จะให้สาธารณชนรับทราบถึงปัญหานี้โดยทั่วไป

ในโอกาสที่ ดร. วรวิทย์ กนิษฐเสน เอกอัครราชทูต ณ กรุงไคโร ได้นำหัวหน้าคณะทูตอาเซียนเข้าเยี่ยมชมการะรัฐมนตรี

กระทรวงศาสนาสมบัติ เพื่อรับฟังคำชี้แจงเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว
ได้มีการมอบหนังสือเรื่องนี้ที่มีการแปลเป็นภาษาคำต่างประเทศ
ต่างๆ ให้ แก่บรรดาผู้รับฟังด้วย

โดยมีเป้าหมายที่จะให้สาธารณชนชาวไทยที่สนใจ หรือ
ต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับชาวมุสลิมได้มีโอกาสอ่านหนังสืออ้างอิง
เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม เอกอัครราชทูต ฯ จึงดำริให้สถานเอก
อัครราชทูต ณ กรุงไคโร ร่วมกับสมาคมนักเรียนไทยไคโร จัดทำ
คำแปลและเรียบเรียงหนังสือดังกล่าวเป็นภาษาไทย โดยอาศัย
ฉบับภาษาอาหรับ เยอรมัน และอังกฤษประกอบกัน

ท้ายสุดนี้ คณะผู้จัดแปลและเรียบเรียง ขอขอบคุณ
รัฐมนตรีศาสนาสมบัติที่ได้กรุณามอบหนังสือดังกล่าว พร้อมให้
จัดพิมพ์หนังสือแปลฉบับภาษาไทยจำนวน 3,000 เล่ม โดยไม่คิด
ค่าตอบแทนแต่ประการใด

คณะจัดแปลและเรียบเรียง

กรุงไคโร

มิถุนายน 2545

8. นางสาวครุณี เลาะมะ
ตัวแทนนักศึกษาไทยโคโร กรรมการ
9. นางสาวสุวิณา อาโป
ตัวแทนนักศึกษาไทยโคโร กรรมการ
10. นายมาโนช หมัดโน้ต
ตัวแทนนักศึกษาไทยโคโร กรรมการ

สารบัญ

หน้าที่

บทที่ 1 : พระมหาคัมภีร์ อัลกุรอาน.....	13
1. พระมหาคัมภีร์อัลกุรอานเป็นการคลใจ(วฮี) จากพระผู้เป็นเจ้าหรือเป็นสิ่งที่มนุษย์ประพันธ์ขึ้น.....	13
2. คัมภีร์อัลกุรอาน ถูกเขียนแบบมาจากศาสนาที่มี มาก่อนๆ จริงหรือ.....	17
3. จริงหรือที่คัมภีร์อัลกุรอาน ไม่ได้นำสิ่งใหม่ๆ มาด้วย.....	20
4. ในการรวบรวมอัลกุรอานมีการละทิ้งข้อ สงสัยเกี่ยวกับความถูกต้องของอัลกุรอานหรือไม่.....	22
บทที่ 2. พระศาสดามุฮัมมัด (ซ,ล,).....	26
1.พระศาสดามุฮัมมัดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระศาสดา เพื่อเผยแพร่อิสลามให้ชาวอาหรับหรือมนุษยชาติทั้งมวล.....	26
2. อะไรคือสาเหตุที่ศาสดาแต่งงานกับผู้หญิงหลายคน.....	28
3. หะดีษต่างๆ ของพระศาสดาเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และเที่ยงแท้หรือไม่.....	31
4. หะดีษต่างๆ ของพระศาสดา มีการขัดแย้งกันหรือไม่.....	35

บทที่ 3 . การยึดครองดินแดนโดยอิสลาม ความจริงเกี่ยวกับ

กับจีฮาด และประเด็นเกี่ยวกับความรุนแรง..... 39

1. อิสลามถูกเผยแพร่วัยด้วยคมดาบจริงหรือ..... 39

2. การยึดครองดินแดนต่างๆโดยอิสลาม

ถือเป็นรูปแบบของการล่าอาณานิคมจริงหรือไม่..... 42

3. อะไรคือจุดยืนที่เกี่ยวข้องกับอารยธรรมที่เก่า

แก่และการเผาห้องสมุดอเล็กซานเดรีย..... 44

4. อะไรคือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจีฮาด..... 48

5. อิสลามส่งเสริมความคิดและการกระทำที่รุนแรงหรือไม่..... 52

6. อะไรคือหน้าที่ของอิสลามต่อพวกหัวรุนแรง

และการก่อการร้าย..... 57

บทที่ 4. อิสลามและปัญหาเกี่ยวกับมนุษย์..... 63

1. อะไรคือความผูกพันระหว่างพระเจ้าเป็นเจ้ากับมนุษย์..... 63

2. อะไรคือหน้าที่ของอิสลามที่มีต่อสติปัญญาของมนุษย์..... 66

3. อิสลามเป็นศาสนาที่เรียกร้องให้เชื่อใน

เรื่องของชะตากรรมจริงหรือ..... 70

4. หน้าที่ของอิสลามต่อประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน..... 73

5. อะไรคือทัศนะของอิสลามต่องานศิลปะ..... 78

บทที่ 5. อิสลามกับปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับสตรี.....	83
1.จริงหรืออิสลามกดขี่สตรีเพศ และปฏิบัติต่อสตรี อย่างไม่เป็นธรรม.....	83
2. จริงหรือที่สตรีต้องเป็นผู้ตามบุรุษเสมอไป.....	86
3. ทำไมสตรีจึงได้รับส่วนแบ่งมรดกน้อยกว่าบุรุษ.....	89
4. ทำไมคำให้การในศาลของสตรีมุสลิม ในฐานะพยานไม่เท่าเทียมกับคำให้การของบุรุษ.....	92
5. อิสลามมีทัศนะอย่างไรต่อการดำรงตำแหน่งสูงๆ ของสตรี...	94
6. ทัศนะของอิสลามที่มีต่อการคลุมฮิญาบของสตรีและสิทธิ ของนางที่เกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพ.....	96
7. จริงหรือที่การแต่งชุดฮิญาบ ไม่เหมาะสมกับการใช้ชีวิตสมัยใหม่.....	99
8.เพราะเหตุใดอิสลามอนุญาตให้มีภรรยาหลายคนได้.....	101
9.อิสลามห้ามไม่ให้สตรีมุสลิมสมรสกับคนต่างศาสนิกและ การกระทำความผิดถือเป็นการกีดกันทางศาสนาจริงหรือ.....	104
บทที่ 6 . เสรีภาพในการเชื่อถือ ความเป็นเอกภาพของ ประเทศมุสลิมและความล้าหลังของมุสลิมบางประเทศ.....	107
1. จริงหรือที่อิสลามต่อต้านเสรีภาพในการเชื่อถือ.....	107

2. ท่าทีของมุสลิมที่มีต่อนายซัลมาน รุซดี เป็นเรื่อง ที่ขัดต่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นหรือไม่.....	110
3. จริงหรือที่การลงโทษทางกฎหมายในอิสลาม แสดงถึงความทารุณโหดร้าย.....	113
4. อะไรคือสาเหตุที่ทำให้มุสลิมมีความแตกแยกต่างๆ ที่อิสลามเรียกร้องให้มีความเป็นเอกภาพ.....	117
5. จริงหรือที่อิสลามเป็นสาเหตุให้มุสลิมบาง ประเทศล่าหลัง.....	121
บทที่ 7. คำถามบางประการเกี่ยวกับบทบัญญัติอิสลาม.....	125
1. จริงหรือที่การถือศีลอด เป็นอุปสรรคต่อการผลิต.....	125
2. จริงหรือที่การออกชะกาตนั้น คนรวย มีโอกาสดีมากกว่าคนจน.....	127
3. เหตุใดอิสลามจึงห้ามมิให้รับประทานเนื้อสุกร.....	129
4. เพราะเหตุใดอิสลามจึงห้ามมิให้ผู้ชาย สวมใส่ เครื่องประดับที่ทำจากทองคำและเสื้อผ้าที่ทำจากผ้าไหม.....	132

บทที่ 1

พระมหาคัมภีร์อัลกุรอาน

หมวดที่ 1.พระมหาคัมภีร์อัลกุรอานเป็นการคลใจ (วฮีย์)⁽¹⁾จาก
พระผู้เป็นเจ้าหรือเป็นสิ่งที่มนุษย์ประพันธ์ขึ้น

1. คัมภีร์อัลกุรอานเป็นคัมภีร์ของอิสลามที่ประมวลบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักศีลธรรม และจริยธรรมอิสลามอย่างครบถ้วนสามารถยืนยันได้ว่าคัมภีร์อัลกุรอานนั้น เป็นการคลใจจากพระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากข้อสงสัยใดๆ แล้ว การเชื่อมั่นและการศรัทธาในเรื่องดังกล่าวจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นยิ่ง

ด้วยเหตุนี้ ศัตรูอิสลามทั้งในอดีตและปัจจุบันต่างใช้ความเพียรพยายามที่จะปฏิเสธความถูกต้องและที่มาของคัมภีร์อัลกุรอาน โดยพวกกราบไหว้เจว็ดรูปปั้นชาวเมกกะห์ที่ต่อต้านอิสลามในสมัยนั้นได้ใช้ความพยายามที่จะปฏิเสธว่าคัมภีร์อัลกุรอาน ไม่ใช่การคลใจจากพระผู้เป็นเจ้า

(1) วฮีย์ มีความหมายว่า การคลใจจากพระผู้เป็นเจ้า

ตามคำกล่าวอ้างที่ปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน ชูเราะห์ อัลฟุรคอน
โองการที่ 4 ความว่า “แท้จริงอัลกุรอานนี้ มิใช่อันใด นอกจากการ
โกหกที่มูฮัมหมัดได้กู้ขึ้นเองและหมู่ชนอื่นๆได้ช่วยเขาในเรื่องนี้” และ
โองการที่ 5 ความว่า “อัลกุรอานเป็นนินายของประชาชาติสมัย
ก่อนๆ ที่เขียนกันขึ้นแล้วถูกนำอ่านให้ขึ้นใจทั้งเวลาเช้าและเวลาเย็น”
รวมทั้งการกล่าวหาสาตามูฮัมหมัด ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน ชู
เราะห์ อัล นะลฺ โองการที่ 103 ความว่า “แท้จริงสาณัชนคนหนึ่ง
สอนเขา” หรือว่าแท้จริงอัลกุรอานนั้น เป็นผลงานของนักมายากล
หรือพวกที่ใช้ไสยศาสตร์ โดยที่พวกเขามีจุดมุ่งหมายที่จะหาทาง
ปฏิเสธว่า คัมภีร์อัลกุรอานไม่ใช่การคลงใจจากพระผู้เป็นเจ้าที่
ประทานผ่านสาตามูฮัมหมัด (ช.ล.) เพื่อเป็นทางนำแก่มวลมนุษย
ชาติ

มีนักบูรพาคติกลุ่มหนึ่งที่มีอคติต่ออิสลาม ได้สนับสนุนข้อ
อ้างที่ผิดๆ ของพวกกราบไหว้เจวีร์รูปปั้นชาวเมกกะห์ โดยได้ใช้
ความพยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้คัมภีร์อัลกุรอาน ไม่ใช่เป็นการคลงใจ
จากพระผู้เป็นเจ้าที่ประทานผ่านสาตามูฮัมหมัด(ช.ล.) ทั้งที่
อัลกุรอานได้พิสูจน์แล้วว่าไม่เป็นความจริง

มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ยืนยันอย่างชัดเจนว่า แท้จริง
สาตามูฮัมหมัด(ช.ล.) เป็นผู้ซึ่งไม่รู้หนังสือ เหตุนี้ท่านศาสดาฯ จึง

มอบหมายให้เหล่าสาวก และผู้ใกล้ชิดจดบันทึกการคลไคลและหา
กว่าศาสดาฯ เป็นผู้รู้หนังสือแล้วคงไม่วานให้ผู้อื่นดำเนินการ การ
กล่าวหาพระศาสดาว่าได้นำเรื่องบางเรื่องในคัมภีร์ยิวและไบเบิลมา
ใช้ในคัมภีร์อัลกุรอานนั้น ไม่ใช่เรื่องที่ผิดอย่างเดียวแต่เป็นเรื่องที่ไร้
สาระและไร้เหตุผลสิ้นดี เพราะเป็นไปไม่ที่ผู้ที่ไม่รู้หนังสือจะ
สามารถอ่าน เข้าใจและถ่ายทอดเนื้อหาของคัมภีร์อื่นได้อย่างแจ่ม
แจ้ง จึงเห็นได้ว่าข้ออ้างต่างๆ เหล่านั้นไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของ
ข้อเท็จจริงหรือมีข้อพิสูจน์ใดๆ ได้เลย

2. พระศาสดามูฮัมหมัด(ช.ล.) ทรงเผยแพร่วิสัยศาสนาอิสลามใน
นครเมกกะห์เป็นเวลา 13 ปี ไม่ปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์
ว่าพระองค์ไม่เคยติดต่อกับชาวยิวเลยตลอดระยะเวลาดังกล่าว
สำหรับชาวคริสต์นั้น มีหลักฐานระบุว่าพระองค์ทรงเคยติดตามลุง
ชื่อ อับดุลเลาะห์ เดินทางไปค้าขายที่ซีเรีย ในขณะที่พระองค์มีอายุ 9
ปี หรือ 12 ปีเท่านั้น โคจรระหว่างที่กองคาราวานหยุดพักพระศาสดา
ได้พบและสนทนากับบาทหลวงบิชอปเพียงไม่กี่นาที เด็กอายุขนาด
นั้นจะเข้าใจหลักเกณฑ์ บทบัญญัติและพื้นฐานของศาสนาใน
ระหว่างการพบปะช่วงสั้นๆ นั้นได้อย่างไร และเพราะเหตุใดที่
บาทหลวงดังกล่าวจึงได้เลือกเด็กผู้ชายผู้นี้เป็นผู้สนทนา ทั้งที่มี
ผู้ใหญ่จำนวนมากในกองคาราวาน เพื่อให้รู้จักหลักการของศาสนา

คริสต์ นอกจากนั้นก็ยังมีคำถามอีกว่าทำไมพระศาสดามุฮัมมัด (ช.ล.) จึงต้องรอคอยเป็นเวลา 30 ปีเพื่อที่จะประกาศศาสนาอิสลาม

เรื่องดังกล่าวจึงเชื่อถือไม่ได้ นักบรรพาคติผู้หนึ่งชื่อ Huart ได้ปฏิเสธเรื่องดังกล่าวโดยสิ้นเชิงและเห็นว่าเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น โดยกล่าวว่า เอกสารและบันทึกภาษาอาหรับที่ถูกค้นพบศึกษาและเผยแพร่ นั้น ต่างระบุว่าข้อความข้างต้นนั้นเป็นข้ออ้างที่เลื่อนลอย

3. คัมภีร์อัลกุรอานนั้นเป็นคัมภีร์ซึ่งสอดคล้องกับศาสนาอื่นๆที่มีการคลไคลจากพระผู้เป็นเจ้า และศรัทธาต่อพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว โดยพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างในสากลจักรวาล ทุกสิ่งทุกอย่างมาจากพระองค์ จึงจะต้องกลับไปหาพระองค์แต่เพียงผู้เดียว อย่างไรก็ตาม คัมภีร์อัลกุรอานได้ปฏิเสธคำสอนหลายประการของศาสนาฮินดูและคริสต์ เหตุใดเล่าจึงมีผู้กล่าวว่าพระศาสดามุฮัมมัด(ช.ล.) ถึงได้เลียนแบบศาสนาฮินดูและคริสต์ ถ้าสมมุติฐานดังกล่าวเป็นความจริง ก็ย่อมหมายความว่าความแตกต่างระหว่างศาสนาเหล่านั้น ไม่มี ความหมาย ไม่มีคัมภีร์อื่นใดที่ระบบเนื้อหา ข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ ในบทบัญญัติกว่า 1400 ปี เนื่องจากว่า สิ่งต่างๆ เหล่านั้นเพิ่งจะถูกค้นพบในกลางศตวรรษที่ผ่านมา เมื่อนักดาราศาสตร์ไม่สามารถที่จะใช้คำอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ เหล่านั้นทางวิชาการจึงได้ยอมรับว่าสิ่งเหล่านั้น เป็นผลของพระหัตถ์ของพระผู้

เป็นเจ้า ดังนั้น จะเป็นไปได้อย่างไรเล่าที่พระศาสดา ผู้ไม่รู้หนังสือ จะสามารถมีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ล้ำหน้า นอกจากนี้คงกล่าวอ้าง ไม่ได้ว่า แหล่งที่มาของข้อมูลเหล่านั้นเกิดจากคัมภีร์ของฮิวหรือ คริสต์ ซึ่งมีได้กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้เลย

ดังนั้น ที่มาของบทบัญญัติในคัมภีร์อัลกุรอาน จึงมีบ่อเกิดมาจากพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพละานุภาพ และมีได้เกิดจากมนุษย์อย่างแน่แท้

หมวดที่ 2. คัมภีร์อัลกุรอานลอกเลียนแบบมาจากศาสนาที่มีมาก่อน จริงหรือ?

1. ถ้าหากว่าคัมภีร์ อัลกุรอานได้เลียนแบบมาจากคัมภีร์ของศาสนาที่มีมาก่อนหน้านี้นี้ บรรดาผู้ที่มีชีวิตร่วมสมัยกับท่านศาสดา และบรรดาผู้ที่ต่อต้านพระองค์จะนิ่งเฉยอยู่ได้อย่างไร แน่แน่นอนพวกเขาเหล่านั้นต้องกล่าวหาพระศาสดาในเรื่องนี้ อย่างแน่นอน แต่ปรากฏว่าพวกเขาเหล่านั้นกับนิ่งเฉย เนื่องจากข้อกล่าวหาเหล่านั้นไม่มีมูลและขาดหลักฐานที่จะมาสนับสนุน เกี่ยวกับเรื่องนี้คัมภีร์อัล กุรอานเองได้มีการกล่าวถึงข้ออ้างดังกล่าวนั้นด้วย ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาครั้งหนึ่งแล้วในการได้ตอบข้อสงสัยก่อนๆ (โปรดดูเรื่องที่อ้างมาแล้วในหน้าที่ 5 และ 6)

2. คัมภีร์อัลกุรอานได้ประมวลบทกฎหมาย บัญญัติ กฎเกณฑ์ คำสั่งและคำชี้แจง ซึ่งไม่เคยปรากฏอยู่ในคัมภีร์ของศาสนาอื่นก่อนหน้านี้ นอกจากนี้คัมภีร์อัลกุรอานยังได้รวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวประวัติศาสตร์ความเป็นมาของประชาชาติก่อนๆ อีกด้วย ตลอดจนยังมีเรื่องราวที่เร้นลับ ซึ่งปรากฏขึ้นจริงตามที่อัลกุรอานได้แจ้งแก่เรา เช่น จุดจบของข้อพิพาทระหว่างชาวโรมันกับชาวเปอร์เซีย เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้พระศาสดามูฮัมหมัด (ซ.ล.) ตลอดจนสาวกของพระองค์เอง และบรรดาชาวคัมภีร์ก่อนๆ ก็ยังไม่เคยล่วงรู้มาก่อนเลย

3. แท้จริงคัมภีร์อัลกุรอาน ส่งเสริมให้ศึกษาหาความรู้ ให้เกียรติผู้ที่ใช้สติปัญญา ดังนั้น สืบเนื่องมาจากคำสั่งสอนของศาสนาอิสลามดังกล่าว ชาวมุสลิมจึงสามารถสร้างอารยธรรมขึ้นมาได้ และสามารถทดแทนอารยธรรมก่อนๆ และดำรงอยู่ได้หลายศตวรรษ หากว่าคัมภีร์อัลกุรอานได้ลอกแบบอย่างของศาสนาก่อนๆ แล้วไซ้ เหตุใดศาสนาก่อนๆ จึงไม่มีคำสั่งสอนและมีบทบาทเช่นเดียวกับศาสนาอิสลามเล่า

4. คัมภีร์อัลกุรอาน เป็นคัมภีร์ซึ่งมีเนื้อหาและสำนวนโวหารที่เป็นเลิศ หากว่าอัลกุรอาน ได้เลียนแบบมาจากคัมภีร์ของศาสนาอื่นก่อนๆ แล้วก็จะต้องมีข้อความที่ขัดแย้ง ขาดความชัดเจนเพราะจะมี

แหล่งกำเนิดที่มาหลากหลายแห่งด้วยกัน นอกจากนั้นอัลกุรอานก็
ได้กล่าวถึง การใช้เหตุผลของมนุษย์อยู่เสมอ ปราศจากนิยายประรา
ประราเรื่องเหลวไหล แท้จริงอัลกุรอานได้ตั้งอยู่บนหลักฐานของ
ข้อพิสูจน์ที่เด่นชัด นอกจากนี้ยังได้เชิญชวนให้ผู้ที่ไม่เห็นด้วย ดัง
ปรากฏอยู่ในซูเราะห์ อัล บากอเราะห์ โองการที่ 111 ความว่า “จง
กล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า พวกท่านจงนำหลักฐานของพวกท่านมา ถ้า
หากพวกท่านเป็นผู้ที่พูดจริง” และซูเราะห์อันนัมล โองการที่ 64
ความว่า “จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด จงนำหลักฐานของพวกท่านมา หาก
พวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง”

5. ส่วนวัฒนธรรมก่อนอิสลามนั้น ซึ่งมีการกล่าวอ้างว่า
คัมภีร์ อัลกุรอาน ได้ยึดเอาด้วย มีหลักฐานที่ชัดเจนว่า อิสลาม
ได้ปฏิเสธหลักการต่างๆ ก่อนอิสลาม ขนบธรรมเนียมที่ป่าเถื่อน
และแบบอย่างที่ได้ยกเลิกไปแล้ว โดยได้นำหลักเกณฑ์ที่ถูกต้อง
และแทนที่ความชั่วร้ายดังกล่าวด้วยหลักเกณฑ์ ขนบธรรมเนียม
และแบบอย่างที่ดีงาม และเป็นที่น่าพอใจว่า ศาสนาอิสลามได้ปฏิเสธ
ความเชื่อถือในยุคก่อนกำเนิดของศาสนาอิสลาม

หมวดที่ 3. จริงหรือที่คัมภีร์อัลกุรอานไม่ได้นำเสนอใหม่ๆ มาด้วย

นอกเหนือจากเรื่องต่างๆที่ได้กล่าวมาแล้ว ขอชี้แจงเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

1. แท้จริงคัมภีร์อัลกุรอานได้รวมเรื่องราวต่างๆ ซึ่งยังไม่เคยปรากฏในคัมภีร์อื่นๆมาก่อนเลย อัลกุรอานได้กล่าวถึงรายละเอียดของนบิซัคการียา การให้กำเนิดบุตรของพระนางมัรยัม(มาเรีย) และการอุปการะเลี้ยงดูพระนางมัรยัม โดยที่อัลกุรอานได้เล่าเรื่องราวของพระนางมัรยัมทั้งซุเราะห์อย่างสมบูรณ์ ซึ่งไม่ได้กล่าวในคัมภีร์ไบเบิลพันธะสัญญาใหม่ ดังนั้นข้อมูลและเรื่องราวเหล่านี้พระศาสดามูฮัมมัด (ช.ล.) เอามาจากที่ใด

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับการอพยพของชาวยิวออกจากอียิปต์ว่าธิดาของฟาโรห์เป็นผู้พบและรับนบีมูซา(โมเสส) เป็นบุตรบุญธรรม ในขณะที่อัลกุรอานยืนยันว่ามเหสีของฟาโรห์เป็นผู้พบและรับมูซาเป็นบุตรบุญธรรม ส่วนคัมภีร์ไบเบิลกล่าวว่า ฮารุนเป็นผู้ปั้นรูปวัวทองมาให้ชาวยิวบูชา ขณะที่อัลกุรอานว่าพวกเขามาริเป็นผู้กระทำความผิดฮารุนเป็นผู้บริสุทธิ์

3. ถ้าอัลกุรอานได้นำข้อความมาจากชาวยิวและคริสต์แล้ว เหตุใดศาสนาอิสลามจึงปฏิเสธพระบิดา พระบุตร และพระจิต ซึ่งถือ

ว่าเป็นรากฐานของศาสนาคริสต์ นอกจากนั้นอิสลามไม่ได้รับคำสั่งสอนที่เกี่ยวกับการจับอริชา(พระเยซู) ตรึงไม้กางเขน การไถ่บาป และการเชื่อว่าอริชาเป็นพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า

4. อัลกรุอ่านได้กล่าวว่าบรรดาศาสดาของพระเจ้าเป็นแบบอย่างทางด้านศีลธรรมของมนุษยชาติ ในขณะที่กัมภีร์ไบเบิลพันธสัญญาเก่าระบุว่า ศาสดาบางองค์เป็นผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นเรื่องที่ขัดต่อความเข้าใจในสถานะของความเป็นศาสดา ในทัศนะของอิสลาม (โปรดดูเรื่องของศาสดาลูต (Lot) กับธิดาในกัมภีร์ไบเบิลพันธสัญญาเก่า)

5. การปฏิบัติศาสนกิจในอิสลามที่กล่าวไว้ในอัลกรุอ่านนั้น เช่น การละหมาด การถือศีลอด การออกชะกาต และการทำฮัจย์ ตลอดจนรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการประกอบศาสนกิจ เรื่องต่างๆ เหล่านี้ไม่มีกล่าวในศาสนาอื่นๆ เช่น การละหมาดห้าเวลาในแต่ละวันตามเวลาที่กำหนดเป็นไปอย่างพิธีการที่เคร่งครัด การถือศีลอดในแต่ละปี ซึ่งต้องงดเว้นการกิน การดื่ม และความอยากต่างๆ ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนถึงตะวันตกดิน ชะกาต และวิธีการต่างๆ ที่จะให้ช่วยเหลือผู้ยากจน วิธีการบริจาต สิ่งต่างๆ เหล่านี้อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์และประเภทของชะกาต ตลอดจนเรื่องการเดินทางไปประกอบพิธีฮัจย์ การเวียนรอบกะบะห์ การพักที่ทุ่งอาราฟะห์ การ

เดินสะแอะระหว่างภูเขาซอฟาและมัววะห์ การขว้างเส้าหิน ฯลฯ ถ้าพิธีการต่างๆ เหล่านี้เ้ามาจากศาสนาอื่น ขอทราบด้วยว่าเป็นศาสนาใด

หมวดที่ 4. การรวบรวมอัลกุรอาน มีการละทิ้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความถูกต้องของคัมภีร์อัลกุรอานหรือไม่

1. พระศาสดาทรงคัดเลือกเหล่าบรรดาสาวกและผู้ใกล้ชิดด้วยพระองค์เอง เพื่อที่จะจดบันทึกข้อความในอัลกุรอานเป็นลายลักษณ์อักษร โดยการบอกเล่าวิธีของพระผู้เป็นเจ้า ในการนี้ผู้จดบันทึกได้ใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ เท่าที่สามารถหาได้ในขณะนั้น ไม่ว่าจะเป็นหนังสือไม้ เศษหิน หรือกระดูก แหล่งข้อมูลของอิสลามที่เชื่อถือได้ระบุว่ามีผู้จดบันทึกวิธีทั้งหมด 29 คน รวมทั้งท่านคอลีฟะห์⁽¹⁾ ทั้งสี่คือ

(1) คอลีฟะห์ หมายถึง ผู้ปกครองรัฐอิสลามสืบตำแหน่งแทนพระศาสดาหลังจากพระองค์สิ้นพระชนม์ โดยการเลือกตั้งและทำสัตยาบรณ มีจำนวน 4 ท่าน คือ ท่านอาบูบักร์ ท่านอุมีร์ อิมินคอกอบ ท่านอุษมาน บินอัฟฟาน และท่านอาลี

อบูบักร์ อุมัร อุษมาน และอาลี นอกจากนี้ยังมี นูอาวียะห์ ชูเบร อิบ
นิลอาวาม ชะอีด บินอาส อัมรฺ อิน อาส อาบี บินกะ และเซค บิน
ซาบิต

2. นอกจากมีการบันทึกไว้แล้ว ยังมีการท่องจำ การอ่าน
คัมภีร์อัลกุรอาน ซึ่งประเพณีนี้ยังคงมีอยู่ตราบเท่าทุกวันนี้ ในสมัยที่
ท่านพระศาสดายังมีชีวิตอยู่ ได้มีบรรดาสาวกของพระองค์หลาย
ร้อยคนที่ท่องจำคัมภีร์อัลกุรอานอย่างขึ้นใจ พระศาสดาได้ทรง
ตรัสว่าในช่วงเดือนรอมาดอนของทุกปีพระองค์ได้ทรงทบทวนอัล
กุรอานต่อหน้าเทวทูตญิบริล (กาบรียล) ในเดือนรอมาดอนสุดท้าย
ก่อนที่พระองค์จะสวรรคตนั้นท่านญิบริลได้ทบทวน อัลกุรอาน
ทั้งหมด 2 ครั้ง ด้วยเหตุนี้ ได้มีการจดบันทึกเป็นครั้งสุดท้ายในช่วง
ปลายอายุของพระศาสดา ในการจดบันทึกดังกล่าวได้ปฏิบัติตาม
บัญชาของพระศาสดา โดยทุกโองการอยู่ในลำดับตามที่พระองค์
ทรงประสงค์

3.หลังจากที่พระศาสดาทรงสวรรคตได้ 1 ปี บรรดาสาวกผู้
ที่ท่องจำ อัลกุรอานอย่างขึ้นใจ ได้เสียชีวิต จำนวน 70 คน ใน
สมรภูมิอัล ญามะมะห์ กับพวกมุไซละมะห์ อัลกัซซาบ ท่านคอ
ลีฟะห์อุมัร อิบนิคอตอบ ได้เสนอให้เซค บินซาบิต ซึ่งเป็นหนึ่งใน
บรรดาสาวกที่ได้จดบันทึกไว้ให้ทำการรวบรวมอัลกุรอานที่ได้จด

บันทึกไว้ตามที่ต่างๆ โดยได้จัดทำขึ้นใหม่ทั้งนี้เพื่อสะดวกในการใช้
ในโอกาสต่อไป ในการนี้ได้มีการวางหลักเกณฑ์ในการรวบรวม
อย่างเข้มงวด กล่าวคือจะไม่มีการถือว่าเอกสารเหล่านั้นเป็นส่วน
หนึ่งของอัลกุรอานหากไม่ได้รับการยืนยัน โดยพยานสองคนว่าเป็น
ข้อความที่พระศาสดาทรงบอกเล่าเอง บรรดาสาวกที่ท่องจำอัลกุ
รอานอย่างขึ้นใจจึงมีบทบาทสำคัญยิ่ง และเมื่อเชด บินซาบิตได้เสร็จ
สิ้นการะกิจการรวบรวมอัลกุรอานก็ได้ส่งมอบต้นฉบับให้แก่ท่านคอ
ลีฟะห์ อบูบักร์ และก่อนที่ท่านอบูบักร์จะถึงอสัญกรรมได้ส่งมอบ
ให้แก่คอลีฟะห์อุมร อิบนิคอตตอบ และก่อนที่ท่านอุมรจะถึงแก่
อสัญกรรมก็ได้ส่งมอบต้น ฉบับดังกล่าวให้แก่พระนางฮับชะะห์
บุตรสาวของตน

4. ภายใต้การปกครองของท่าน อุษมาน บินอัฟฟาน คอ
ลีฟะห์องค์ที่สาม ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการประกอบด้วยผู้จดบัน
ทึกลีท่านด้วยกันในจำนวนนี้มี เชด บินซาบิต รวมอยู่ด้วย คณะ
กรรมการดังกล่าวได้คัดลอก อัลกุรอานขึ้นมา 5 ฉบับ และได้จัดส่ง
ไปยังนครเมกกะห์ นครมะดีนะห์ นคร巴士เราะห์ นครกูฟะห์ และ
นครดามัสกัส โดยที่คณะกรรมการชุดดังกล่าวได้ยึดถือและทบทวน
จากต้นฉบับที่พระนางฮับชะะห์เก็บรักษาไว้ โดยได้เปรียบเทียบกับ
อัลกุรอานที่ได้มีการท่องจำในสมัยที่พระศาสดายังมีชีวิตอยู่ นั่นก็

คือ อัลมุสฮัฟ ที่ใช้อยู่ทุกหนแห่งในโลกอิสลาม ซึ่งเป็นแบบฉบับที่ไม่มีการแก้ไขใดๆ จนถึงทุกวันนี้ โดยที่ไม่มีมุสลิมผู้ใดโต้แย้งความถูกต้องของอัลกุรอ่านดังกล่าวตลอดระยะเวลา 1400 ปีที่ผ่านมา

มีนักบูรพาคดีหลายคนรวมทั้ง Mr. Leblois และ Mr. Muir และผู้เชี่ยวชาญร่วมสมัยชาวเยอรมัน Mr. Rudi Paret ได้ยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าว โดยที่ Mr. Rudi Paret ได้เขียนในคำนำที่ตนแปลขึ้นว่า “เราไม่มีเหตุผลที่จะต้องสันนิษฐานว่า แม้เพียงโองการเดียวในอัลกุรอ่านทั้งหมดไปได้มาจากพระศาสดามูฮัมหมัด”

สิ่งที่ Mr. Paret ต้องการที่จะกล่าวก็คือ ภายหลังจากที่พระศาสดาสวรรคตแล้ว ใบบันทึกใด ได้เปลี่ยนแปลงข้อความที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอ่านเลย และได้มีการพิสูจน์แล้วว่า ไม่มีอัลกุรอ่านฉบับอื่นๆ ที่แตกต่างไปจากอัลกุรอ่านที่ได้จดบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในสมัยท่านคอลีฟะห์อุมมานบินอัฟฟาน หากปรากฏว่าเหล่าสาวกของพระศาสดามีอัลกุรอ่านฉบับอื่นแล้ว พวกเขาก็คงจะแสดงออกมาให้เห็นแล้ว และจะต้องโต้แย้งกับฉบับที่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นทางการ แต่ปรากฏว่า ในประวัติศาสตร์อันยาวนานของอิสลามไม่มีการโต้แย้งใดๆ เลย ในทางตรงกันข้าม แม้แต่นิกายในอิสลามบางนิกาย เช่น นิกายฮัล อะห์มาดียะห์ซึ่งเป็น

นิกายร่วมสมัยก็ยังยอมรับด้วยทในคัมภีร์อัลกุรอานเหมือนกับนิกาย
อื่นๆ เช่นกัน

บทที่ 2

พระศาสดามูฮัมหมัด (ช.ล.)

หมวดที่ 1. พระศาสดามูฮัมหมัด (ช.ล.) ได้รับการแต่งตั้งให้
เป็นศาสดาเพื่อเผยแพร่อิสลามให้ชาวอาหรับหรือมนุษยชาติ
ทั้งมวล

1. นับตั้งแต่พระศาสดามูฮัมหมัด (ช.ล.) ทรงประกาศศาสนา
อิสลามให้แก่มนุษยชาติ ในครั้งแรกนั้น พระองค์ทรงตรัสว่า “แท้จริง
ฉันเป็นศาสนทูตของอัลเลาะห์ ที่ถูกส่งมายังพวกท่าน และเพื่อ
มนุษยชาติทั้งมวล” ซึ่งหมายความว่าพระองค์เป็นผู้นำศาสนาเพื่อ
มนุษยชาติทั้งมวล และมีได้กล่าวอ้างว่า อิสลามเป็นศาสนาของชาว
อาหรับเพียงอย่างเดียวแต่เป็นศาสนาเพื่อมนุษยชาติทั้งหมด และ
พระองค์ยังทรงตรัสเน้นเสริมอีกว่า “ศาสดาองค์ก่อนๆ ถูกส่งมาเพื่อ
กลุ่มชนของเขาเท่านั้น แต่ฉันถูกส่งมาเพื่อประชาชาติทั้งมวล”

2. ผู้ใดก็ตามที่อ่านคัมภีร์อัลกุรอาน ด้วยความเข้าใจแล้ว จะ
พบว่าอัลกุรอานได้เชิญชวนและเรียกร้องให้มนุษย์ทุกคนไปสู่ศาสนา

ของอัลเลาะห์ คุณลักษณะดังกล่าวนี้เป็นเรื่องที่ชัดเจนแจ่มแจ้งเหมือนแสงสว่าง ที่ปรากฏอยู่ในโองการต่างๆ ซึ่งถูกประทานลงมา ณ นครเมกกะห์ ก่อนที่พระศาสดาจะอพยพ ดังปรากฏหลักฐานในอัลกุรอาน ซูเราะห์ อัลอันบียา โองการที่ 107 ความว่า “และเราได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ประชาชาติทั้งหลาย” และในซูเราะห์อัลฟาติหะฮ์ ซึ่งเป็นซูเราะห์แรกในอัลกุรอาน ความว่า “การสรรเสริญทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ ผู้เป็นพระเจ้าของสากลโลก”

3. จากข้อเท็จจริงที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่าพระศาสดาไม่ได้เปลี่ยนแปลงแผนการณ์ของพระองค์เลย หากแต่ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามศาสนาและบทบัญญัติของอิสลาม โดยเรียกร้องตามขั้นตอน ซึ่งวิวัฒนาการดังกล่าวนี้ถือเป็นเรื่องธรรมดา เนื่องจากการจำเป็นการขากยิ่งสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ศาสนคติ นิสัย และประเพณีที่ฝังลึกซึ่งยากต่อการยกเลิก ในเริ่มแรกของการก่อตั้งอิสลาม ได้มีการปลุกฝังหลักการแห่งศรัทธาในดวงจิตและจิตใจของมนุษย์ ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นรากฐานของบทบัญญัติที่ค่อยๆเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตคน อิสลามได้ใช้วิธีการแบบนี้ ซึ่งค่อยๆนำไปสู่การห้ามดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ห้ามขูดรีดด้วยการเก็บดอกเบี้ย การยกเลิกทาส ในช่วงระยะเวลาการเผยแพร่นคร

เมื่อก่อนนั้น ได้มีการเน้นเกี่ยวกับหลักการศรัทธาเป็นหลักใหญ่ ส่วนในช่วงนรกมาคินะห์ ได้เริ่มมีการบัญญัติรายละเอียดตามศาสนากำหนดต่อไป

หมวดที่ 2. อะไรคือสาเหตุที่พระศาสดาแต่งงานกับผู้หญิงหลายคน

1. เมื่อพระศาสดามูฮัมมัด (ซ.ล.) มีพระชนมายุได้ 25 ปี ได้ทรงสมรสกับพระนางคอดีซะห์ ซึ่งเป็นคู่สมรสแรกของพระองค์ โดยพระนางมีอายุมากกว่าพระองค์ 15 ปี และเคยแต่งงานมาแล้ว 2 ครั้ง พระองค์ได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกับพระนางเป็นระยะเวลานานถึง 28 ปี จนกระทั่งพระนางได้เสียชีวิต ท่านศาสดาก็ยังระลึกถึงช่วงระยะเวลาดังกล่าว จนเป็นเหตุให้ภรรยาบางท่านของพระองค์เกิดความรู้สึกอิจฉาในเวลาต่อมา

2. ชีวิตพระองค์ทั้งก่อนและหลังจากรับการแต่งตั้งให้เป็นศาสดา เป็นที่ทราบกันดีว่า พระศาสดาไม่ใช่คนที่หมกมุ่นในเรื่องเพศ ฉะนั้นจะเป็นไปได้อย่างไรที่คนมีอายุมากกว่า 50 ปีแล้ว จะหมกมุ่นกับเรื่องดังกล่าว ทั้งๆที่พระศาสดามักเป็นหนุ่ม พระองค์มีโอกาสมากที่จะดักดวงเรื่องนี้ได้เหมือนกับเพื่อนๆ ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่พระองค์ก็ได้สนองโอกาสนั้น ซึ่งในบรรดาภรรยา

ของพระองค์นั้น มีเพียงพระนางอาอิชะห์ผู้เดียวที่เป็นผู้หญิงพระ
จรรยส่วนภรรยาคนอื่นๆ เป็นหม้ายมาก่อน การแต่งงานของพระ
องค์นั้นเป็นการแต่งเพื่อมีเป้าหมายด้านมนุษยธรรมหรือด้วยเหตุผล
ที่จะปฏิบัติตามหลักการทางศาสนา . แต่มิใช่เพราะเหตุผลทางด้าน
ความรัก

3. หลังจากพระองค์อยู่ในวัยเกิน 50 พรรษา พระองค์ได้
สมรสกับพระนางเซาเคห์ ธิดาของซัมอะห์ ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดา
สาวกที่เป็นหม้าย และเป็นที่ยอมรับกันว่า พระนางเซาเคห์ไม่ได้
เป็นคนสวย ร่ำรวย และไม่ได้มาจากตระกูลที่สูงส่ง พระองค์ทรง
แต่งกับพระนางเพื่อช่วยเหลือและให้การเลี้ยงดูครอบครัวของสาวก
ของท่านผู้ซึ่งพลีชีพในหนทางของพระผู้เป็นเจ้า ส่วนการสมรสกับ
พระนางอาอิชะห์ ซึ่งเป็นธิดาของอาบูบักร์ และพระนางฮับเซาะห์
ธิดาของอุมร์ เพื่อเป็นการกระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น
กับบุคคลทั้งสอง

4. ในส่วนพระนางอุมมุซาลามะห์ พระนางเป็นหญิงหม้ายที่
สูญเสียสามีในสงครามอุหุด ทั้งๆที่พระนางมีอายุมาก แต่พระองค์ก็
ประสงค์ที่จะแต่งกับพระนาง ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุผลด้านมนุษยธรรม

ส่วนพระนางรอมละห์ ธิดาของอาบูซุฟยาน ซึ่งอพยพไปยัง
เอธิโอเปียพร้อมกับสามีผู้ได้สละศาสนาอิสลาม และหันไปนับถือ

ศาสนาคริสต์ ได้ละทิ้งพระนางไปโดยไม่ให้การดูแล พระศาสดาจึงส่งสารไปยังกษัตริย์นาซาซี ผู้ครองประเทศเอธิโอเปีย ขอให้กษัตริย์ฯ ส่งพระนางรอมละห์กลับ เพื่อมีเจตนาที่จะช่วยเหลือพระนางให้รอดพ้นจากการถูกประหารชีวิต และพระองค์หวังว่า การสมรสกับพระนางนั้น จะทำให้บิดาของพระนางซึ่งมีอิทธิพลในนครเมกกะห์เข้ารับอิสลาม

พระองค์สมรสกับพระนางยาวาริยะ ธิดาของอัลฮาริธ และเป็นหนึ่งในเชลยศึกที่ถูกจับในสมรภูมิจัสมุสตาลาก เนื่องจากบิดาของพระนางเป็นหัวหน้าเผ่า พระศาสดาจึงให้เกียรติและปกป้องพระนางจากการตกเป็นเชลยศึกด้วยการสมรสกับพระนาง และพระองค์ทรงเรียกร้องให้ชาวมุสลิมปลดปล่อยผู้เป็นเชลย และก็ได้รับการตอบสนอง

พระองค์ได้สมรสกับพระนางซอฟียะห์ ธิดาของหัวหน้าเผ่ายิวแห่งบานูการิเซาะ โดยพระองค์เปิดโอกาสให้พระนางเลือกที่จะสมรสกับพระองค์หรือกลับไปยังพวกของคน ซึ่งพระนางตัดสินใจที่จะสมรสกับพระศาสดา

5. พระศาสดาสมรสกับพระนางซัยนัับ ธิดาของอะซิบ และมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของพระองค์ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะปฏิบัติตามบทบัญญัติของศาสนา โดยก่อนหน้านี้พระนางได้สมรสกับ เชด บินซาบิ

บุตรบุญธรรมของพระศาสดา แต่การสมรสครั้งนั้นไม่ได้ยั่งยืนและ
มีการหย่าร้างในเวลาต่อมา ประเพณีของอาหรับในสมัยนั้นห้าม
ไม่ให้ผู้ชายแต่งงานกับหญิงที่ได้หย่าร้างกับบุตรบุญธรรมของ
ตนเอง แต่ทั้งนี้พระศาสดาได้รับวดีจากพระผู้เป็นเจ้าเพื่อยกเลิกข้อ
กล่าวหาดังกล่าว ดังปรากฏในอัล กุรอาน ซูเราะห์อัลอะซาบ ความ
ว่า “และเมื่อเซดได้หย่ากับนางแล้ว เราได้ให้เจ้าแต่งงานกับนาง เพื่อ
ที่จะไม่เป็นที่ลำบากใจแก่บรรดาผู้ศรัทธาชายในเรื่อง (กา สมรส
กับ) ภริยาของบุตรบุญธรรมของพวกเขา เมื่อพวกเขาหย่ากับพวก
นางแล้ว และพระบัญชาของอัลเลาะห์นั้น จะต้องบรรลุผลเสมอ”

หมวดที่ 3. หะดีษ⁽¹⁾ ต่างๆ ของพระศาสดา เป็นสิ่งที่ถูกต้องและ
เที่ยงแท้หรือไม่

ด้วยปรากฏว่า มีนักบูรพาคดีชาวตะวันตก ชื่อ Goldzieher
ยังคงสงสัยเกี่ยวกับหะดีษของศาสดามุฮัมมัด (ช.ล.) ว่า อาจจะไม่
เป็นเรื่องที่ถูกต้องแท้จริง โดยเห็นว่า หะดีษดังกล่าว เป็นเพียงสิ่งซึ่ง
ชาวมุสลิมได้คิดค้นมาเองในสมัยเริ่มแรกอิสลาม และต่อไปนี้ คือ
การโต้ตอบข้อเคลือบแคลงสงสัยต่างๆ

(1) หะดีษ หมายถึง ประเพณีการดำเนินชีวิตของพระศาสดา (Tradition's of the Prophet life)

1. หะดีษ หรือ ชุนวนะห์ เป็นบ่อเกิดของอิสลามที่มีความสำคัญอันดับสองรองลงมาจากคัมภีร์อัล กุรอาน ทั้งนี้ เนื่องจากพระศาสดา ทรงได้รับบัญชาในอัล กุรอาน ให้เผยแพร่สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าประทาน คลอมาให้แก่มนุษย์ทั้งปวง และในขณะที่เดียวกัน ก็ได้บัญชาให้ศาสดาขยายความ และอธิบายอัล กุรอาน ดังปรากฏในอัล กุรอาน ชูเราะห์ อัลมาอิดา โองการที่ 67 ความว่า “**โอ้รอซูลเอ๋ย จงประกาศสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า จากพระเจ้าของเจ้า และเจ้าเจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็ได้ประกาศสาส์นของพระองค์ และอัลเลาะห์นั้น จะทรงคุ้มครองเจ้าให้พ้นจากมนุษย์ แท้จริงอัลเลาะห์นั้น ไม่ทรงแนะนำพวกที่ปฏิเสธศรัทธา**” และในชูเราะห์ อัลนะห์ โองการที่ 44 ความว่า “**ด้วยหลักฐานทั้งหลายที่ชัดเจน และคัมภีร์ต่างๆที่ศักดิ์สิทธิ์ และเราได้ให้อัลกุรอานแก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้ชี้แจง (ให้กระจ่าง) แก่มนุษย์ ซึ่งสิ่งที่ได้ถูกประทานมาแก่พวกเขา และเพื่อพวกเขาจะได้ไตร่ตรอง**” และในโองการที่ 64 ความว่า “**และเราได้ให้คัมภีร์นี้ลงมาแก่เจ้า เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อให้เจ้าชี้แจงให้แจ่มแจ้งแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน และเพื่อเป็นการชี้แนวทางและเป็นเมตตาแก่หมู่ชนผู้ศรัทธา**” และการอธิบายอัลกุรอานดังกล่าว ก็คือหะดีษ และแนวทางปฏิบัติของพระศาสดา ซึ่งรวมถึงคำพูด พฤติกรรม และการยอมรับของท่าน โดยที่พระศาสดาเอง ได้ชี้แจงถึงความจำเป็นที่

จะต้องปฏิบัติตามหะดีษของท่าน ซึ่งปรากฏอยู่ในสุนทรพจน์อำลาครั้งสุดท้าย ก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ ว่า “ข้าพเจ้าได้ทั้งสองอย่างไว้ให้กับพวกท่าน และหากพวกท่านยึดถือและปฏิบัติตามทั้งสองอย่างนี้แล้ว พวกท่านจะไม่มีวันหลงทาง นั่นก็คือ อัลกุรอาน และแนวทาง(หะดี) ของฉัน”

2. ถึงแม้จะมีการยอมรับกันว่า มีหะดีษหลายเรื่อง ที่มีใช่เป็นของพระศาสดาก็ตาม แต่ทว่า นักวิชาการอิสลาม ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้อยู่เสมอ โดยนักวิชาการเหล่านั้น ได้ตรวจสอบความถูกต้องของหะดีษต่างๆ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ คัมภีร์อัลกุรอานได้วางหลักเกณฑ์สำหรับการวินิจฉัยดังหลักฐานปรากฏในอัลกุรอาน ชูเราะห์อัลหุญญุรอนน์ โองการที่ 6 ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย หากคนชั่วนำข่าวใดๆ มาแจ้งแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็จงสอบสวนให้แน่ชัด” ในการพิจารณาถึงความถูกต้องของหะดีษนั้น ต้องคำนึงถึงบุคลิก อุปนิสัย ตลอดจนความประพฤติทางศีลธรรมของทุกคน ที่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรายงานหะดีษของพระศาสดา และวิธีการดังกล่าวนี้ ได้ถูกนำมาใช้สำหรับการพัฒนาการของการค้นคว้าทางด้านประวัติศาสตร์

3. สืบเนื่องมาจากความสำคัญของหะดีษ ที่มีต่อศาสนา

อิสลาม บรรดานักวิชาการจึงได้ใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะรักษา
หะดีษให้มีความถูกต้อง โดยจำแนกหะดีษที่แท้จริง ออกจากหะดีษ
ปลอมเป็นส่วนๆไป จากนั้น จึงได้ก่อตั้งสาขาวิชาขึ้นใหม่เพื่อศึกษา
วิชาหะดีษเป็นการเฉพาะ โดยสาขาวิชาดังกล่าวนี้ คือวิชาที่ว่าด้วย
คุณลักษณะของผู้รายงาน วิชาที่ว่าด้วยการสืบสายหะดีษ ในการนี้
พระศาสดา ทรงเตือนผู้ซึ่งกล่าวข้อความที่เป็นเท็จ มีการกระทำที่ไม่
ดีคือคนว่า “ผู้ใดที่ตั้งใจที่จะกล่าวเท็จต่อฉัน ก็จงเตรียมหาที่พักพิงใน
นรก”

4. ในบรรดานักวิชาการทั้งหลาย ที่ได้อุทิศตนค้นคว้าหะดีษที่
แท้จริงของพระศาสดานั้น คือ ท่านอิหม่ามอัลบุคอรีย (มีชีวิตรอยู่
ในช่วงปี ค.ศ. 810-870) เป็นผู้ที่ได้รวบรวมหะดีษไว้มากกว่าครึ่งล้าน
เรื่อง แต่หลังจากที่ได้รับการตรวจสอบอย่างละเอียดและในเชิง
วิชาการแล้ว คงเหลือเก้าพันเรื่องที่ถือว่าเป็นหะดีษที่แท้จริง

อย่างไรก็ตามในจำนวนเก้าพันหะดีษนั้น มีหลายเรื่องที่มี
ข้อความซ้ำซ้อนกัน จึงคัดให้เหลือประมาณ 3000 หะดีษ

5. ผลจากความพยายามอย่างที่สุดของนักวิชาการหะดีษที่
ทุ่มเทกัน คว้าการตรวจสอบ ความถูกต้องแท้จริงของหะดีษ และเป็น
ที่ยอมรับเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีหนังสือเพียงหกเล่มที่ได้รวบรวมหะดีษ
โดยตรง คือ ซอเหียะอัลบุคอรีย ซอเหียะมุสลิม ชุन्नอัลนีซาอี ชุन्नอา

บีตาวูด ชุนันฮัรร์มีซี และชุนันอิบนิมายะ นอกจากนั้นยังมีเอกสารทางวิชาการเผยแพร่อีกมากมายของผู้แต่งชาวมุสลิม ที่ได้เขียนเรื่องหะดีษต่างๆ ที่ถูกปฏิเสธ จึงเป็นเรื่องที่ชัดเจนว่า นักวิชา การมุสลิมหลายคน ได้ให้ความสำคัญกับการรวบรวมหะดีษที่แท้ จริงเป็นอย่างมาก และเป็นเรื่องที่ไร้เหตุผลที่ยังมีผู้สงสัยในเรื่องดังกล่าวต่อไป

หมวดที่ 4. หะดีษต่างๆของพระศาสดามีการขัดแย้งกันหรือไม่

ด้วยปรากฏว่า มีการอ้างหะดีษต่างๆ ที่ขัดแย้งกัน จึงขออธิบายนี้ดังต่อไปนี้

1. กัมกีร์อัลกุรอ่าน ได้เรียกร้องให้มุสลิมเชื่อฟังพระศาสดาเกี่ยวกับเรื่องนี้ อัล กุรอ่านได้ระบุไว้ในซูเราะห์ อัลหัคด โองการที่ 7 ความว่า “และอันใดที่รอซูลได้นำมายังพวกเจ้า ก็จงยึดเอาไว้ และอันใดที่ท่านได้ห้ามพวกเจ้า ก็จงละเว้นเสีย” และในซูเราะห์ อันนิซา โองการที่ 80 ความว่า “ผู้ใดเชื่อฟังรอซูล แน่อนเขาก็เชื่อฟังอัลเลาะห์แล้ว” บทหะดีษต่างๆ จะมีข้อความที่พระศาสดาทรงอนุญาตหรือห้ามไม่ให้เรากระทำ ด้วยเหตุนี้ หะดีษจึงเป็นส่วน

สำคัญของศาสนาอิสลาม และหากไม่มีการปฏิบัติตามก็เท่ากับเป็นการดำเนิน การที่ขัดต่ออัลกุรอ่าน

2. ภายหลังจากที่นักวิชาการมุสลิมได้ศึกษามาเป็นระยะเวลาหลายศตวรรษแล้ว เกี่ยวกับการจำแนกหะดีษที่แท้จริง ออกจากหะดีษที่ไม่แท้จริง ดังที่เราได้เคยกล่าวมาแล้ว ในบทก่อนหน้านี้ แต่อย่างไรก็ดี จะมีการละเลยไม่ปฏิบัติตามหะดีษไม่ได้ เนื่องจากหะดีษนั้น เป็นบ่อเกิดที่มีความสำคัญอันดับที่สองในศาสนาอิสลาม จึงจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนของหะดีษ โดยตระหนักถึงการค้นคว้าทางศาสนาอิสลามว่า มีการจำแนกหะดีษที่แท้จริงออกจากหะดีษที่ขัดแย้งกันได้แล้ว

3. หะดีษของพระศาสดา เป็นการขยายความในคัมภีร์อัลกุรอ่าน เช่นชาวมุสลิมจะต้องละหมาดทุกวันตามพิธีการที่ปรากฏในรายละเอียดตามหะดีษ แต่ทว่า พิธีการดังกล่าวนี้ ไม่ได้ระบุในอัลกุรอ่าน นอกจากนี้ ยังมีอีกหลายเรื่องที่สามารถอธิบายได้ด้วยตัวบทหะดีษ

4. คัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาที่มีการนับถือพระผู้เป็นเจ้าก่อนอิสลามได้จารึกไว้ในลักษณะเช่นเดียวกับการบัญญัติหะดีษ ทั้งนี้ไม่มีผู้ที่ศรัทธาในศาสนาดังกล่าว คือศาสนาฮินดู และคริสต์ ถูกบังคับให้ละทิ้งศาสนาของตน เนื่องจากมีข้อขัดแย้งหรือยังขาดการ

ตรวจสอบ ดังนั้น ในกรณีเช่นนี้ ควรจะมีการตรวจสอบประเพณีใน ศาสดาซึ่งกล่าวว่า ถูกต้องหรือไม่ประการใด ซึ่งในกรณีของศาสนา อิสลามนั้น นักวิชาการมุสลิมได้ดำเนินการมาแล้ว ตั้งแต่หลาย ศตวรรษก่อนหน้านี้

บทที่ 3

การยึดครองดินแดนโดยอิสลาม ความจริงเกี่ยวกับ
สงครามจีฮาด และประเด็นเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรง
หมวดที่ 1. อิสลามเผยแพร่วัยคณาบจริงหรือ

1. หลักเกณฑ์พื้นฐานที่กำหนดในคัมภีร์อัล กุรอาน ก็คือสิทธิเสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนา ดังปรากฏในอัล กุรอานซูเราะห์อัลบาคอเราะห์ โองการที่ 259 ความว่า “**ไม่มีการบังคับใดๆ (ให้นับถือ) ในศาสนาอิสลาม**” ศาสนาอิสลามได้เน้นการนับถือศาสนาว่าเป็นเรื่องของเสรีภาพของมนุษย์ที่มีความศรัทธาอย่างไร เรื่องนี้มีปรากฏอยู่ในอัล กุรอานในซูเราะห์ อัลกะห์ฟิ โองการที่ 29 ความว่า “**สัจธรรมนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเจ้า ดังนั้นผู้ใดประสงค์กิจของศรัทธา และผู้ใดประสงค์กิจปฏิเสธ**” อัล กุรอานได้กล่าวว่า พระศาสดาทรงเป็นศาสนทูต มีภาระที่จะเผยแพร่ว่าสารของพระผู้เป็นเจ้า แต่มิได้รับมอบหมายให้บังคับมนุษย์ให้นับถือศาสนาอิสลาม ดังปรากฏในซูเราะห์ยูनुส โองการที่ 99 ความว่า “**เจ้าจะบังคับมวลชนจนกว่าพวกเขาจะเป็นผู้ศรัทธากระนั้นหรือ**” และในซูเราะห์อัลฟาซียะห์ โองการที่ 22 ความว่า “**เจ้ามิใช่ผู้มีอำนาจเหนือพวกเขา**” และในซูเราะห์ อัลหุรอร โองการที่ 48 ความว่า “**แต่ถ้าพวกเขาผิดหลังให้**

(ไม่ยอมรับการเรียกร้อง) ดังนั้น เรามิได้ส่งเจ้ามายังพวกเขา เพื่อเป็นผู้คุ้มกันรักษา” โดยโองการดังกล่าวเหล่านั้นได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า อัลกุรอานไม่มีการบังคับให้มีการนับถือศาสนาอิสลาม

2. อิสลามได้กำหนดพิธีการต่างๆ ที่ชาวมุสลิมจะต้องปฏิบัติตาม หากประสงค์ที่จะเผยแพร่ศาสนาอิสลาม พิธีการดังกล่าวนี้มีปรากฏอยู่ในอัลกุรอาน ซึ่งบัญญัติให้การเผยแพร่ศาสนาอิสลามนั้นเป็นไปด้วยความเกลี้ยกล่อม และการเทศน์ที่น่ารับฟัง ดังปรากฏในอัลกุรอานในซูเราะห์อัลนะห์ โองการที่ 125 ความว่า “จงเรียกร้องสู่แนวทางแห่งพระเจ้าของสุเจ้าโดยสุชุม และการตักเตือนที่ดี และจงโต้แย้งพวกเขาด้วยสิ่งที่ดีกว่า” และในซูเราะห์อัลบาคอเราะห์ โองการที่ 83 ความว่า “และจงพูดจาแก่เพื่อนมนุษย์อย่างดี” อัลกุรอานมีวรรคตอน (อายะห์) ไม่น้อยกว่า 120 วรรคตอนที่ได้เน้นถึงบทบาทพื้นฐานสำหรับชาวมุสลิม ที่จะชักจูงให้ผู้คนนับถือศาสนาอิสลาม โดยการชักชวนอย่างนุ่มนวลและสุชุม และปล่อยให้ผู้ที่ถูกชักชวนตัดสินใจว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธ หลังจากที่ได้พระศาสดาทรงยึดครองนครเมกกะห์ได้แล้ว พระองค์ได้กล่าวกับชาวเมืองเมกกะห์ว่า “ท่านมีเสรีภาพแล้ว” และพระองค์ก็ไม่ได้บังคับให้พวกเขารับอิสลาม

3. ชาวมุสลิมไม่เคยบังคับให้ผู้ที่นับถือศาสนาอื่น หรือคริสต์ ยอมรับนับถือในศาสนาอิสลาม เกี่ยวกับเรื่องนี้ท่านอุมร์ บินคอตตอบ ผู้ซึ่งเป็นคอลีฟะห์องค์ที่สอง ได้ให้หลักประกันแก่ชาวคริสต์ในนครเยรูซาเล็มที่จะใช้ชีวิตของตนเองได้อย่างมั่นคง โดยมีศาสนสถานไม่กางเขน และจะไม่ถูกคามสิทธิใดๆทางศาสนาของเขา ภายหลังจากพระศาสดาอพยพไปยังนครมาดินะห์แล้ว ทรงบัญญัติในธรรมนูญการปกครองฉบับแรกว่า ชาวยิวเป็นชาติที่อยู่ร่วมกับชาวมุสลิมในประชาคมเดียวกัน โดยพระองค์ได้ให้สิทธิแก่ชาวยิวที่จะปฏิบัติศาสนกิจของตนได้อย่างอิสระ

4. ในหนังสือเรื่อง "Allah ist ganz anders" (อัลเลาะห์ทรงเป็นอย่างอื่นโดยสิ้นเชิง) นาง Sigrid Hunke นักบูรพาคีชาวเยอรมัน ได้ปฏิเสธว่าศาสนาอิสลามเผยแพร่ด้วยคมดาบ และได้เขียนบทความไว้ว่า "การมีขันติธรรมของชาวอาหรับมีบทบาทสำคัญต่อการเผยแพร่ของศาสนาอิสลาม ซึ่งเป็นเรื่องที่ขัดต่อข้อกล่าวหาว่า ศาสนาอิสลามได้เผยแพร่ด้วยไฟและคมดาบ ในข้อความอีกตอนหนึ่งของหนังสือดังกล่าว นางได้เขียนว่า ชาวยิวและคริสต์ ได้เปลี่ยนศาสนาของตนด้วยความสมัครใจ

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า กองทหารมุสลิมไม่เคยบุกรุกและยึดครองเอเชียใต้หรือแอฟริกาตะวันตก แต่ศาสนาอิสลามได้

ขายและงอกงามในประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเหล่านั้น หลังจากที่มีพ่อค้าชาวมุสลิมได้เดินทางไปค้าขาย พวกซูฟีมุสลิมซึ่งมีจิตใจใฝ่สันติได้สร้างความประทับใจให้แก่พลเมืองในประเทศดังกล่าว โดยประชาชนของประเทศที่อยู่ห่างไกลเหล่านั้น ได้สังเกตเห็นการกระทำ ความมีศีลธรรมตลอดจนพฤติกรรมของชาวมุสลิม จึงค่อยๆ ยอมรับนับถือศาสนาอิสลามในที่สุด

หมวดที่ 2. การยึดครองดินแดนต่างๆ โดยอิสลามถือเป็นรูปแบบของการล่าอาณานิคมจริงหรือไม่

1. การยึดครองดินแดนโดยชาวมุสลิม ไม่ถือว่าเป็นรูปแบบของการล่าอาณานิคมอย่างสิ้นเชิง เพราะการล่าอาณานิคมนั้นเป็นการปกครองโดยการขูดรีดทรัพย์สินสมบัติ และทรัพยากรทั้งด้านการเกษตรและอุตสาหกรรม โดยยังจะละเลยที่จะพัฒนาเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และอารยธรรมในดินแดนที่ถูกยึดครองอีกด้วย ประวัติศาสตร์เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า ผู้ยึดครองชาวมุสลิม เป็นผู้ที่ยังไว้ซึ่งความยุติธรรม และการปกครองของชาวมุสลิมตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเที่ยงธรรมและขันติธรรม อันดาลูเซีย ปัจจุบันคือ ประเทศสเปน เคยรุ่งเรืองและเจริญในทุกๆ ด้านในสมัยที่ชาวมุสลิมปกครอง อีกทั้งเหนือกว่าประเทศยุโรปอื่นๆ ในสมัยนั้น เนื่องจากว่า

ได้รับวัฒนธรรม และความก้าวหน้าทางวิชาการที่ชาวอาหรับเป็นผู้ริเริ่มมาใช้ โดยปัจจุบันยังสามารถเห็นได้จากสถาปัตยกรรม และอารยธรรมอิสลาม

2. ในประเทศที่ชาวมุสลิมยึดครอง มีการเรียกเก็บภาษีเพื่อใช้ในการป้องกันรัฐมุสลิมจากศัตรู ดังนั้นทุกคนที่ได้ขึ้นทะเบียนในกองทัพจึงได้รับการยกเว้นจากการเสียภาษีดังกล่าว Sir Thomas W. Arnold ได้กล่าวว่า ชนเผ่าชาวคริสต์ที่พำนักอยู่ใกล้ๆ กับอัลดอเกียห์อยู่ร่วมกับชาวมุสลิมอย่างสันติ ได้ประกาศว่า ในกรณีที่มีสงครามชาวคริสต์เหล่านั้น พร้อมที่จะสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กับชาวมุสลิม หากได้รับการยกเว้นการเสียภาษี

3. การสู้รบในหนทางของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของวัตถุประสงค์ที่จะปล้นสะดมทรัพย์สินสมบัติของเชลยในสงคราม เป็นสิ่งที่อิสลามห้ามไว้ และถือว่าเป็นอาชญากรรม ครั้งหนึ่งได้มีผู้เรียนถามพระศาสดาว่า มีความคิดเห็นอย่างไรในเรื่องนี้ พระองค์ทรงตอบย้าถึง 3 ครั้ง ว่า “เขาจะต้องถูกปฏิเสธที่จะได้รับรางวัลจากพระเจ้าเป็นเจ้า”

4. การยึดครองของอาณานิคมตะวันตกกับการยึดครองของชาวมุสลิมนั้น แตกต่างกันมาก เพราะข้อกล่าวหาที่ว่า การยึดครองของชาวมุสลิมนั้น มุ่งที่จะรักษาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเป็นข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูลโดยสิ้นเชิง ผู้เขียนจึงขอยกตัวอย่างเพียงแค่ตัวอย่าง

เดียวในบรรดาหลายๆตัวอย่างว่า การยึดครองของชาวมุสลิมนั้น ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายทางเศรษฐกิจ หากแต่จุดมุ่งหมายนั้นอยู่ที่ศาสนา เป็นสำคัญ มีสนธิสัญญาสันติภาพฉบับหนึ่ง ลงนามโดย คอลิด บิน วาลิด กับพวกประชาชนเมืองต่างๆ ใกล้กับเมืองเฮิร์ท HIRD ซึ่งมีข้อความว่า “หากพวกเราชาวมุสลิมปกป้องท่านจากศัตรู ท่านจะต้องชำระภาษี แต่หากไม่ประสงค์ที่จะได้รับความคุ้มครอง ก็ไม่ต้องชำระภาษี” สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ ชาวมุสลิมได้คืนภาษีให้แก่ราษฎรที่อยู่ในเขตยึดครองที่ซีเรีย เนื่องจาก ว่าในสมัยนั้น ท่านอุมร์ อิบนิ คอตตอบ ไม่สามารถที่จะปกป้องดินแดนนั้นได้ เพราะเหตุว่าชาวมุสลิมต้องทำสงครามกับอีกฝ่ายหนึ่ง ในขณะเดียวกัน ดังนั้น นายคอลิด บินวาลิด จึงได้เขียนถึงราษฎรที่อยู่ในซีเรียว่า “พวกเราฝ่ายปกครองขอคืนเงินให้แก่พวกท่าน เนื่องจากการที่เคยเรียกเก็บเงินภาษีจากพวกท่านนั้น ก็เพื่อต้องการที่จะคุ้มครองพวกท่าน แต่เมื่อไม่สามารถให้การคุ้มครองพวกท่านได้ จึงขอคืนเงินดังกล่าวแก่ท่าน ที่ตกลงกันได้ไว้สำหรับเฉพาะกรณีที่เราชนะสงครามและสามารถคุ้มครองพวกท่านได้”

หมวดที่ 3. อะไรคือจุดยืนที่เกี่ยวข้องกับอารยธรรมที่เก่าแก่ และการเผ่าห้องสมุดอเล็กซานเดรีย

1. ไม่เป็นเรื่องที่ถูกต้องเลยที่ว่า ชาวมุสลิมไม่เคารพอารยธรรมที่เก่าแก่ ในความเป็นจริงปรากฏว่ามุสลิมได้ประโยชน์จากสิ่งที่ยืมจากอารยธรรมเหล่านั้น โดยมีการแปลคำราชาภาษาต่างๆ เช่น คำราชาภาษกรีก เปอร์เซีย อินเดีย และอื่นๆ มาเป็นภาษาอาหรับ เพราะมุสลิมเชื่อว่า ความรู้เฉพาะด้าน ประสพการณ์ และคำสั่งสอนของทุกชาติจะเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ สมควรที่จะหาประโยชน์จากอารยธรรมเหล่านี้ เกี่ยวกับเรื่องนี้พระศาสนากูฮัมมัด (ช.ล.) ได้ทรงตรัสไว้ว่า “จงศึกษาหาวิชาความรู้ ถึงแม้จะอยู่ไกลถึงเมืองจีนก็ตาม” ซึ่งหมายความว่า จำเป็นจะต้องศึกษาหาความรู้ แม้วิชาความรู้จะอยู่ในดินแดนที่มีความศรัทธาต่างกัน และแม้จะอยู่ไกลแสนไกลก็ตาม โดยในสมัยนั้น คนชาวอาหรับมีความคิดว่า จีนเป็นดินแดนที่ไกลที่สุดในโลก

2. อิบนิ รุชดี นักปรัชญาอิสลาม ได้บรรยายจุดยืนของอิสลามต่ออารยธรรมที่เก่าแก่ว่า “อิสลามอนุญาตให้ค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือเก่าๆ ตราบใดที่หนังสือเหล่านั้น เป็นเป้าหมายที่ใกล้ชิดต่ออิสลาม ในแง่ความคิด ทางสติปัญญา ความรู้ และข้อมูลที่มีอยู่ก่อนนั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องยอมรับตราบใดที่ใกล้ชิดต่ออิสลาม และต้องขอบเขตต่อข้อมูลเหล่านั้น” และได้กล่าวเสริมอีกว่า “เราจงวิเคราะห์ในสิ่งที่คนรุ่นก่อนๆ พุท และยืนยันในหนังสือเหล่านั้น หากว่าสิ่ง

เหล่านั้น ถูกต้อง ตรงกับสิ่งที่มืออยู่ในคัมภีร์อัลกุรอาน เราต้องยอมรับและขอบคุณพวกเขา และหากมีสิ่งที่ขัดต่ออัลกุรอาน เราก็จงหลีกเลี่ยงออกห่างเสีย และจงให้อภัยพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาไม่รู้”

3. มีข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่ยืนยันว่า มุสลิมไม่ได้เป็นผู้เผาห้องสมุดอเล็กซานเดรีย แต่ถูกกล่าวหา และถูกป้ายสี อย่างไม่ถูกต้องโดยผู้ป้ายสีดังกล่าว มุ่งหวังที่จะทำลายภาพพจน์ของอิสลาม ศัตรูของอิสลาม ได้ปล่อยข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยไม่มีข้อมูลที่ถูกต้องแม้แต่หนึ่ง เป็นผลทำให้คนทั่วไปเชื่อกันว่า ข่าวลือดังกล่าวเป็นความจริง การปล่อยข่าวลือดังกล่าว กระทำให้ช่วงศตวรรษที่ 13 ซึ่งเป็นช่วงสงครามครูเสด (สงครามระหว่างอิสลามกับคริสต์) จนถึงทุกวันนี้ ก็ยังมีการปล่อยข่าวลือเรื่องนี้ ทั้งๆ ที่มีนักประวัติศาสตร์ที่มองโลกแห่งความเป็นจริง ได้ออกมายืนยันว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องเท็จ ไม่มีมูลความจริงแม้แต่หนึ่ง ตามข่าวลือดังกล่าว ได้กล่าวว่า ท่านอุมรฺ อิบน์คอดดอบ ซึ่งเป็นคอลีฟะห์ องค์ที่สอง ได้สั่งให้เผาห้องสมุดอเล็กซานเดรีย โดยมีการอ้างคำพูดของท่านอุมรฺว่า “ถ้าหนังสือที่มีอยู่ในห้องสมุดเหล่านี้ ได้รวมสิ่งที่มีอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอานแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรต่อไปอีก และเราก็ไม่ต้องการมัน และหากว่าหนังสือเหล่านี้ ถ้านับกับอัลกุรอาน ก็จำเป็นที่

จะต้องทำลายมันเสีย” มีบางรายงานได้กล่าวว่า มีชาวอาหรับมุสลิมได้ใช้หนังสือในห้องสมุดเป็นเชื้อเพลิงสำหรับการต้มน้ำในห้องอาบน้ำสาธารณะเป็นเวลาถึงหกเดือน แต่ทว่ามีการพิสูจน์แล้วว่าท่านอุมัร ไม่เคยสั่งการเช่นนั้น

4. นักบูรพาคติชาวเยอรมัน ผู้หนึ่ง ชื่อ Sigrid Hunke ได้เขียนไว้ในหนังสือที่มีชื่อว่า (อัลเลาะห์นั้น เป็นอย่างอื่นโดยสิ้นเชิง) โดยหนังสือดังกล่าวสามารถพิสูจน์ได้ว่าในสมัยที่อาหรับยึดครองอเล็กซานเดรีย้นั้น ประมาณปี ค.ศ. 641 ไม่มีห้องสมุดที่อเล็กซานเดรียแล้ว ห้องสมุดดังกล่าวได้ถูกเผาไปก่อนหน้านี้นี้หลายร้อยปีแล้ว และที่อเล็กซานเดรียไม่มีห้องอาบน้ำสาธารณะดังกล่าวอยู่ด้วย หนังสือดังกล่าวยังได้แจ้งอีกว่า ห้องสมุดเก่าแก่แห่งวิทยาลัยนั้น ได้ถูกสร้างขึ้นที่อเล็กซานเดรีย โดยกษัตริย์ Ptolemy ที่ 1 ประมาณ 300 ปีก่อนคริสต์ศักราช และถูกเผาในปีที่ 47 ก่อนคริสต์ศักราช เมื่อครั้งที่ Julius Ceasar ยึดครองเมืองดังกล่าว และพระนางคลีโอพัตรา ได้บูรณะห้องสมุดดังกล่าวขึ้นมาใหม่ โดยนำหนังสือจาก Bergamun มาบรรจุไว้ด้วย

5. การทำลายห้องสมุดจนราบคาบ ได้เกิดขึ้นในราวศตวรรษที่ 3 พระจักรพรรดิ Caracalla ได้ตั้งปณิธานโดยที่พวกหัวรุนแรงทางศาสนาได้ทำลายห้องสมุดในปี ค.ศ. 272 เพราะพวกเขาเชื่อว่า

ห้องสมุดนั้น เป็นผลิตผลของพวกที่กราบไหว้พระเจ้าหลายองค์ (รูปปั้น ไฟ พระอาทิตย์ ลม ต้นไม้ เป็นต้น) ในปี ค.ศ. 391 ผู้นำศาสนานิกายคาทอลิกคนหนึ่งชื่อ Theophilos ได้ถวายคำแนะนำให้จักรพรรดิ Theodosios ออกพระราชกฤษฎีกาอนุมัติให้ทำลายห้องสมุดที่เหลืออยู่ และเผาหนังสือที่มีอยู่ประมาณ 3 แสนเล่ม มีจุดประสงค์ที่จะก่อสร้างโบสถ์ขึ้นมาแทนที่ การทำลายห้องสมุดได้เกิดขึ้นอีกครั้งในศตวรรษที่ 5 โดยผู้สอนศาสนาที่กราบไหว้พระเจ้าหลายองค์

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า จากตัวอย่างข้างต้นที่เกี่ยวข้องกับการเผาห้องสมุดอเล็กซานเดรีย มีการพยายามบิดเบือนประวัติศาสตร์ที่จะทำลายชื่อเสียงของอิสลามและชาวมุสลิม และพยายามทำให้อิสลามมีภาพพจน์ที่เป็นปฏิปักษ์กับวิชาความรู้และอารยธรรม ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วพวกเขาบริสุทธิ์จากการกล่าวหาโดยสิ้นเชิง

หมวดที่ 4. อะไรคือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการจีฮาดในอิสลาม

1. จีฮาด เมื่อมีการแปลเป็นภาษาต่างประเทศแล้ว โลกตะวันตกได้ให้ความหมายของจีฮาดว่า สงครามอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งในอิสลามไม่ได้ให้ความหมายของจีฮาดว่า สงครามศักดิ์สิทธิ์ ในทางศาสนาบัญญัติอิสลามได้ให้ความหมายของคำ จีฮาดว่า สงครามที่

ยุติธรรมและสงครามที่ยุติธรรม ความหมายของคำว่า จิฮาด นั้น
หมายความว่า การเสียสละด้วยความพยายาม ซึ่งสามารถแบ่ง
ออกเป็น 2 ประเภท กล่าวคือ ประการแรกหมายถึงการต่อสู้กับตัวเรา
เอง ประการที่สองหมายถึงสงครามอันชอบธรรม

ในอิสลามได้ให้ความหมายการต่อสู้เพื่อเอาชนะตัวเอง นั้น
คือ จิฮาดใหญ่ หมายถึงการขัดเกลากิเลสความชั่ว การเอาชนะต่อสิ่ง
ที่เป็นภาระการปลดปล่อยตัวเองจากอบายมุขต่างๆ เช่น ความเกลียด
ชังต่อผู้อื่น ความอิจฉาริษยา เพื่อให้ตัวผู้ปฏิบัติเองมีความใกล้ชิด
ต่อพระผู้เป็นเจ้า

ส่วนความหมายที่สองอิสลามได้ให้ความหมาย จิฮาดเล็ก
หมายถึงการทำสงครามที่ชอบธรรม การทำสงครามที่ชอบธรรมนั้น
ตามบทบัญญัติอิสลามหมายถึงการทำสงครามเพื่อป้องกันตัวเองโดย
มีเป้าหมายที่จะต่อต้านการโจมตีของศัตรูเท่านั้น ดังมีหลักฐาน
ปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอานอย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยที่องค์อัล
เลาะห์ ได้ทรงอนุญาตให้บรรดามุสลิมต่อสู้กับศัตรูผู้รุกราน ดัง
ปรากฏในอัลกุรอาน ซูเราะห์ อัลฮัจญ์ โองการที่ 39 ความว่า
“สำหรับบรรดาผู้(ถูกโจมตีนั้น) ได้รับอนุญาตให้ต่อสู้ได้ เพราะพวก
เขาถูกข่มเหง” และในซูเราะห์อัลบาคอเราะห์ โองการที่ 190 “และ
พวกเจ้าจงต่อสู้ศัตรูในทางของอัลเลาะห์คือบรรดาผู้ที่ทำร้ายพวกเจ้า

และจงอย่ารุกราน แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์ไม่ทรงชอบผู้รุกราน” จากโองการทั้งสองดังกล่าวข้างต้น ได้ระบุอย่างเด่นชัดแล้วว่า พระองค์อัลเลาะห์นั้น ทรงอนุญาตบรรดามุสลิมให้ทำการต่อสู้ป้องกันตนเอง และอิสลามยังห้ามมิให้รุกรานผู้อื่นอีกด้วย แท้จริง พระองค์อัลเลาะห์ทรงกริ้วผู้รุกราน และได้ระบุในอัลกรุอานซูเราะห์ อัลบาคอเราะห์ โองการที่ 194 ความว่า “ดังนั้น ผู้ใดละเมิดต่อพวกเจ้า ก็จงละเมิดต่อเขาเยี่ยงที่เขาละเมิดต่อพวกเจ้า”

อิสลามห้ามการสู้รบและการนองเลือดอย่างเด็ดขาด แต่หากเป็นสู้รบเพื่อป้องกันตนเองก็เป็นสิ่งที่อิสลามอนุญาต ดังปรากฏในอัลกรุอาน ซูเราะห์ อัลบาคอเราะห์ โองการที่ 216 ความว่า “การสู้รบได้อูกำหนดแก่พวกเจ้า ทั้งๆ ที่มันเป็นที่ยังเกลียดแก่พวกเจ้า” และการเปิดฉากสู้รบต่อผู้อื่น เป็นสิ่งที่อิสลามห้ามอย่างเด็ดขาด

3. ถึงแม้ว่า จิฮาด มีความหมายว่า การสู้รบเพื่อป้องกันศาสนาและตนเองนั้น มิได้จำกัดอยู่เฉพาะสำหรับการสู้รบในสมรภูมิต่างนั้น แต่เป็นจิฮาดต่อทรัพย์สินสมบัติ จิตใจ และการสู้รบทางความคิด และแสวงหาหนทางต่างๆ เพื่อเป็นการครอบงำศัตรูในทุกรูปแบบ โดยมีจุดประสงค์เพื่อปกป้องสังคมอิสลามและหลักการศรัทธาของหมู่ชนในสังคมให้รอดพ้นจากการทำร้ายของศัตรู

ซึ่งเรื่องต่างๆ ดังกล่าวเป็นสิทธิอันชอบธรรมสำหรับทุกคน
ชาติ และถูกแทรกแซงจากข้อตกลงระหว่างประเทศในปัจจุบัน

4. เมื่อศัตวรรษมุสลิมต้องการสร้างสันติภาพ และหยุดการหลั่ง
เลือด อิสลามก็กำชับมุสลิมให้ยอมรับสันติภาพนั้น ดังปรากฏใน
คัมภีร์อัลกุรอานในซูเราะห์อัลอัมฟาต โองการที่ 61 ความว่า “และ
หากพวกเขาโอนอ่อนมาเพื่อการประนีประนอมแล้ว เขาก็จงโอนอ่อน
ตามเพื่อการนั้นด้วย และจงมอบหมายแด่อัลเลาะห์เถิด” ยิ่งกว่านั้น
อิสลามยังเรียกร้องให้มุสลิมอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสันติ และสร้าง
ความสัมพันธ์ที่ดีกับพวกเขาในขณะที่มั่นใจว่าพวกเขาจะไม่ทำร้าย
มุสลิม ซึ่งจะพบเห็นได้ว่าอัลกุรอาน กำชับให้มุสลิมเชื่อมความ
สัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างยุติธรรม และสันติ ดังปรากฏในซูเราะห์ อัลมุน
ตะฮินะห์ โองการที่ 8 ความว่า “อัลเลาะห์มิได้ทรงห้ามพวกเจ้า
เกี่ยวกับบรรดาผู้ที่มิได้ต่อต้านพวกเจ้าในเรื่องศาสนา และพวกเขา
มิได้ขับไล่ออกจากบ้านเรือนของพวกเจ้าในการที่ พวกเจ้าจะทำ
ความดีแก่พวกเขา และให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา แท้จริงอัลเลาะห์
ทรงรักผู้มีความยุติธรรม” ซึ่งอัลกุรอาน อธิบายให้เราทราบว่า เป้า
หมายของอิสลามคือเผยแผ่อิสลามและอภัยโทษระหว่างมนุษย์
พร้อมทั้งเกื้อกูลกันเพื่อก่อให้เกิดความสงบสุข

อย่างไรก็ตามจะพบเห็นว่า สื่อระหว่างประเทศบางสื่อพยายามรุกรานอิสลามโดยกล่าวว่า อิสลามเป็นศาสนาที่ส่งเสริมความรุนแรง ชาตินิยม และการก่อการร้าย ซึ่งข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่มีมูลความจริง ซึ่งไม่มีในพื้นฐานของอิสลามและตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง อิสลามเป็นศาสนาแห่งความเมตตาปราณีและสันติภาพ ซึ่งเราจะอธิบายเพิ่มเติมในสองหมวดที่เหลือต่อไป

หมวดที่ 5. ศาสนาอิสลามส่งเสริมความคิดและการกระทำที่รุนแรงหรือไม่

1. อิสลามเป็นศาสนาที่สอนให้มีความกรุณาปราณี และส่งเสริมให้มีความยุติธรรม และสันติภาพ นอกจากนั้นอิสลามยังพิทักษ์รักษาเสรีภาพ เกียรติยศและความมีศักดิ์ศรี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นเพียงคำขวัญแต่เป็นหลักการที่อิสลามยึดเหนี่ยวอยู่ด้วย พระผู้เป็นเจ้าทรงได้ส่งศาสดามูฮัมหมัด(ซ.ล.) ดังปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอานซูเราะห์อัลอันบียา โองการที่107 ความว่า "และเราไม่ได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ประชาชาติทั้งหลาย" และพระศาสดาทรงตรัสเช่นเดียวกันว่า "ตัวฉันเองได้ถูกส่งมาเพื่อทำให้อรรยamananที่สูงส่งนั้นสมบูรณ์ยิ่ง" และอิสลามยังอนุญาตให้มนุษย์สามารถเลือกเชื่อได้ รวมทั้งเรื่องของความเชื่อใน

พระผู้เป็นเจ้าหรือปฏิเสธการเชื่อก็ตาม ดังมีหลักฐานปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอ่านซูเราะห์อัลกะหฟี่ โองการที่ 29 ความว่า “ และจงกล่าวเถิดมุฮัมมัด ศาสนาฉันนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น ผู้ใดประสงค์กิจของศรัทธาและผู้ใดประสงค์กิจปฏิเสธ แท้จริง เราได้เตรียมไฟนรกไว้สำหรับพวกอธรรม ซึ่งกำแพงของมันล้อมรอบพวกเขา และถ้าพวกเขาร้องขอความช่วยเหลือก็จะถูกช่วยเหลือด้วยน้ำเสมือนน้ำทองแดงเดือดดวกใบหน้า มันเป็นน้ำดื่มที่ขั้วขั้วและเป็นที่พักพิงที่เลวร้าย”

การเชิญชวนให้นับถือศาสนาอิสลามนั้น เป็นเรื่องของการเชิญชวนจิตใจคน โดยการเรียกร้องอย่างนุ่มนวลและด้วยการสนทนาอย่างฉันท์มิตร ไม่ใช่ใช้วิธีการบังคับขู่เข็ญใดๆ ในหลักการศรัทธาของอิสลามได้เรียกร้องให้บรรดาชาวมุสลิมรักษาความยุติธรรม และเสรีภาพ โดยห้ามสิ่งอยู่ยุติธรรมใดๆ ตลอดจนการทารุณ การฉ้อราษฎร์บังหลวง การกระทำการใดๆ ที่ชั่วร้ายอันเป็นการส่งเสริมความชั่วให้อยู่ในระดับเดียวกับความดีดังปรากฏใน อัลกุรอ่าน ซูเราะห์ฟูซซัลัต โองการที่ 34 ความว่า “ความดีและความชั่วนั้นหาเท่าเทียมกันไม่ เจ้าจงจับไล่(ความชั่ว) ด้วยสิ่งที่มันดีกว่าแล้วเมื่อนั้นผู้ที่อยู่ระหว่างเจ้ากับระหว่างเขาเคยเป็นอริกันก็จะกลับกลายเป็นเยี่ยงมิตรที่สนิทกัน” เมื่อครั้งที่พระศาสดามุฮัมมัด(ซ.ล.)ได้รับชัยชนะ

เหนือประชาชนที่นครเมกกะหั้นนั้น พระองค์ทรงให้อภัยแก่บุคคลเหล่านั้น แม้ว่าพวกเขาเคยติดตามประหัตประหาร พระองค์ก็ตาม โดยได้ทรงกล่าวว่า “พวกท่านมีเสรีภาพที่สมบูรณ์แล้ว”

2. มีการเปรียบเทียบกันระหว่างความศรัทธาในศาสนาอิสลามและสันติภาพ ในภาษาอาหรับคำว่าอิสลาม และสลาม นั้น แปลว่า สันติภาพ และมาจากรากศัพท์เดียวกัน พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบอกถึงคุณลักษณะของพระองค์เองในคัมภีร์อัล กุรอานว่า พระองค์เป็นผู้สันติ เมื่อบรรดามุสลิมหักทลายกันก็จะหักทลายกันด้วยการให้สลาม (อิสลามอะลัยกุม แปลว่าขอความสันติจงประสบแก่ท่าน) เสมือนเป็นการเตือนอยู่เสมอว่า ความสันตินั้นเป็นหลักการหนึ่งที่คัมภีร์ของอิสลามที่จะต้องรักษาไว้ในจิตใจของมุสลิมทุกคน มุสลิมทุกคนเมื่อละหมาดวันละ 5 เวลา ก็จะจบการละหมาดลงด้วยการให้สลามโดยการหันหน้าไปทางขวา และหันหน้าไปทางซ้ายพร้อมกับกล่าวสลาม (ความสันติ)

3. จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่า อิสลามเป็นศาสนาที่รักความสันติ โดยไม่เปิดช่องให้ใช้ความรุนแรง ความบ้ำระห่ำ การก่อการร้าย หรือการโจมตีบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ก็ตาม คำสั่งสอนและหลักการของอิสลามมุ่งที่จะ

พิทักษ์รักษาสัทธินุญชนซึ่งหมายรวมถึงสิทธิในชีวิต ครอบครวั
ความเชื่อ ความคิด และทรัพย์สิน

หลักการศรัทธาในอิสลามห้ามไม่ให้มีการทำร้ายผู้อื่น ซึ่ง
การทำร้ายผู้อื่นนั้นเปรียบเสมือนการทำร้ายมนุษยชาติ ซึ่งมีหลักฐาน
ปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอาน ซูเราะห์มาอิดะห์ โองการที่ 34 ความว่า
“แท้จริงผู้ใดฆ่าชีวิตหนึ่งโดยมิใช่ทดแทนอีกชีวิตหนึ่ง หรือมิใช่เนื่อง
จากบ่อนทำลายในแผ่นดินแล้ว ก็ประหนึ่งว่าเขาได้ฆ่ามนุษย์ทั้ง
มวล” ดังนั้นปัจเจกชนจึงเป็นเรื่องของมนุษยธรรมและความ
ห่วงใยของศาสนาอิสลามในเรื่องการพิทักษ์รักษามนุษยธรรม จึง
ปรากฏอยู่ในการที่มนุษย์คนหนึ่งให้ความเคารพต่อมนุษย์อีกคนหนึ่ง
โดยการเคารพถึงเสรีภาพ ความมีศักดิ์ศรี และสิทธิมนุษยชนของเขา
พระศาสดาได้ทรงคริสต์ไว้ตอนหนึ่งว่า “มุสลิมนั้นห้ามที่จะมีการนอง
เลือด ลักทรัพย์ หรือทำลายเกียรติภูมิของมุสลิมด้วยกัน” นอกจาก
นั้นพระศาสดายังได้ทรงคริสต์อีกว่า “ผู้ใดที่ฆ่าตายล้างผู้ซึ่งนับถือพระผู้
เป็นเจ้า จะไม่ได้รับการให้อภัยในเรื่องของการทำร้ายนั้นในวัน
พิพากษา”

ศาสนาอิสลามได้เรียกร้องให้ทุกๆ ประชาชาติอยู่ร่วมกันด้วย
สันติวิธี อีกทั้งให้มุสลิมปฏิบัติต่อผู้ที่ไม่ได้เป็นมุสลิม ด้วยความ
ยุติธรรม ดังมีหลักฐานปรากฏในอัล กุรอาน ซูเราะห์ที่ 60 โองการที่

8 ความว่า “พระองค์อัลเลาะห์ มิได้ทรงห้ามพวกเจ้าเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่มิได้ต่อต้านพวกเจ้าในเรื่องศาสนา และพวกเขามีได้จับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเรือนของพวกเจ้า ในการที่พวกเจ้าจะทำความดีแก่พวกเขา และให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา แท้จริงอัลเลาะห์ทรงรักผู้ที่มีความยุติธรรม”

4. ความรับผิดชอบที่จะรักษาสมาชิกของประชาคมใดๆ เป็นความรับผิดชอบของทุกคนในประชาคมนั้นๆ การรับผิดชอบร่วมกันจึงเป็นหนทางเดียวที่จะให้เกิดความมั่นคง และเสถียรภาพ เพื่อที่จะไม่ให้มีการโกงกินกัน มีอันตรายมาคุกคาม และเพื่อไม่ให้เกิดความเสื่อมทรามลง ในอีกตอนหนึ่งพระศาสดาได้ทรงเปรียบเทียบพวกเราทุกคนเสมือนกับบุคคลที่นั่งอยู่ในเรือลำเดียวกันโดยมีคนจำนวนหนึ่งอยู่บนดาดฟ้าของเรือ ในขณะที่คนอีกกลุ่มหนึ่งอยู่ภายในเรือลำนั้น เมื่อคนที่อยู่ในเรือต้องการน้ำที่จะดื่ม จึงขึ้นไปหาคนที่อยู่บนดาดฟ้าแล้วบอกว่า เขาสามารถที่จะหาน้ำดื่มได้โดยการเจาะรูที่ท้องเรือ ซึ่งในการกระทำเช่นนั้น เขาไม่ต้องการที่จะทำลายบุคคลที่อยู่ข้างบน ดังนั้น หากบุคคลที่อยู่บนดาดฟ้าไม่ห้ามพวกเขาทุกคนก็จะจมน้ำตาย แต่หากพวกเขาห้ามไม่ให้เจาะรูที่ท้องเรือ ทุกคนก็จะปลอดภัย

หมวดที่ 6. อะไรคือทำที่ของอิสลามต่อพวกหัวรุนแรง และการก่อการร้าย

1. อิสลามคือศาสนาแห่งสันติภาพและขันติธรรม ดังนั้นผู้ซึ่งนับถือศาสนาอิสลามจึงไม่ควรอย่างยิ่ง ที่จะประพฤติดคนขัดแย้งกับหลักขันติธรรมดังกล่าว ยิ่งกว่า นั้น ไม่มีแหล่งกำเนิดใดๆ จากอัลกุรอ่านและหะดีษของพระศาสดาที่บ่งชี้ไปในทิศทางดังกล่าว การเรียกร้องในอิสลามที่ปรากฏอยู่ในอัลกุรอ่านได้เชิญชวนด้วยวิธีการที่เฉลียวฉลาดและนุ่มนวล ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะถือได้ว่าไร้ขันติธรรมแต่ประการใด ดังปรากฏในอัล กุรอ่าน ซูเราะห์อัลนะห์ โองการที่ 125 ความว่า “จงเรียกร้องสู่แนวทางแห่งพระเจ้าของสุเจ้าโดยสุขุมและการคัดค้านที่ดี และจงโต้แย้งพวกเขาด้วยสิ่งที่ดีกว่า แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น พระองค์ทรงรู้ดียิ่ง ถึงผู้ที่หลงจากทางของพระองค์และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในหนทางที่ถูกต้อง” ด้วยเหตุนี้เราก็เห็นว่า พระศาสดาเองก็ทรงตรัสต่อชาวเมกะห์ที่ปฏิเสธการเรียกร้องไปสู่อิสลามดังปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอ่าน ซูเราะห์อัลกาฟิรูน ความว่า “สำหรับพวกท่านก็คือศาสนาของพวกท่าน และสำหรับฉันก็ศาสนาของฉัน”

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับศาสนาที่เชื่อถือในพระเจ้า ก่อนที่จะมีศาสนาอิสลามนั้น อิสลามได้เรียกร้องให้มุสลิมทุกคนเคารพต่อ

ศาสดาก่อนๆ จากพระศาสดามุฮัมมัด ซึ่งเรื่องดังกล่าว เป็น
ส่วนหนึ่งแห่งหลักการศรัทธาของอิสลามอีกด้วย ดังปรากฏใน
คัมภีร์อัลกุรอาน ซูเราะห์ อัลบาคะเราะห์ โองการที่ 136 ความว่า
“พวกเจ้าจงกล่าวเถิด เราได้ศรัทธาต่ออัลเลาะห์ และสิ่งที่ถูก
ประทานลงมาแก่เรา และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่อิบรอฮีม และอิส
มาแอล และอิซฮาก และยะกูบ และบรรดาศวามเฒ่ามั้น และสิ่ง
ที่มูซา และฮารูน ได้รับ และสิ่งที่บรรดานบีได้รับจากพระเจ้าของพวกเขา
เขา พวกเรามีได้แบ่งแยกระหว่างท่านหนึ่งท่านใดจากเขาเหล่านั้น
และพวกเราจะเป็นผู้สวามิภักดิ์ต่อพระองค์ท่านนั้น” ข้อความ
ดังกล่าวในโองการนี้ ได้มุ่งที่จะให้มีการลำดับความแตกต่าง
ระหว่างพระศาสดาด้วย ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะของความใจกว้าง
ซึ่งไม่มีในศาสนาอื่นนอกจากอิสลาม ดังนั้นจึงเป็นไปได้หรือที่
ศาสนาเช่นนี้จะถูกกล่าวหาว่าไร้ขันติธรรม และความอดทน

3. อิสลามได้เรียกร้องให้มนุษย์ทุกคนอยู่ด้วยกันฉันท์มิตร
แม้จะมีความแตกต่างกันก็ตาม ดังปรากฏคัมภีร์อัลกุรอาน ซูเราะห์
อัลหุจรอนญ์ โองการที่ 13 ความว่า “โอ้ มนุษยชาติทั้งหลาย แท้จริง
เราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชายและเพศหญิง และเราได้ให้พวกเจ้า
แยกเป็นเผ่าและตระกูลเพื่อจะได้รู้จักกัน แท้จริงผู้มีเกียรติยิ่งในหมู่
พวกเจ้า ณ อัลเลาะห์นั้น คือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า

แท้จริงอัลเลาะห์นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน” เช่นกัน
อิสลามได้เรียกร้องให้มุสลิมใช้ชีวิตความเป็นอยู่ กับผู้ที่ไม่ใช่มุสลิม
ดังปรากฏในอัลกุรอาน ซูเราะห์ อัลมุนดาฮีนะห์ โองการที่ 8 ความว่า
“อัลเลาะห์ไม่ได้ทรงห้ามพวกเจ้าเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ไม่ได้ต่อต้าน
พวกเจ้าในเรื่องศาสนา และพวกเขามีได้ขับไล่พวกเจ้าออกจาก
บ้านเรือนของพวกเจ้า ในการที่พวกเจ้าจะทำความดีกับพวกเขา และ
ให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา แท้จริงอัลเลาะห์ทรงรักผู้ที่มีความ
ยุติธรรม”

4. อิสลามได้เรียกร้องมุสลิมให้อภัยผู้ที่กระทำความผิดต่อ
เขา ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน ซูเราะห์ อัลบากอเราะห์ โองการที่
237 ความว่า “และการที่พวกเจ้ายกโทษให้นั้น เป็นสิ่งที่ใกล้ชิดแก่ความ
ยำเกรงมากกว่า” ยิ่งกว่านั้น อิสลามได้เรียกร้องให้มุสลิมสร้างความ
ดี ทั้งที่ผู้อื่นเป็นผู้ผิด โดยหวังว่าสักวันหนึ่ง ศัตรูผู้ผิดจะกลายมาเป็น
มิตร ดังปรากฏหลักฐานในอัลกุรอาน ซูเราะห์ ฟุซซิลัต โองการที่ 34
ความว่า “และความดี และความชั่วนั้น หาเท่าเทียมกันไม่ เจ้าจงขับ
ไล่ (ความชั่ว) ด้วยสิ่งที่มันดีกว่า แล้วเมื่อนั้น ผู้ที่ระหว่างเจ้ากับ
ระหว่างเขาเคยเป็นอริกัน ก็จะกลับกลายเป็นเยี่ยงมิตรที่สนิทกัน”

5. ในหะดีษของพระศาสดาทรงคริสต์ไว้ว่า “จงทำให้ง่าย อย่า
ทำให้เป็นเรื่องยาก จงบอกกล่าวแต่เรื่องดี อย่าบอกกล่าวแต่เรื่องร้าย”

คำพูดของพระศาสดานี้ มุ่งที่จะละเว้นไม่ให้มีการเกลียดชังซึ่งกัน
และกัน และดำรงอยู่ในขันติธรรม โดยปฏิเสธความรุนแรงทุก
รูปแบบ รวมทั้งการก่อการร้ายด้วย อิสลามถือว่า การฆ่าคนเพียงคน
เดียว เสมือนกับการฆ่าคนทั้งโลก ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน ซู
เราะห์อัลมาอิดะ โองการที่ 22 ความว่า **“แท้จริงผู้ฆ่าชีวิตหนึ่งโดย
มิใช่เป็นการชดเชยอีกชีวิตหนึ่ง หรือมิใช่เนื่องจากการบ่อนทำลาย
ในแผ่นดินแล้ว ก็ประหนึ่งว่า เขาได้ฆ่ามนุษยทั้งหมด”**

6. ดังนั้น การกล่าวหาว่าอิสลามสนับสนุนการก่อการร้าย จึง
เป็นข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูลความจริงแค่ประการใด ถ้าหากมุสลิมทุก
คนเป็นพวกหัวรุนแรง หรือพวกก่อการร้าย ก็มิได้หมายความว่า
อิสลามจะต้องรับผิดชอบ ต่อการกระทำของคนเหล่านั้น จึงจำเป็น
อย่างยิ่ง ที่จะต้องแยกคำสั่งสอนเกี่ยวกับเรื่องขันติธรรม และความ
ยุติธรรมของอิสลาม ออกจากพฤติกรรมของมุสลิมบางคนที่ขาด
ความรับผิดชอบและขันติธรรม เราจำเป็นที่จะต้องระลึกเสมอว่า
ความคิดที่รุนแรงและการขาดขันติธรรมนั้น ไม่ได้จำกัดอยู่ที่ศาสนา
หนึ่งศาสนาใดเป็นการเฉพาะ หากแต่การก่อการร้ายนั้นเป็นปรากฏ
การณ์ระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นเรื่องจริงที่สามารถเห็นได้ในปัจจุบัน
ดังนั้น จะเป็นไปได้อย่างไรที่มีการกล่าวหาว่าอิสลามเป็นศาสนาที่

สนับสนุนการก่อการร้าย ในเมื่อการก่อการร้ายเป็นปรากฏการณ์
สากลที่ไม่ได้เกิดขึ้นกับศาสนาหนึ่งศาสนาใดเป็นการเฉพาะ

บทที่ 4

อิสลามและปัญหาเกี่ยวกับมนุษย์

หมวดที่ 1. อะไรคือความผูกพันระหว่างพระผู้เป็นเจ้าของมนุษย์

1. พระผู้เป็นเจ้าของมนุษย์ขึ้นมาให้เป็นตัวแทนบนโลก พระองค์ทรงเนรมิตรจักรวาลตลอดจนสรรพสิ่งที่อยู่ระหว่างแผ่นดินกับชั้นฟ้า และทรงมอบหมายให้มนุษย์เป็นผู้พัฒนาโลกนี้ ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่าพระองค์ทรงมีความประสงค์ที่จะให้มนุษย์เป็นเจ้าแห่งจักรวาลนี้ ในขณะที่เดียวกันพระองค์ก็ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้มนุษย์ลืมนึกความจริงว่ามนุษย์คือบ่าวของพระองค์ ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าความเป็นบ่าวหรือทาสรับใช้ พระองค์อัลเลาะห์ทรงให้อิสระเสรีภาพอย่างสมบูรณ์ในการที่จะเชื่อฟังหรือปฏิเสธต่อพระองค์ จะศรัทธาหรือไม่ศรัทธาก็ตาม ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน ซูเราะห์อัลกะฟี โองการที่ 29 ความว่า “จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด แท้จริงธรรมะนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้าของพวกท่าน ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็จงศรัทธาและผู้ใดประสงค์ก็จงปฏิเสธ” การมีอิสระเสรีนั้นตรงกันข้ามกับการเป็นทาส มนุษย์เป็นผู้ซึ่งได้รับมีสิทธิและ

เสรีภาพในการเลือกวิถีชีวิตของตน ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงต้อง
รับผิดชอบต่อการกระทำต่างๆของตน ดังบทบัญญัติที่ปรากฏอยู่
ในอัลกุรอ่าน ซูเราะห์อัลญาซิยะห์ โองการที่ 15 ความว่า “ผู้ใด
กระทำความดีก็จะได้แก่ตัวของเขອງและผู้ใดกระทำความชั่วก็จะ
ตกหนักแก่ตัวของเขອງ”

2. ในบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายนั้นพระองค์อัลเลาะห์ทรง
โปรดปรานและให้เกียรติมนุษย์มากที่สุด ดังมีหลักฐานระบุในคัมภีร์
อัลกุรอ่าน ซูเราะห์ อัลอิสเราะฮ์ โองการที่ 70 ความว่า “และโดย
แน่นอน เราได้ให้เกียรติแก่ลูกหลานของอาดัม” ความโปรดปราน
และความมีเกียรติที่พระองค์ทรงมอบให้แก่มนุษย์นั้น เป็นสิ่งซึ่ง
ตรงกันข้ามกับความเหยียดหยามและการดูหมิ่น เมื่อพระองค์ทรง
สร้างมนุษย์นั้น ได้ทรงเสกเป่าวิญญาณให้แก่มนุษย์ และได้ทรง
บัญชาให้บรรดามลาอิกะห์ (เทวทูต) แสดงการระค่อมมนุษย์ด้วยการ
สุหยุค (ก้มลง) ดังปรากฏหลักฐานในอัล กุรอ่าน ซูเราะห์อัลฮัจญ์
โองการที่ 29 มีความว่า “ดังนั้น เมื่อข้าได้ทำให้เขามีรูปร่างสมบูรณ์
และเป่าวิญญาณจากข้าเข้าไปในตัวเขา ฉะนั้นพวกเขาก็ก้มสุหยุคต่อ
เขา” ในขบวนการเป่าวิญญาณนี้ถือได้ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น
ยิ่งระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษย์ และมนุษย์ทุกคนนั้น จึงย่อมมี
วิญญาณของคนที่ผูกพันกับพระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ ด้วยการตระหนัก

ว่าพระผู้เป็นเจ้านั้นทรงอยู่กับตนทุกขณะไม่ว่าในสถานที่ใดก็ตาม
ตั้งอัลกุรอ่านได้แจ้งไว้ในซูเราะห์อัลฮาคีค โองการที่ 4 ความว่า
“และพระองค์ทรงอยู่กับพวกเจ้าไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่แห่งหนใดก็
ตาม”

3. คัมภีร์อัลกุรอ่านได้บัญญัติไว้ว่าพระองค์อัลละห์นั้น
ทรงใกล้ชิดกับมนุษย์ยิ่งกว่าเส้นเลือดชีวิต ดังปรากฏในอัลกุรอ่านซู
เราะห์ก็อฟ โองการที่ 16 ความว่า “และโดยแน่นอน เราได้บังเกิด
มนุษย์มา และเรารู้ดียิ่งที่จิตใจของเขากระซิบกระซาบแก่เขา และ
เรานั้นใกล้ชิดยิ่งกว่าเส้นเลือดชีวิตของเขาเสียอีก” และพระองค์ก็
ทรงตอบรับในการร้องขอของมนุษย์ ดังปรากฏในซูเราะห์ อัลบาคอ
เราะห์ โองการที่ 186 ความว่า “และเมื่อบ่าวของข้าถามเจ้าถึงข้า
แล้วก็จงตอบเถิดว่า แท้จริงข้านั้นอยู่ใกล้ ข้าจะตอบรับคำวิงวอน
ร้องขอของผู้วิงวอน เมื่อเขาวิงวอนต่อข้า ดังนั้น พวกเขาจงตอบ
รับข้าเถิด และศรัทธาต่อข้า เพื่อว่าพวกเขาจะได้อยู่ในทางที่
ถูกต้อง” และพระองค์ทรงเมตตาตอบว่าของพระองค์อย่างหาที่
เปรียบไม่ได้ ดังปรากฏในซูเราะห์ อัล อะรอฟ โองการที่ 156 ความ
ว่า “และการเอ็นดูเมตตาของข้า นั้น กว้างขวางทั่วทุกสิ่งซึ่งข้าจะ
กำหนดมันให้แก่บรรดาผู้ยำเกรง” อัล กุรอ่านทรงบัญญัติเกี่ยวกับ
คุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าไว้ว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ 1 ครั้ง ผู้มีอำนาจ 2

ครั้ง ผู้ทรงอำนาจ 6 ครั้ง ผู้ทรงเมตตา 57 ครั้ง ผู้ทรงกรุณา 115 ครั้ง ผู้ทรงกรุณาเมตตา 114 ครั้ง ผู้ทรงเมตตายิ่ง 4 ครั้ง ผู้ทรงอภัย 10 ครั้ง คุณลักษณะต่างๆ ที่ได้กล่าวมานี้ย่อมเป็นสิ่งที่บ่งชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง และแน่นแฟ้นระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษย์ นั่น คือความผูกพันที่ใกล้ชิด ความเมตตา และการตอบรับคำวิงวอน พระองค์ทรงรักมนุษย์ยิ่งกว่ามารดาเร่บุตรเสียอีก และนี่คือสิ่งที่มุสลิมทุกคนต้องสำนึกอยู่ในจิตใจของคนตลอดกาล

หมวดที่ 2. อะไรคือหน้าที่ของอิสลามที่มีต่อสติปัญญาของมนุษย์

1. อิสลามเป็นศาสนาเดียวที่ได้ยกระดับและให้ความสำคัญต่อสติปัญญาของมนุษย์ โดยสติปัญญานี้เองที่ทำให้มนุษย์มีความสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบ สติปัญญาทำให้มนุษย์รู้จักผู้สร้าง รู้จักความเร่งรีบต่างๆ ที่มีอยู่ในจักรวาล และรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า คัมภีร์อัลกุรอานได้กล่าวถึงสติปัญญาของมนุษย์และส่งเสริมให้มนุษย์ใช้ความคิดในการวิเคราะห์เกี่ยวกับจักรวาล และไต่ตรองถึงสิ่งที่มีอยู่ในจักรวาล ให้ทำการศึกษาเพื่อที่จะนำประโยชน์ต่างๆ ที่มีอยู่และนำความผาสุกต่างๆ มาสู่มนุษย์ชาติทั้งปวง อิสลามไม่มีข้อบัพใด ๆ ที่ห้ามไม่ให้มนุษย์ใช้สติปัญญา ในทางตรง

กันข้าม อิสลามกลับเป็นศาสนาที่ส่งเสริมให้มีการใช้สติปัญญาและไม่ได้คัดค้านความจริงในเชิงวิชาการ

2. อิสลามได้เรียกร้องให้นุญัยใช้สติปัญญาและเหตุผลเพียง พอ จึงไม่เห็นด้วยและตำหนิบุคคลซึ่งไม่ใช้สติปัญญาในการไตร่ตรองพิจารณาสิ่งต่างๆ ซึ่งคัมภีร์อัลกุรอานได้กล่าวถึงบุคคลเหล่านี้ ในซูเราะห์ อัลอะอฺรอฟ โองการที่ 179 ความว่า “แน่นอน เราได้บังเกิดสำหรับญะฮันนัม (นรก) ซึ่งมากมายจากญิน⁽¹⁾ และ มนุษย์ โดยที่พวกเขาไม่สนใจซึ่งพวกเขาไม่ใช้มันทำความเข้าใจ และพวกเขามีดา ซึ่งพวกเขาไม่ใช้มันมอง พวกเขาไม่ใช้มันฟัง คนเหล่านี้แหละเปรียบประหนึ่งปลูสตัวว์ ใช้แต่เท่านั้น พวกเขาเป็นผู้หลงผิดยิ่งกว่า คนเหล่านี้แหละ พวกเขาเป็นผู้ที่เผลอเผลอ”

(1) ญิน หมายถึง สิ่งมีชีวิตที่พระผู้เป็นเจ้าสร้างขึ้นมา มีลักษณะใกล้เคียงกับมนุษย์ แต่ มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นญินได้ แต่ญินสามารถมองเห็นมนุษย์ได้ มนุษย์และญินเท่านั้น ที่จะได้รับการพิพากษาให้เข้าสวรรค์หรือตกนรก ในวันฟื้นคืนชีพ

นอกจากนี้ อัลกุรอ่านยังเห็นด้วยว่าผู้ที่ไม่ใช่สติปัญญาของ
ตนเองนั้นถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีบาปอีกด้วย ดังคำกล่าวของพวกเขาที่
ปฏิเสธได้กล่าวในวันปรโลก ในซูเราะห์อัลมุลก โองการที่ 10 ความ
ว่า “และพวกเขากล่าวอีกว่า หากพวกเราฟังและใช้สติปัญญา
ใคร่ครวญ พวกเราก็จะมีได้มาอยู่เป็นชาวนรกอย่างนี้ดอก”

3. ในความเชื่อของอิสลามได้ชี้ให้มนุษย์เห็นว่า พระผู้เป็นเจ้า
ทรงเป็นผู้สร้างจักรวาลและโลกนี้ จำเป็นที่มนุษย์จะต้องรู้จักใช้
สติปัญญาของคนในการหาประโยชน์ เพื่อนำความผาสุกมาสู่มวล
มนุษยชาติ ดังบทบัญญัติในซูเราะห์ฮุด โองการที่ 61 ความว่า
“พระองค์ทรงบังเกิดพวกเจ้าจากแผ่นดิน และทรงให้พวกท่านทำนบก
อยู่ในนั้น” และในซูเราะห์อัลญาษิยะห์ โองการที่ 13 ความว่า “และ
พระองค์ทรงทำให้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน
เป็นประโยชน์แก่พวกเจ้าทั้งหมดนี้มาจากพระองค์ แท้จริงในการนั้น
แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณสำหรับหมู่ชนผู้ใคร่ครวญ”

ดังนั้นจักรวาลทั้งหมด จึงเป็นแหล่งที่มนุษย์สามารถใช้
สติปัญญาของเขาได้โดยไม่มีขอบเขตจำกัด ทั้งนี้เพื่อนำประโยชน์
ความผาสุก มาสู่มวลมนุษยชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อ
มนุษย์ย่อมเป็นสิ่งที่อิสลามให้การส่งเสริมเสมอ

4. บทบัญญัติเกี่ยวกับศาสนกิจในอิสลามเป็นสิ่งที่มุสลิมทุกคนจะต้องเคารพและปฏิบัติตาม แต่มนุษย์มีสิทธิเสรีภาพในการที่จะใช้ความพยายามเกี่ยวกับการงานและกิจการของโลกนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องของโลกนั้นมนุษย์ย่อมมีเสรีภาพในการใช้สติปัญญาเสมอ กล่าวคือมนุษย์สามารถชี้ขาด ตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ได้อย่างอิสระ เช่นปัญหาในเรื่องของกฎหมายเป็นต้น เกี่ยวกับเรื่องนี้พระศาสดาทรงกล่าวไว้มีความว่า “พวกท่านรู้เรื่องของพวกท่านในโลกนี้อย่างดี” เสรีภาพในความคิดและการค้นคว้าทางด้านวิชาการในอิสลามกว้างขวางยิ่ง และเป็นสิ่งซึ่งเป็นหลักประกันในความเป็นมนุษย์ トラบใดที่ไม่ขัดต่อความศักดิ์สิทธิ์ในความเชื่อ และหลักเกณฑ์ของศาสนา คัมภีร์อัลกุรอาน ตลอดจนหะดีษของพระศาสดา ดังนั้นความพยายามใดๆ ที่จะเปลี่ยนแปลงข้อความอันศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าว หรือจะตัดแปลง หรือทำให้เป็นเรื่องคลกขมข้นไม่เพียงแต่จะเป็นสิ่งต้องห้ามแต่อย่างเดียวนั่น หากแต่การกระทำดังกล่าวเป็นบาปอันใหญ่หลวงที่จะให้อภัยมิได้

หมวดที่ 3. อิสลามเป็นศาสนาที่เรียกร้องให้เชื่อในเรื่องของ ชะตากรรมจริงหรือ

1. ผู้ใดที่อ่านคัมภีร์ อัลกุรอ่านอย่างไตร่ตรองพิจารณาอย่างรอบคอบ จะเห็นได้ว่าโองการต่างๆ ในอัลกุรอ่าน ได้ระบุส่งเสริมและเรียกร้องให้นุญญ์ประกอบอาชีพ ชีวิตคือการทำงานและหากไม่ทำงานชีวิตก็ไร้ความหมาย ดังนั้นโองการต่างๆ ในอัลกุรอ่านมีหลายตอนที่ได้กล่าวถึง การศรัทธา การประกอบอาชีพ และการกระทำความดี การกระทำความดีนั้นรวมถึงการที่มุนญญ์ประกอบอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่เกี่ยวกับศาสนาหรือทางโลกก็ตาม สิ่งที่สำคัญในที่นี้ก็คือ การกระทำดังกล่าวนั้นจะต้องเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติและการละเว้นที่จะประกอบความชั่ว อัลกุรอ่านได้แจ้งไว้อย่างชัดเจนในซูเราะห์อัลเตาบะห์ โองการที่ 105 ความว่า “และจงกลัวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงทำงานเกิดแล้ว พระองค์อัลเลาะห์จะทรงเห็นการงานของพวกท่าน และร่อซูล ของพระองค์และบรรดามุอฺมินก็จะเห็นด้วย” นอกจากนี้อัลกุรอ่านยังเรียกร้องและส่งเสริมให้มุสลิมทำงานแม้กระทั่งวันศุกร์ซึ่งเป็นวันหยุดทางศาสนาอิสลามก็ตาม ดังปรากฏในซูเราะห์อัลญุมอะห์ โองการที่

10 ความว่า “ต่อเมื่อการละหมาดวันศุกร์ได้สิ้นสุดลงแล้ว ก็จงแยกย้ายกันไปแสวงหาความโปรดปรานของอัลเลาะห์”

2. จะเห็นได้ว่าท่านศาสดาได้สนับสนุน และเรียกร้องให้มนุษย์ประกอบอาชีพกระทั่งวินาทีสุดท้ายของชีวิต ดังคำกล่าวของท่านที่ว่า “เมื่อวันสิ้นโลกมาถึงและในมือของท่านมีต้นไม้เล็กๆ อยู่ก็จงปลูกมัน” อันนี้ย่อมหมายความว่าแม้แต่วันสุดท้ายของชีวิตก็จงประกอบอาชีพ และแท้จริงท่านศาสดาได้ทรงปฏิเสธผู้ที่ทำการละหมาดอยู่ในมัสยิดทั้งวันโดยไม่ให้ผู้อื่นเป็นผู้ดูแลเรื่องอาหารการกิน พระองค์ทรงสรรเสริญผู้ที่ทำงาน และประกอบอาชีพด้วยตัวของตัวเอง และยังทรงสรรเสริญคนที่ทำงานว่าเป็นคนที่พระองค์อัลเลาะห์และร่อซูลของพระองค์ทรงรักใคร่ยิ่ง

3. ท่านศาสดามูฮัมหมัด (ช.ล.) ทรงเป็นแบบอย่างแก่บรรดามุสลิมทุกคน ตามที่ได้จารึกไว้ในคัมภีร์อัล กุรอาน พระองค์ทรงทำงานเกี่ยวกับการวางแผนบริหารงาน และทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความรอบคอบและด้วยความพยายามแล้ว จากนั้นก็ได้ตะแวกถลอกลั่นเลาะห์ (มอบหมายให้เป็นงานการของอัลเลาะห์)

4. ตะแวกถลอกลั่นเลาะห์ หมายถึง ความไว้วางใจที่มนุษย์พึงได้รับจากพระผู้เป็นเจ้านั้นต้องภายหลัง จากที่ได้ทำงานและดำเนินการทุกอย่างลุล่วงอย่างดีที่สุด ดังนั้นการที่จะพึงพาพระผู้เป็นเจ้า

โดยที่ไม่ได้ทำงานอะไรเลยหรือทำอะไรอย่างไม่เต็มที่ จึงเป็นเรื่องที่ไม่ได้รับการยอมรับในอิสลาม เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงช่วยเหลือผู้ที่ไม่ได้พยายามช่วยตัวเองก่อน ดังปรากฏในซูเราะห์อิรเราะอ์ โองการที่ 11 ความว่า **“แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์จะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงสภาพของกลุ่มชนใด จนกว่าพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงสภาพของพวกเขาเอง”**

ท่านคอลีฟะห์อุมัร อิบนิ คอตตอบได้แสดงความไม่พอใจอย่างยิ่งกับชายกลุ่มหนึ่งที่ใช้เวลาของตนละหมาดอยู่ในมัสยิด โดยให้ผู้อื่นทำงานเพื่อตน และเป็นคนคอยจัดการเรื่องอาหารมาให้ ท่านคอลีฟะห์ได้กล่าวประโยคที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า **“แท้จริงเงินและทองนั้นจะไม่ตกลงมาจากฟากฟ้าเหมือนฝนดอก”** คำพูดดังกล่าวสอดคล้องกับหะดีษของพระศาสดาที่มีความหมายว่า **“หากพวกท่านทำการตะวักกัลลอฮ์และหะ สิทธิในการมอบ หมายนั้นคือคำตอบแทนแก่พวกท่าน เสมือนกับที่นกออกจากรังไปหากินแต่เช้าและกลับมาด้วยท้องอันอ้วนหนาสำราญ”** เรื่องนี้หมายความว่า จงประกอบอาชีพเสมือนกับนกที่ออกจากรังในยามรุ่งอรุณ ด้วยความเบิกบานและท้องอันว่างเปล่า และกลับเข้ามาในคอนคำด้วยท้องอันอ้วนหนาสำราญ

หมวดที่ 4. ทำทีของอิสลามต่อประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน

1. อิสลามเป็นศาสนาที่บุกเบิกในเรื่องสิทธิมนุษยชน และมีจุดยืนที่จะให้ความคุ้มครองสิทธิมนุษยชนดังกล่าว ทุกคนที่ได้ศึกษากฎหมายอิสลาม (ชารีอะห์) กฎหมายจะคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ อันได้แก่ สิทธิในชีวิต ความเชื่อ ความคิดเห็น ทรัพย์สิน และครอบครัว ดังนั้นการละเมิดสิทธิมนุษยชนใดๆ เป็นเรื่องต้องห้ามในอิสลาม ดังจะเห็นได้จากคำพูดของท่านอุมร์ อิบนิ คอตตอบ (คอลีฟะห์องค์ที่สอง) ว่า “ทำไมพวกท่านจึงจับมนุษย์ให้เป็นทาส แม้ว่าเขาจะได้เกิดมาอย่างอิสระเสรี”

2. สิทธิมนุษยชนในอิสลามตั้งอยู่บนพื้นฐาน 2 ประการ กล่าวคือ

1. หลักการว่าด้วยความเสมอภาคของมนุษย์
2. หลักการแห่งเสรีภาพสำหรับมนุษย์

ในส่วนในเรื่องว่าด้วยความเสมอภาคในอิสลามนั้นได้อาศัยพื้นฐานสองอย่างคือ การที่มนุษย์มีแหล่งกำเนิดมาจากที่เดียวกันและมนุษย์มีศักดิ์ศรีเท่ากัน ในส่วนที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิดนั้น อิสลามสอนว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างมนุษย์จากวิญญูณเดียวกัน โดยคนทุกคนเป็นพี่น้องกันในครอบครัวใหญ่ ที่ปราศจาก

ความเหลื่อมล้ำด้านชนชั้น ความแตกต่างระหว่างบุคคลไม่มีผล
กระทบต่อลักษณะการเป็นมนุษย์ด้วยกัน เพราะความแตกต่างนั้น มี
ไว้เพื่อที่จะได้รู้จักซึ่งกันและกัน มีศีลธรรมต่อกัน และทำงานร่วมกัน
ดังหลักฐานปรากฏในอัลกุรอาน ซูเราะห์ อัลหุญร็อต โองการที่ 13
กล่าวว่า “**โอ้มนุษย์ทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชาย
และเพศหญิง และเราได้ให้พวกเจ้า แยกเป็นเผ่าและตระกูล เพื่อจะได้
รู้จักกัน แท้จริงผู้ที่มิเกิดดิยัยในหมู่พวกเจ้า ณ อัลเลาะห์นั้น คือผู้ที่มี
ความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า**”

ประการที่สองสำหรับความเสมอภาคนั้น ได้แก่ ความมี
ศักดิ์ศรีที่พระผู้เป็นเจ้าประทานให้มนุษย์ทุกคน พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
สร้างมนุษย์โดยไม่คำนึงถึงสถานะ หรือความมั่งมี ความแตกต่างที่มี
อยู่ระหว่างมนุษย์ ย่อมไม่กระทบต่อแหล่งที่มา หรือสถานะซึ่งเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันและเหมือนกัน ความแตกต่างที่มีอยู่ระหว่าง
มนุษย์ในโลกนี้ น่าจะเป็นสิ่งซึ่งทำให้มนุษย์ได้ทำความรู้จักซึ่งกัน
และกัน และให้ความร่วมมือกันในวิถีชีวิตที่แตก ต่างกัน

พื้นฐานที่สองได้แก่ พื้นฐานที่เกี่ยวกับความเสมอภาคและ
เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเกียรติภูมิ และความมีศักดิ์ศรีที่พระผู้เป็นเจ้าประ
ทานให้แก่มนุษยชาติ ดังปรากฏในซูเราะห์ อัลอิสรออ์ โองการที่ 70
กล่าวว่า “**และโดยแน่นอน เราได้ให้เกียรติคุณหลานของอาดัม**” พระ

ผู้เป็นเจ้าของสร้างมนุษย์ให้เป็นตัวแทนของพระองค์ในโลกนี้ และทรงได้บัญชาให้เทวดาแสดงความคารวะต่อมนุษย์ ดังนั้นมนุษย์จึงเป็นผู้ซึ่งมีสถานะที่เหนือกว่าทุกสิ่ง พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานเกียรติภูมิ และศักดิ์ศรีให้แก่มนุษย์โดยไม่มีข้อบกพร่อง เพื่อจะได้ปกป้องมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนจน คนรวย ผู้ปกครองหรือผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองก็ตาม ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงมีสิทธิเท่าเทียมกันตามทัศนะของพระผู้เป็นเจ้า และความนัยของกฎหมาย

หลักการที่สอง ได้แก่ สิทธิมนุษยชนคือการให้เสรีภาพแก่มนุษย์เพื่อจะได้ดำเนินการตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า โดยพระองค์ได้สร้างมนุษย์เพื่อให้เป็นผู้พัฒนาโลก และสร้างอารยธรรม มีความรับผิดชอบที่จะปกครองโลก อย่างไรก็ตามความรับผิดชอบไม่สามารถที่จะมีได้หากปราศจากเสรีภาพ ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงให้มนุษย์เลือกเองว่าจะศรัทธาหรือปฏิเสธ ดังปรากฏใน อัลกุรอ่าน ซูเราะห์อัล กะห์ฟิ โองการที่ 29 ความว่า “**อัลธรรมนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้าของพวกเจ้า ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็จงศรัทธา และผู้ใดประสงค์ก็จงปฏิเสธ**”

3. การพิพากษาคติศาสนาอิสลาม ดังอยู่บนพื้นฐานของความยุติธรรม และการปรึกษาหารือ (ชูรอ) เกี่ยวกับเรื่องนี้ คัมภีร์อัล กุรอ่าน ได้บัญญัติในซูเราะห์อัลนะห์ โองการที่ 90 ความว่า

“แท้จริงอ้อเดะห์ทรงใช้ให้รักษาความยุติธรรมและทำดี” และในซูเราะห์อัลนิซาฮ์ โองการที่ 58 ความว่า “และเมื่อพวกเขำตัดสินระหว่างผู้คน พวกเขำก็ต้องตัดสินด้วยความยุติธรรม” โองการในอัล กุรอานได้กล่าวถึงเรื่องนี้หลายตอน ส่วนการปรึกษาหารือ (ชูรอ) นี้เป็นหลักการที่จะต้องปฏิบัติตาม และในช่วงที่พระศาสดามูฮำหมัดไม่ได้รับการคลไจ (วฮีย์) จากพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงใช้วิธีการปรึกษารือกับสาวกโดยได้ปฏิบัติตามเสียงข้างมาก ซึ่งตัวอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็คือการสู้รบที่สมรภูมิอุฮุด กล่าวคือ พระศาสดาทรงมีทัศนะว่า ชาวมุสลิมไม่ควรที่จะออกไปสู้รบ แต่ทว่าเสียงส่วนใหญ่เห็นว่าควรทำสงคราม และในที่สุดมุสลิมก็ได้รับการปราชัย แม้กระนั้นก็ตามคัมภีร์อัล กุรอานก็ยังยึดถือหลักการเกี่ยวกับชูรอ (การหารือ) และปรากฏในซูเราะห์อาลาอิมรอน โองการที่ 159 ความว่า “คังนั้น จงอภัยให้แก่พวกเขาเถิด และจงอภัยให้แก่พวกเขาด้วย และจงปรึกษารือกับพวกเขาในกิจ การทั้งหลาย” ดังนั้น แนวความคิดของนักนิติศาสตร์ส่วนน้อยมีความเห็นว่าการปรึกษารือไม่ใช่สิ่งที่จำเป็น เป็นแนวคิดที่ยอมรับไม่ได้เพราะขัดค่อบทบัญญัติในอัลกุรอานและแนวปฏิบัติของศาสดา

อย่างไรก็ดี สำหรับการปรึกษารือในหลักของชูรอ นั้น จะกระทำกันโดยวิธีการใดนั้น เป็นเรื่องที่ชาวมุสลิมตกลงกันเองได้

ดังนั้นหากเขาประสงค์ที่จะให้การปรึกษาหารือเป็นอย่าง ที่นิยมกัน
ในปัจจุบันศาสนาอิสลามก็จะไม่ขัดข้อง เพราะความสำคัญอยู่ที่
ความยืดหยุ่นตามกาลสมัยและสถานที่ และการพัฒนาการระหว่าง
ประเทศคมที่เห็นสมควร จากข้อความดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า
ศาสนาอิสลามไม่เพียงแต่ส่งเสริม และพิทักษ์สิทธิมนุษยชนเท่านั้น
หากแต่ยังคำนึงถึงการใช้หลักของการปรึกษาหารือตามแบบชูรอ
ซึ่งก็เป็นเรื่องประชาธิปไตย ในความหมายปัจจุบันนั่นเอง

4. ศาสนาอิสลามยอมรับให้มีการแสดงความคิดเห็นหลาย
ฝ่าย และอนุญาตให้มีการวินิจฉัยแม้แต่ปัญหาขัดแย้งในศาสนา แต่
ทั้งนี้ผู้ที่ทำการวินิจฉัย จะต้องมีความสมบูรณ์ที่ครบถ้วนตามหลักการ
วินิจฉัย ซึ่งหากคำวินิจฉัยของเขาไม่ถูกต้อง เขาจะได้รับผลตอบแทน
ของความพยายามดังกล่าว หากคำวินิจฉัยถูกต้องเขาก็จะได้รับ
ผลตอบแทนเป็นทวีคูณ

แนวทาง (มัซฮับ) ของนักวิชาการด้านกฎหมายอิสลาม ยังมี
ทัศนะที่แตกต่างกัน แต่ทว่าไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าศาสนา
อิสลามห้ามมิให้มีความเห็นที่แตกต่างกัน ในทางตรงกันข้าม
อิสลามอนุญาตให้มีความคิดเห็น ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีขีดจำกัด
เพียงแต่ขอให้ความคิดเห็นเหล่านั้นเป็นไปเพื่อความอยู่ดีกินดี ความ
มั่นคง และสันติสุขของสังคมอย่างจริงจัง

หมวดที่ 5. อะไรคือทัศนะของอิสลามต่องานศิลป์

1. อิสลามเป็นศาสนาที่ชื่นชมความสวยงามและเรียกร้องให้
ทุกๆ อย่างไปสู่ความสวยงาม ดังที่ศาสดามุฮัมมัด (ซ.ล.) ได้ทรง
คร่ำไว่ว่า “แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์นั้นทรงสง่างามยิ่ง และพระ
องค์ทรงโปรดปรานความสวยงาม” ศิลปะคือการสร้างสรรค์ในสิ่ง
สวยงามซึ่งไม่ขัดต่ออิสลาม อย่างไรก็ตามเป็นศาสนาที่ให้ความสำคัญ
ด้านศีลธรรมมากกว่าด้านความสวยงาม ประเด็นนี้มีได้หมาย
ความว่าอิสลามต่อต้านงานศิลป์ แต่อิสลามเห็นว่าความสวย งามนั้น
ข้อมขึ้นอยู่กับศีลธรรม นี่ก็คือทัศนะหลักของอิสลามที่มีต่อศิลปะใน
ทุกๆ แขนง จึงมีมาตรฐานในอิสลามเกี่ยวกับงานศิลป์ทุกแขนง
กล่าวคือ “สิ่งที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นสิ่งที่ผิด”

ในคัมภีร์อัล กุรอานมีหลายโองการที่กล่าวถึงความสวยงาม
ในสากลจักรวาลและความสมบูรณ์ของการสร้าง ซึ่งมีปรากฏอยู่ในซู
เราะห์ อัลฮิจญุเราะฮ์ โองการที่ 16 ความว่า “และโดยแน่แท้ เราให้มี
หมู่ดวงดาวในท้องฟ้า และเราได้ประดับมันให้สวยงามแก่บรรดาผู้
เฝ้ามอง” และในซูเราะห์ อัล นะห์ล โองการที่ 6 ความว่า “และในตัว
มันมีความสง่างามสำหรับพวกเจ้าขณะที่น้ำมันกลับบจากทุ่งหญ้าและ

หมวดที่ 5. อะไรคือทัศนะของอิสลามต่องานศิลป์

1. อิสลามเป็นศาสนาที่ชื่นชมความสวยงามและเรียกร้องให้
ทุกๆ อย่างไปสู่ความสวยงาม ดังที่ศาสดามุฮัมมัด (ซ.ล.) ได้ทรง
คริสต์ไว้ว่า “แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์นั้นทรงสง่างามยิ่ง และพระ
องค์ทรงโปรดปรานความสวยงาม” ศิลปะคือการสร้างสรรค์ในสิ่ง
สวยงามซึ่งไม่ขัดต่ออิสลาม อย่างไรก็ตามเป็นศาสนาที่ให้ความสำคัญ
ด้านศีลธรรมมากกว่าด้านความสวยงาม ประเด็นนี้มีได้หมาย
ความว่าอิสลามต่อต้านงานศิลป์ แต่อิสลามเห็นว่าความสวยงามนั้น
ข่มขึ้นอยู่กับศีลธรรม นี่คือทัศนะหลักของอิสลามที่มีต่อศิลปะใน
ทุกๆ แขนง จึงมีมาตรฐานในอิสลามเกี่ยวกับงานศิลป์ทุกแขนง
กล่าวคือ “สิ่งที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นสิ่งที่ผิด”

ในคัมภีร์อัล กุรอานมีหลายโองการที่กล่าวถึงความสวยงาม
ในสากลจักรวาลและความสมบูรณ์ของการสร้าง ซึ่งมีปรากฏอยู่ในซู
เราะห์ อัลฮัจญะเราะฮ์ โองการที่ 16 ความว่า “และโดยแน่แท้ เราให้มี
หมู่ดวงดาวในท้องฟ้า และเราได้ประดับมันให้สวยงามแก่บรรดาผู้
เฝ้ามอง” และในซูเราะห์ อัล นะห์ล โองการที่ 6 ความว่า “และในตัว
มันมีความสง่างามสำหรับพวกเจ้าขณะที่นำมันกลับจากทุ่งหญ้าและ

ขณะที่นำมันออกไปเลี้ยง” และในซูเราะห์ฟุศลีต โองการที่ 12 ความว่า “ดังนั้นพระองค์ทรงสร้างมันสำเร็จเป็นชั้นฟ้าทั้งเจ็ดในระยะเวลา 2 วัน และทรงกำหนดในทุกๆชั้นฟ้าหน้าที่ของมัน และได้ประดับท้องฟ้าแห่งนี้ด้วยดวงดาวทั้งหลาย และเป็นการป้องกัน นั่นคือการกำหนดแห่งพระผู้ทรงอำนาจและผู้ทรงรอบรู้ยิ่ง” ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า อิสลามปฏิเสธงานศิลป์ซึ่งแสดงออกถึงความสวยงามแม้แต่น้อย แต่ทว่าถ้าสิ่งเหล่านั้นขัดต่อศีลธรรมอิสลามก็จะปฏิเสธและไม่ยอมรับเช่นกัน

2. เมื่อเรียบเรียงจากสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วจะเห็นว่า หากเป้าหมายของงานศิลป์คือการส่งเสริมสติปัญญา และความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนอิสลามก็ไม่ขัดข้อง อย่างไรก็ตามหากศิลปะและงานศิลป์เหล่านั้นอยู่นอกขอบเขตหรือเป้าหมายดังกล่าว กลับไม่ก่อให้เกิดการสร้างสรรค์ใดๆไปในทางที่ดี และในทางตรงกันข้ามกลับทำลายและขัดต่อศีลธรรม อิสลามก็ยอมรับไม่ได้อย่างแน่นอน

3. หากดนตรีและบทเพลงที่มีเนื้อร้องที่ดีละเอียดอ่อน มีทำนองเพราะฟังมีจังหวะที่นุ่มนวล มีเสียงร้องที่ไพเราะ อิสลามก็ไม่ปฏิเสธใคร่ครวญที่อยู่ในขอบเขตของศีลธรรม เว้นแต่จะเป็นบทเพลงที่ส่งเสริมให้ผู้คนกระทำการใดๆ อันขัดต่อศีลธรรม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ผู้ใดก็ตามที่แสวงหาศิลปะ เพื่อประเทืองความรู้สึก

ด้านจิตใจ อิสลามเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าชมเชยยิ่ง พระศาสดาไม่ได้ห้ามการร้องเพลง การเล่นดนตรีตราบใดที่ไม่ขัดต่อศีลธรรม ท่านศาสดาทรงชมเชยเสียงของ อบี มูซา อัล อัซฮารี ซึ่งมีเสียงไพเราะมาก และพระองค์ทรงเลือกจากบรรดาสาวกผู้ที่มีเสียงไพเราะให้ทำหน้าที่เป็นผู้อาซานในการเชิญชวนให้มาละหมาดเมื่อได้เวลา ครั้งหนึ่งในวันศุกร์ (วันอี๊ด) ท่านอับูบักร ได้เข้าไปหาพระนางอาอีชะห์ บุตรสาวและเป็นภรรยาของศาสดา ในขณะนั้นมีหญิงรับใช้สองคนกำลังร้องเพลงและตีกลอง ท่านอับูบักร ได้ห้ามการกระทำดังกล่าว แต่ท่านพระศาสดาได้คัดค้านการกระทำของอับูบักร โดยกล่าวว่า “จงปล่อยให้นางทั้งสองร้องเพลงไปเถิดเพราะวันอี๊ด⁽¹⁾ (วันแห่งการรื่นเริง)” นอกจากนี้ยังมีรายงานอื่นอีกมากที่ท่านศาสดาไม่ห้ามการร้องรำทำเพลงซึ่งระบุได้ว่า การร้องรำทำเพลงตราบใดที่ไม่ขัดต่อศีลธรรมนั้นเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้

(1) วันอี๊ด หมายถึง วันศุกร์ตามศาสนาอิสลาม

4. ส่วนการเดินรำ ศาสนาอิสลามได้แยกการเดินรำระหว่างผู้หญิงออกจากผู้ชาย แต่ทว่าอิสลามก็ไม่ขัดข้องหากการเป็นการเดินรำในพื้นที่เมือง พระศาสดาทรงอนุญาตให้พระนางอาอีชะหฺดูการเดินรำของชาวฮาบาซี (ชาวเอธิโอเปีย) เนื่องในงานวันอีดิ การที่ผู้หญิงเดินรำคือนำผู้หญิงนั้นเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ แต่ห้ามเดินคือนำผู้ชาย ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเข้าวนอันจะนำไปสู่พฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรม

5. การแสดงละครนั้นเป็นสิ่งที่กระทำได้ครบใดที่อยู่ในขอบเขตของศีลธรรม ไม่มีใครสามารถปฏิเสธว่าการแสดงละครนั้นสามารถมีบทบาทที่สำคัญ หากเป็นการสะท้อนถึงปัญหาของสังคมหรือเป็นการเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ นอกจากนั้นความบันเทิงที่สมเหตุสมผลเป็นสิ่งที่กระทำได้ รวมถึงการถ่ายภาพด้วย ซึ่งถือได้ว่าในปัจจุบันกลายเป็นปัจจัยที่จำเป็นและขาดไม่ได้ในชีวิตประจำวัน

6. ส่วนการทำรูปปั้น มีตัวบทระบุอย่างชัดเจนในคัมภีร์อัลกุรอ่านว่าห้ามการกระทำความดังกล่าว ซึ่งสืบเนื่องมาจากในสมัยอิสลามยุคเริ่มต้นที่คนส่วนใหญ่บูชารูปปั้น

บทที่ 5

อิสลามกับปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับสตรี

หมวดที่ 1. จริ่งหรืออิสลามกดขี่สตรีเพศและปฏิบัติต่อสตรีอย่างไม่เป็นธรรม

1. ก่อนกำเนิดศาสนาอิสลาม บรรดาสตรีได้ใช้ชีวิตอยู่ในสภาพที่ลำเค็ญ ถูกเอารัดเอาเปรียบในทุกๆ ด้าน โดยไม่ได้รับสิทธิหรือเสรีภาพใดๆ ในการแสดงออกทางด้านความคิดทั้งสิ้น อิสลามได้ปลดปล่อยให้พ้นจากสภาพที่ชั่วร้ายเหล่านั้น ตลอดจนความอยุติธรรมต่างๆ และอิสลามได้ยกสถานะภาพทางสังคมให้สตรีมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อิสลามได้ให้สิทธิต่างๆ แก่สตรีเช่นเดียวกับบุรุษ และได้ผนวกสิทธิต่างๆ ของสตรีให้อยู่ในบทบัญญัติอีกด้วย

2. อิสลามได้บัญญัติว่าหญิงและชาวนั้นถูกสร้างมาจากชีวิตเดียวกัน ดังปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอาน ซูเราะห์ อัลนิซาห์ โองการที่ 1 ความว่า “มนุษย์ชาติทั้งหลาย จงยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเจ้าที่ได้บังเกิดพวกเจ้ามาจากชีวิตหนึ่ง (คือสาดอาดัม ซึ่งเป็นมนุษย์คนแรกที่ถูกบังเกิดมาจากดิน)” ทั้งชายและหญิงจึงเท่าเทียมกันในความเป็นมนุษย์ ไม่มีใครเหนือกว่าใครในเกียรติภูมิที่

พระผู้เป็นเจ้าประทานมาให้ก็เท่าเทียมกัน ดังปรากฏในอัล กุรอ่าน ในซูเราะห์อัลอิสเราะห์ โองการที่ 70 ความว่า “และโดยแน่นอน เรา ได้ให้เกียรติแก่ลูกหลานของอาดัม (คือให้เกียรติเหนือกว่าสิ่งที่ถูก สร้างอื่นๆ ด้วยการประทานสติปัญญา วิชาความรู้ การพูด การ สันทนา และให้ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลเป็นประโยชน์แก่พวกเขา) ศักดิ์ศรีในความเป็นหญิงและชายนั้นเท่าเทียมกัน เมื่ออัลกุรอ่าน กล่าวถึงมนุษย์หรือลูกหลานของอาดัม อัลกุรอ่านจะหมายถึงผู้ชาย และผู้หญิง แต่ถ้าจะเจาะจงคนหนึ่งคนใดจะใช้คำว่า “อัลริฎาล” หมายถึงผู้ชายและ “อัลนิซาอ์” หมายถึงผู้หญิง

3. พระศาสดามุฮัมมัด(ช.ล)ได้อธิบายลักษณะความสัมพันธ์ ระหว่างชายและหญิง ดังปรากฏตามหะดิษ⁽¹⁾ ที่ว่า “หญิงและชายนั้น เสมือนพี่น้องกันในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่” การกล่าวถึงความสัมพันธ์ โดยการเปรียบเทียบว่าเป็นพี่น้องกันนั้นเป็นสิ่งที่บ่งชี้ ถึงความเท่าเทียมกัน และมีแหล่งกำเนิดที่เหมือนกัน ในทัศนะของ พระผู้เป็นเจ้าแล้ว หญิงและชายนั้นเท่าเทียมกัน ไม่มีความแตกต่าง กัน นอกจากการทำคุณงามความดี ดังปรากฏในอัล กุรอ่าน ซูเราะห์ อัลนะล โองการที่ 97 ความว่า “ผู้ใดที่ปฏิบัติคุณงามความดีไม่ว่าชาย หรือหญิงก็ตาม โดยที่เขาเป็นผู้ศรัทธา ดังนั้นเราจะให้เขาคำรงชีวิตที่ ดี และแน่นอน เราจะตอบแทนพวกเขาซึ่งรางวัลของพวกเขาที่ดียิ่ง

กว่าที่พวกเขาได้เคยกระทำไว้” พระผู้เป็นเจ้าจะทรงรับการขอพร
ของผู้หญิง เช่นเดียวกับทรงรับการขอพรของผู้ชาย และจะทรง
รักษาคุณงามความดีของหญิงและชายอย่างเท่าเทียมกันอีกด้วย ดัง
ปรากฏในคัมภีร์ อัล กุรอ่าน ซูเราะห์ อาละ อิมรอน โองการที่ 195
กล่าวว่า “ และพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาที่ทรงตอบรับการขอพร
ของพวกเขา แท้จริงข้าจะไม่ทำให้คุณงามความดีของผู้หนึ่งผู้ใด
สูญเสียไปในหมู่พวกเขาไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็ตาม โดยที่
บางส่วนของพวกเขานั้นมาจากอีกบางส่วน (หมายถึงว่า มนุษย์นั้น
ไม่ว่าหญิงหรือชายมีความเท่าเทียมกันประหนึ่งคนคนเดียวกัน
เพราะต่างก็สืบสายเลือดมาจากกันและกัน ซึ่งมาจากอาดัมผู้เป็น
มนุษย์คนแรกของโลก)

4. จากการอธิบายบทบาทของผู้หญิงในอิสลามโดยอาศัย
แหล่งที่มาทั้งลองคือคัมภีร์ อัลกุรอ่านและ หะดีษ พิสูจน์ให้เห็นได้
ว่าอิสลามไม่ได้กดขี่ข่มเหงสตรีแม้แต่แต่น้อย แต่ยังให้สิทธิอิสระเสรี
แก่สตรีอีกด้วย จึงจำเป็นที่จะต้องแยกศาสนาอิสลามซึ่งเป็นศาสนา
ที่เปิดกว้าง ออกจากประเพณีที่มลายกับความประพฤติกที่ไม่ดีของ
มุสลิมบางคน การพิจารณาอย่างเป็นธรรมทางอิสลามนั้นจะต้อง
แยกประเด็นลงอย่างที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นออกจากกัน การที่
สตรีมุสลิมบางสังคมมีฐานะต่ำต้อย เป็นเรื่องที่สืบเนื่องมาจากการ

รู้เท่า ไม่ถึงการณ์ของคนผู้นั้น ไม่ใช่มาจากหน้าที่ตามศาสนาอิสลาม ซึ่งบุคคลเหล่านั้นไม่ได้ปฏิบัติตาม เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอชี้แจงว่า มีสตรีจำนวนมากในสหรัฐอเมริกาถูกสามีทารุณ นอกจากนั้น ยังปรากฏว่า สตรีในโลกตะวันตกอีกจำนวนมากที่ได้รับการปฏิบัติในทางที่ไม่ดี ในสมัยยุคกลาง เป็นต้น

หมวดที่ 2. จริ่งหรือที่สตรีต้องตามนุรุษเสมอไป

1. อิสลามให้สตรีมีความเป็นอิสระจากนุรุษอย่างเต็มที่ในด้านการจับจ่ายใช้สอย ดังนั้นสตรีจึงมีเสรีภาพในการจับจ่ายใช้สอย มีสิทธิในการขาย การซื้อ การให้หรือการลงทุน ฯลฯ ซึ่งไม่ต้องได้รับความยินยอมจากนุรุษ โดยมีเงื่อนไขว่าสตรีผู้นั้นจะต้องมีสติสัมปชัญญะตามนัยทางกฎหมาย ไม่มีใครสามารถจะเอาทรัพย์สินของนางไปได้ไม่ว่าจะเป็นสามีหรือคนอื่น หรือญาติผู้ชายก็ตาม ตราบใดที่ไม่ได้รับอนุญาต

2. ห้ามมิให้ผู้ชายหรือแม่แต่ผู้เป็นบิดาใช้อำนาจบังคับให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับชายอื่นที่เธอไม่ได้รัก การแต่งงานจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องได้รับความยินยอมจากหล่อน ครั้งหนึ่งปรากฏว่ามีหญิงสาวได้มาหาพระศาสดามูฮัมหมัด (ซ.ล.) และร้องเรียนว่า บิดา

ของนางบังคับให้นางแต่งงานกับหลานของพ่อ เพียงเพื่อจะ
ยกระดับทางสังคมของคนแค่นางเกลียดผู้ชายคนนั้น พระศาสดาจึง
ได้เรียกบิดาของนางมา และให้นางตัดสินใจอย่างอิสระในการเลือก
ว่าจะรับการแต่งงานหรือจะปฏิเสธการแต่งงาน แค่นางได้ตัดสินใจ
รับการแต่งงานดังกล่าวพร้อมทั้งกล่าวว่า ท่านรอชูลูเลาะห์
แท้จริงดิฉันประสงค์ที่จะเลือกตามใจบิดาของฉัน แต่ทว่าดิฉัน
ต้องการให้บรรดาสตรีทราบว่า ในเรื่องการแต่งงานนั้นบิดาไม่
สามารถที่จะบังคับบุตรสาวของคนได้ ทั้งนี้ต้องอยู่ที่ความพอใจ
ของนาง บิดาไม่มีอำนาจบังคับให้บุตรสาวในเรื่องการแต่งงาน

3. สตรีคือหุ้นส่วนชีวิตของสามีในครอบครัว และให้การ
เลี้ยงดูบุตร จึงเป็นไปไม่ได้ที่ชีวิตครอบครัวจะมีความสุขและ
ประสบความสำเร็จ โดยปราศจากความร่วมมือจากทั้งสองฝ่าย
(บุรุษและสตรี) หากปราศจากสตรีแล้วชีวิตครอบครัวจะขาดความ
มั่นคง และในทางตรงกันข้ามเล็กๆ ก็ขาดความอบอุ่น พระ
ศาสดาทรงตรัสว่า “ทั้งหญิงและชายจะต้องมีความรับผิดชอบ
ร่วมกัน” ดังหะดีษที่ว่า “ทั้งหญิงและชายจะต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่

อยู่ในความดูแลของพวกเขา อีหม่าม⁽¹⁾ จะต้องรับผิดชอบต่อผู้ตาม ผู้ชายจะต้องรับผิดชอบต่อครอบครัวของเขาและผู้อยู่ใต้ความดูแลของเขา ผู้หญิงจะต้องรับผิดชอบต่อบ้านและสามีของหล่อน”

ความผูกพันและความรับผิดชอบของสตรีในที่นี้ ปฏิเสธข้อกล่าวหาอย่างสิ้นเชิงที่ว่าหญิงจะต้องตามชายเสมอไป ทั้งนี้เพราะความรับผิดชอบจะไม่เกิดขึ้นหากปราศจากอิสระภาพ และอิสระภาพนั้นจะไม่อยู่ภายใต้อำนาจใดๆ

4. บุรุษไม่มีสิทธิที่จะห้ามสตรีไม่ให้ใช้สิทธิอันชอบธรรมของตนในเรื่องต่างๆ เช่นบุรุษไม่มีสิทธิจะห้ามสตรีไม่ให้เข้าไปปฏิบัติศาสนกิจในมัสยิดได้ ดังที่พระศาสดา(ซ.ล.)ได้ตรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า พระองค์อัลเลาะห์ทรงตรัสว่า “พวกท่านทั้งหลายอย่าห้ามมิให้บรรดาสตรีไปละหมาดในมัสยิด”

(1) อีหม่าม หมายถึง ผู้นำและผู้ปกครองในชุมชนมุสลิม

ดังนั้น เมื่อปรากฏว่ามีมุสลิมบางคนที่ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติอิสลามเกี่ยวกับสิทธิของสตรีนั้น ก็เป็นเพราะเหตุว่าเขาเหล่านั้นไม่ทราบเรื่องดังกล่าว หรืออาจจะตีความหลักการที่ยุติธรรมและการเคารพต่อสิทธิมนุษยชนไปในทางที่ผิด

หมวดที่ 3. ทำไมสตรีจึงได้รับส่วนแบ่งมรดกน้อยกว่าบุรุษ

1. ในยุคก่อนอิสลามนั้นผู้หญิงไม่สิทธิที่จะได้รับมรดกเลย อย่างไรก็ตามได้ให้สิทธิดังกล่าวแก่ผู้หญิง แม้ว่าจะมีชาวอาหรับจำนวนมากในสมัยนั้นเห็นว่า ผู้หญิงไม่ควรที่จะมีสิทธิในการรับมรดกก็ตาม เพราะเหตุว่าพวกเขามีความเห็นว่าสิทธิในการรับมรดกนั้นเป็นสิทธิของผู้ชาย ด้วยเหตุที่ผู้ชายเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองเผ่าพันธุ์และต่อสู้กับศัตรู

ในหลายๆ กรณีที่อิสลามได้ให้ผู้ชายรับมรดกมากกว่าผู้หญิง ซึ่งได้มีการกล่าวไว้ในคัมภีร์อัลกุรอาน ในซูเราะห์อัลนิซาฮ์ โองการที่ 11 ความว่า “พระองค์อัลเลาะห์ทรงสั่งพวกเจ้าไว้ในลูกๆ ของพวกเจ้าว่า สำหรับเพศชายนั้นจะได้รับ (จะรับมรดกของบิดาหรือมารดาเท่ากับพี่น้องของเขาที่เป็นหญิงสองคน กล่าวคือ ลูกผู้ชายจะได้มากกว่าลูกผู้หญิงสองเท่า ทั้งนี้หลังจากที่จ่ายทรัพย์ไปตามพินัย กรรมและใช้หนี้สิน และหลังจากที่ผู้มีสิทธิรับมรดกคน

อื่นๆ ได้รับกันไปแล้ว) เท่ากับส่วนได้ของเพสหึงสองคน” เมื่อมาพิจารณาอย่างผิวเผิน ก็จะมีความรู้สึกว่ามีการจำกัดสิทธิของผู้หญิงโดยไม่ให้ความเป็นธรรมแก่นาง แต่ความแตกต่างดังกล่าว ไม่เกี่ยวกับการให้สิทธิของบุรุษเหนือสตรี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบที่ไม่เท่าเทียมกัน

2. อิสลามให้ผู้ชายเป็นผู้มีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูบุตร ภรรยา และสมาชิกในครอบครัว ที่ไม่สามารถหาเลี้ยงตนเองได้ ในขณะที่ผู้หญิงไม่ต้องดูแลผู้อื่นในด้านการเงินนอกจากตัวเอง ซึ่งหมายความว่า ครึ่งหนึ่งของมรดกที่ผู้ชายได้รับนั้นเป็นส่วนที่ต้องใช้จ่ายสำหรับเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นภรรยา บุตร ธิดา บิดา มารดา รวมทั้งบุคคลที่อยู่ภายใต้การปกครอง บุคคลเหล่านี้ไม่มีทางอื่นที่จะได้มาซึ่งปัจจัยยังชีพ ในที่นี้หมายความว่าผู้ชายมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ในการเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว ส่วนผู้หญิงไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ นอกจากตัวเอง และมีสิทธิอย่างเต็มที่ในมรดกที่นางได้รับ ในเรื่องนี้จึงสรุปได้ว่าการที่ผู้หญิงได้รับส่วนแบ่งมรดกน้อยกว่าผู้ชายนั้นไม่ใช่เป็นการกดขี่แต่อิสลามได้กำหนดหน้าที่ของผู้ชายในการรับผิดชอบมากกว่าผู้หญิง ด้วยเหตุนี้ผู้ชายจึงได้รับส่วนแบ่งดังกล่าวมากกว่าผู้หญิง

3. ได้ปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอ่านถึงกรณีพิเศษที่ส่วนมรดกของผู้หญิงเท่ากับผู้ชายตามบทบัญญัติอิสลาม ดังปรากฏในซูเราะห์ อัลนิซาอ์ โองการที่ 12 ความว่า “และสำหรับพวกเจ้านั้นจะได้รับครึ่งหนึ่งจากสิ่งที่บรรดาภรรยาของพวกเจ้าทิ้งไว้ หากว่าพวกนางไม่มีบุตร แต่ถ้าหากพวกนางมีบุตร พวกเจ้าจะได้รับหนึ่งในสี่จากสิ่งที่พวกนางได้ทิ้งไว้ ทั้งนี้หลังจากพินัยกรรมที่นางได้สั่งเสียมันไว้ หรือหลังจากหนี้สิน และสำหรับพวกนางนั้นจะได้รับหนึ่งในสี่จากสิ่งที่พวกเจ้าทิ้งไว้ หากพวกเจ้าไม่มีบุตร แต่ถ้าหากว่าพวกเจ้ามีบุตรพวกนางก็จะได้รับหนึ่งในแปดจากสิ่งที่พวกเจ้าทิ้งไว้ ทั้งนี้หลังจากพินัยกรรมที่เขาสั่งเสียมันไว้ หรือหลังจากหนี้สิน” ในกรณีดังกล่าว เป็นกรณีของหญิงและชายที่ไม่มีบุตร ได้เสียชีวิตลง แต่ทว่ามีน้ำชายหรือน้ำสาว ในกรณีเช่นนี้ทั้งสองฝ่ายจะได้รับมรดกเท่าเทียมกัน อีกกรณีหนึ่งก็คือ เมื่อสามีซึ่งภรรยาของเขาได้เสียชีวิตและมีบุตรสาวกับเขา หรือบุตรสาวที่คิดมาจากสามีอื่นในกรณีเช่นนี้บุตรสาวดังกล่าว จะได้รับมรดกมากกว่าสามีถึงสองเท่า นอกจากนี้ยังมีกรณีอื่นๆ ที่เกี่ยวกับความขัดแย้งในระหว่างสมาชิกในครอบครัวอีกด้วย

ของอิสลามมาใช้ เพื่อขจัดปัญหาการขัดแย้งระหว่างผู้มีสิทธิรับมรดก

ได้มีการยืนยันจากคารุลอฟคาห์⁽¹⁾ ของอียิปต์แล้วว่า มีพี่น้องชาวอียิปต์ที่นับถือศาสนาคริสต์ได้นำหลักการเกี่ยวกับเรื่องมรดก

หมวดที่ 4. ทำไมคำให้การในศาลของสตรีมุสลิมในฐานะพยานไม่เท่าเทียมกับคำให้การของบุรุษ

1. เมื่อศาสนาอิสลามได้วางกฎเกณฑ์ที่ว่าคำให้การของผู้ชายในฐานะพยานนั้นเท่ากับคำให้การของผู้หญิงสองคน ขอให้เข้าใจว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป เพราะมีบางกรณีที่มีการยอมรับคำให้การของผู้หญิงและปฏิเสธคำให้การของผู้ชาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคำให้การนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศของผู้ให้การ แต่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้ของเขา

(1) คารุลอฟคาห์ หมายถึง องค์การทางศาสนาในประเทศอียิปต์ ทำหน้าที่ตัดสินข้อปัญหาด้านศาสนาอิสลาม

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับการค้าขายนั้น เช่น การซื้อ การขาย หรือกิจการอื่นๆทางด้านการเงิน โดยทั่วไปจะสังเกตได้ว่าประสบการณ์ของผู้หญิงมีขีดจำกัด เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชาย ด้วยเหตุนี้อัลกุรอานจึงได้ชี้แนะว่า คำให้การของผู้ชายคนเดียวนั้นเท่ากับคำให้การของผู้หญิงสองคน ในกรณีดังกล่าวนี้ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงจะไม่ได้ได้รับความไว้วางใจหรือด้อยกว่าผู้ชาย และผู้หญิงอาจจะมีประสบการณ์เช่นเดียวกับชายก็ได้ ผู้พิพากษาอาจจะยอมรับคำให้การของผู้หญิงคนเดียว หากเห็นว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้อง ยิ่งกว่านั้นจะไม่มีผู้พิพากษาผู้ใดยอมรับคำให้การของผู้ชาย ดังนั้นผู้ที่ไม่รู้หนังสือและขาดประสบการณ์ และปฏิเสธคำให้การของผู้หญิงที่มีการ ศึกษาและประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงาน

3. เกี่ยวกับเรื่องนี้อิสลามได้คำนึงถึงแง่มุมทางธรรมชาติ โดยทั่วไปที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม สภาพทั่วไป ตลอดจนความทรงจำของผู้หญิงที่มีความอ่อนไหวมากกว่าผู้ชาย และก็เป็นไปได้ว่าผู้หญิงจะเห็นอกเห็นใจต่อจำเลย ซึ่งอาจจะมีอิทธิพลต่อการให้การโดยไม่ตั้งใจได้ ด้วยเหตุนี้อิสลามจึงเน้นว่าคำให้การของผู้ชายคนหนึ่งเท่ากับคำให้การของผู้หญิงสองคน ซึ่งหมายความว่าถ้าหญิงคนใดคนหนึ่งล้าคดีผิด อีกคนหนึ่งก็สามารถจะเตือนหรือแก้ไขนางได้ ดังที่ อัลกุรอานได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในซูเราะห์

อัลปากอเราะห์ โองการที่ 282 ความว่า “และพวกเจ้าจงให้มีพยาน
ขึ้นสองนาย จากบรรดาผู้ชายในหมู่พวกเจ้า แต่ถ้ามีปรากฏว่า พยาน
ทั้งสองนั้นเป็นชาย ให้มีผู้ชายหนึ่งคนกับผู้หญิงสองคนจากผู้ที่พวก
เจ้าพึงใจในหมู่พยานทั้งหลาย”

หมวดที่ 5 อิสลามมีทัศนะอย่างไรต่อการดำรงตำแหน่งสูงๆ
ของสตรี

1. อิสลามไม่ได้ลิดรอนสิทธิของสตรีในการดำรงตำแหน่ง
สำคัญๆ โดยสตรีมุสลิมมีสิทธิที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
ที่เหมาะสมกับอุปนิสัย ประสบการณ์ และคุณสมบัติ มี
นักวิชาการมุสลิมบางคนมีความเห็นว่า สตรีไม่มีสิทธิที่จะดำรง
ตำแหน่งสำคัญๆ นั้น ได้ยึดถือจากคำกล่าวของพระศาสดา(ซ.ล.)
ที่ว่า “บรรดาผู้ซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของผู้หญิง จะไม่ประสบ
ความสำเร็จ” พระศาสดาได้กล่าวคำพูดดังกล่าวเมื่อได้รับทราบว่
ราษฎรของเปอร์เซียได้เลือกพระธิดาของกษัตริย์กริสราเป็นกษัตริย์
คำพูดดังกล่าว จึงเป็นคำพูดที่นักนิติศาสตร์อิสลามบางคนตีความ
หมายผิด โดยได้ตีความรวมถึงสตรีทุกคนที่ดำรงตำแหน่งสูงๆ

ในขณะที่เดียวกันให้ระลึกถึงคัมภีร์อัลกุรอาน ซูเราะห์ที่ 27
(อัล นัมล) ที่กล่าวสรรเสริญราชินีแห่งเมืองสะบะ โดยได้ยกย่องใน

ความเฉลียวฉลาด และมีปฏิภาณไหวพริบที่เป็นเลิศของนาง คำชมเชยดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่าอิสลามให้เกียรติและเคารพต่อสิทธิของสตรีที่เป็นราชินีในแผ่นดิน

2. นักวิชาการอิสลามในแต่ละยุคแต่ละสมัยได้มีความเห็นเกี่ยวกับสตรีที่มีอาชีพการงานหรือมีกิจกรรมใดๆ ด้วยความเคารพและชื่นชมต่อพวกเธอ อิหม่าม อิบนิ ฮาเซ็ม มีความเห็นว่า สตรีย่อมมีสิทธิที่จะเป็นผู้ปกครองรัฐได้ นอกจากนั้น ท่าน อิหม่าม อับู ฮานีฟะห์ เป็นผู้ที่มีความเห็นเช่นเดียวกับ อิบนิ ฮาเซ็ม และขณะเดียวกันอิหม่าม อิบนิ บาริร อัล คาบารี ได้กล่าวว่า สตรีย่อมมีสิทธิที่จะเป็นผู้พิพากษาในเรื่องต่างๆ ที่บุรุษสามารถพิพากษาได้โดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ นอกจากนี้มีรายงานอีกว่า ท่านคอลีฟะห์ อุมัร บิน คอดดอบ (คอลีฟะห์ที่สอง) ได้แต่งตั้งพระนางอัล ซอฟาฮ์ บุตรีของ अबดุลเลาะห์ อัล มักจุมิยะห์ ให้เป็นผู้ทำหน้าที่ขาดด้านราคา และการชั่ง วัด ควง ในตลาดมาดีนะห์ ซึ่งจะต้องอาศัยความชำนาญและความแม่นยำทางด้านศาสนาและทางโลก

3. แม้ว่าอิสลามจะไม่ถิรอนสิทธิสตรีที่จะดำรงตำแหน่งสำคัญๆ หากมีคุณสมบัติที่เหมาะสม อย่างไรก็ตามก็คิสตรีก็ไมควรที่จะละเลยหน้าที่อันคับแรกของตน ที่มีต่อครอบครัว กล่าวคิ หน้าที่ที่มีต่อสามีและบุตร เพราะครอบครัวเป็นรากฐานของสังคม และการ

ละเลยหน้าที่ที่มีต่อครอบครัว ย้อนนำไปสู่การทำลายครอบครัวและสังคมโดยรวม ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับสตรีที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน จะต้องรับผิดชอบงานบ้านทั้งหมดในฐานะที่เป็นภรรยาและแม่ ทั้งนี้เพื่อสวัสดิการของครอบครัวและเพื่อสังคมโดยรวม

หมวดที่ 6. ทัศนะของอิสลามที่มีต่อการคลุมฮิญาบของสตรีและสิทธิที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและการประกอบอาชีพ

1. ฮิญาบคือการแต่งกายที่ศาสนาอิสลามบังคับสำหรับสตรีมุสลิม เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการเกี้ยวพาราสีและถูกรบกวนจากบรรดาบุรุษที่ไม่มีความรับผิดชอบ ดังนั้นการคลุมศีรษะ(ฮิญาบ) จึงมีไว้เพื่อปกป้องเกียรติภูมิและความมีศักดิ์ศรีของสตรี และการคลุมฮิญาบก็ได้เป็นอุปสรรคต่อการเคลื่อนไหว หรือการประกอบกิจการอะไรเลย อิสลามมิได้บังคับให้สตรีต้องปิดหน้าหรือใส่ถุงมือ ซึ่งการกระทำดังกล่าว เป็นประเพณีของชุมชนบางแห่งซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับอิสลามเลยแม้แต่น้อย การคลุมศีรษะ(ฮิญาบ) ไม่ใช่จะมีเพียงในศาสนาอิสลามเท่านั้น แต่ก็ยังมีในศาสนาคริสต์อีกด้วย ซึ่งจะเห็นว่าแม้สีขาวคริสต์แต่งกายคลุมศีรษะและร่างกายอย่างมิดชิด จะเปิดเฉพาะใบหน้าและฝ่ามือเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะทำการ

สวตมนต์ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้มีบทบัญญัติในคัมภีร์ไบเบิล นอกจากนั้นจะเห็นว่า ภรรยาของผู้นำชาติตะวันตกหรือบรรดาอาราที่มีชื่อเสียงก็ยังมีการคลุมศีรษะในขณะที่เข้าเฝ้าสันตะปาปา

2. อิสลามไม่ได้เป็นศาสนาที่จำกัดสิทธิของสตรีทางด้านการศึกษา แต่ในทางตรงกันข้ามอิสลามยังส่งเสริม อีกทั้งยังกำหนดให้เป็นหน้าที่ทั้งหญิงและชายในการใฝ่หาความรู้ ดังที่พระศาสดามุฮัมมัด ได้ทรงตรัสไว้ว่า “การศึกษาหาความรู้นั้นเป็นหน้าที่เหนือมุสลิมทั้งชายและหญิง” ประวัติศาสตร์อิสลามได้จารึกผลงานของบรรดาสตรีมุสลิมที่โดดเด่นในสาขาวิชาต่างๆ เช่น วิทยาศาสตร์ ศาสนา วรรณกรรม เป็นต้น เมื่อครั้งที่พระศาสดาทรงอภิเษกสมรสกับพระนางฮับเซาะห์ นั้น พระนางฯ ยังอยู่ในระหว่างการศึกษา การอ่าน การเขียนอยู่ด้วย พระศาสดาจึงวานให้อัลฮาฟี อัลอาดาวี เป็นผู้สอนวิชาการเขียนและการอ่านให้แก่พระนางอีกด้วย พระนางอาอีชะห์ ภรรยาของท่านศาสดาก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีความรู้ความสามารถ ทางด้านศาสนาอย่างดียิ่งกว่าผู้อื่นหลายคนร่วมสมัยกับพระศาสดา ซึ่งเป็นเรื่องที่ทราบกันดีในหมู่สาวกของพระศาสดา และพระองค์ยังทรงตั้งเลขาสาวกของท่านด้วยตัวเองว่า ให้สอบถามหรือหาความรู้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องศาสนาได้จากตัวพระนางอาอีชะห์ นอกจากวิชาความรู้ทางด้านศาสนาแล้ว พระ

นางยังมีความเชี่ยวชาญทางด้านวรรณคดี ประวัติศาสตร์ของเผ่าพันธุ์
อาหรับ ซึ่งถือว่าเป็นสาขาวิชาที่สำคัญในสมัยนั้นอีกด้วย

3. อิสลามมิได้ห้ามสตรีประกอบอาชีพ เธอย่อมมีสิทธิที่จะ
ทำงานเมื่อมีความต้องการ และควรเลือกประเภทของงานที่เหมาะสม
กับประสบการณ์ ความสามารถ และคุณสมบัติของเธอ นอกจากนั้น
อิสลามก็มิได้ห้ามมิให้สตรีทำการศึกษาและประกอบอาชีพ ในสมัย
ที่พระศาสดายังมีชีวิตอยู่นั้น มีสตรีหลายคนที่มีบทบาทสำคัญใน
กองทัพ โดยทำหน้าที่ให้การรักษาพยาบาลทหารผู้บาดเจ็บ นอก
เหนือจากการปรุงอาหารให้แก่เหล่าทหารหาญที่ทำการสู้รบอีกด้วย

4. อย่างไรก็ดีจะต้องแยกแยะกฎหมายอิสลามซึ่งปกป้องและ
คุ้มครองความมีศักดิ์ศรี ความปลอดภัยของสตรีออกจากจารีต
ประเพณีที่มีมาในยุคก่อนอิสลาม ประเพณีดังกล่าวนั้น กีดกันมิให้
ผู้หญิงได้รับการศึกษา หรือมีส่วนร่วมในการประกอบกิจการใดๆ
อันที่จริงแล้ว อิสลามให้เกียรติแก่สตรีและให้พวกเธอเสริมสร้าง
บุคลิกภาพของตนเอง เพื่อที่จะได้อบรมคุณเลบุศริตาได้อย่างถูกวิธี
ทั้งนี้สตรีจะได้มีบทบาทในการร่วมพัฒนาสังคมต่อไป

หมวดที่ 7. จริงหรือที่การแต่งชุดอียิปต์ไม่เหมาะสมกับการใช้ชีวิตสมัยใหม่

1. ทุกชาติย่อมมีลักษณะเฉพาะและมีวิถีการดำรงชีวิตที่แตกต่างกันออกไป โดยจะมีขนบธรรมเนียมประเพณีในการรับประทานอาหาร การดื่ม การแต่งกายตลอดจนการมีที่อยู่อาศัย ฯลฯ เป็นของตนเอง สิ่งต่างๆ เหล่านั้นเป็นการสะท้อนถึงการมีอารยธรรม วัฒนธรรม และความเชื่อของคน พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีความแตกต่างกันหลายๆ ด้าน และความแตกต่างเหล่านี้ก็ยังคงมีอยู่ต่อไปชั่วนิรันดร์ ดังนั้นสิ่งซึ่งชาติๆ หนึ่งยอมรับ ก็อาจจะไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับชาติหนึ่งก็ได้ ดังเช่นการแต่งกายด้วยชุดสำหรับ ของสตรีชาวอินเดีย มีลักษณะเด่นเฉพาะตัว ซึ่งจะเห็นว่าไม่มีใครจะดำเนินเลียนพวกเธอเลย แม้แต่ชาติตะวันตกก็ตาม ทั้งที่ประชาชาติอื่นๆ ไม่นิยมกัน อย่างว่าแต่สตรีธรรมดาในอินเดียเลย แม้แต่อดีตนายกรัฐมนตรีนางอินทิรา กานธี ก็แต่งกายด้วยชุดดังกล่าว และไม่มีใครเลียนหรือดำเนินว่าชุดสำหรับเป็นชุดที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานและการพัฒนาประเทศ

2. เมื่อต้นศตวรรษที่ยี่สิบ สตรีชาวยุโรปส่วนใหญ่แต่งกายด้วยชุดยาวลากพื้นและมีการคลุมผม หรือเครื่องแต่งกายที่ใช้คลุมศีรษะในขณะที่ออกจากบ้าน โดยไม่มีใครดำเนินพวกเธอเหล่านั้น

เลย รูปแบบการแต่งกายของสตรีได้พัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละยุคแต่ละสมัย จนกระทั่งปัจจุบัน และมีคิได้ออยู่ในกฎเกณฑ์ของแฟชั่นใดๆเป็นพิเศษ ซึ่งการออกแบบชุดแต่งกายนั้นก็เปลี่ยนแปลงไปตามจินตนาการของผู้ออกแบบไปตลอดเวลา

3. อิสลามไม่ได้กำหนดรายละเอียดที่เกี่ยวกับรูปแบบการแต่งกายให้สตรีมุสลิม เพียงแค่บัญญัติให้เป็นเครื่องแต่งกายที่ดูเรียบร้อยเพื่อมิให้มีการข่มขู่หรือเข้ายวนจากเพศตรงข้าม ทั้งนี้ก็เพื่อให้เหล่าสตรีรอดพ้นจากการเกี้ยวพาราสีจากพวกผู้ชาย ยิ่งกว่านั้น การแต่งกายที่เรียบร้อยไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการทำงานของสตรีมุสลิมแม้แต่น้อย จะเห็นได้ว่าในหน่วยงานต่างของรัฐบาลฯ จะพบเห็นสตรีวัยต่างๆ กันที่แต่งกายด้วยชุดฮิญาบ สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างปกติเช่นเดียวกับสตรีที่ไม่ได้คลุมฮิญาบ ดังนั้นข้อกล่าวหาที่ว่า การแต่งกายด้วยชุดฮิญาบนั้นเป็นอุปสรรคต่อการทำงานและล้ำสมัย จึงเป็นข้อกล่าวหาที่ไร้เหตุผล

ข้อเท็จจริงที่ชาวตะวันตกต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นว่า วิถีชีวิตขนบธรรมเนียมประเพณี และชุดแต่งกายของคนนั้น มีความเหมาะสมเหมือนขนบธรรมเนียมประเพณีของผู้อื่น ในทุกสถานการณ์ ย่อมเป็นสิ่งที่ขัดต่อธรรมชาติ เนื่องจากทุกชาติมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัวตามที่ได้กล่าวมา แล้ว ดังนั้นสตรีมุสลิมจึงมีสิทธิภาคภูมิใจ

ประเพณีดังกล่าวที่ละชั้นคอน ซึ่งแม้แค่ในเรื่องการกำหนดจำนวน
ภรรยาก็ตาม

2. อิสลามได้จำกัดจำนวนภรรยาให้เหลือเพียงสี่คน จากเดิม
ซึ่งไม่มีการจำกัดจำนวน ดังหลักฐานปรากฏอยู่ในคัมภีร์ อัล กุรอาน ซู
เราะห์อัลนิซาฮ์ โองการที่ 3 มีความว่า “ ผู้เข้าทั้งหลายจงทำการ
สมรสกับสตรีที่พวกท่านปรารถนา สอง สาม หรือสี่” อย่างไรก็ตาม
การอนุญาตดังกล่าวนั้น จำเป็นต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ภรรยาทุกคน
จะต้องได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันอย่างเป็นธรรมในทุกๆ ด้าน
โดยไม่มีการขกเว้น พระศาสดามูฮัมหมัด(ช.ล.) ได้ทรงกล่าวเตือน
เกี่ยวกับเรื่องนี้ซึ่งมีความว่า “ชายใดที่สมรสกับสตรีสองคนและมี
ความเอนเอียงไปยังคนใดคนหนึ่ง โดยไม่มีความยุติธรรมแล้ว ในวัน
สอบสวน(วันสิ้นโลก)ร่างของเขาครึ่งหนึ่งจะหายไป”

3. คัมภีร์อัลกุรอานได้กล่าวเตือนถึงการให้ความยุติธรรม
ยุติธรรมระหว่างภรรยานั้น เป็นเรื่องที่ยากยิ่งหรือเกือบจะเป็นไป
ไม่ได้เลย แม้ว่าผู้ชายคนนั้นจะใช้เวลาพยายามสักปานใดก็ตาม
ก็ไม่สามารถที่จะให้ความยุติธรรมดังกล่าวได้ ดังปรากฏในคัมภีร์ อัล
กุรอาน ซูเราะห์อันนิซาฮ์ โองการที่ 129 ได้ชี้แจงไว้มีความว่า “พวก
เขาทั้งหลายจะไม่สามารถที่จะให้ความยุติธรรมในระหว่างภริยาได้
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะพยายามสักปานใดก็ตาม” ด้วยเหตุดังกล่าว

ในเครื่องแต่งกาย ในกิริยามรรยาทของตน เสมือนกับสตรีชาวอินเดียและชาวยุโรปที่มีสิทธิในเรื่องดังกล่าว

4. ปัจจุบันสตรีมุสลิมที่มีตำแหน่งสูงและสามารถทำงานได้ดี ก็ยังแต่งกายด้วยชุดฮิญาบ เช่น นางเป็นนาซีร บุคโต อดีตนายกรัฐมนตรีปากีสถาน ซึ่งยังแต่งกายที่คล้ายกับชุดฮิญาบเช่นกัน โดยไม่มีใครกล่าวหาว่าท่านบกพร่องในหน้าที่การงาน นายกรัฐมนตรีหญิงแห่งบังกลาเทศเป็นอีกตัว อย่างหนึ่งที่แต่งกายคล้ายกับชุดฮิญาบในอิสลาม

หมวดที่ 8. เพราะเหตุใดอิสลามอนุญาตให้มีภรรยาหลายคนได้

1. อิสลามไม่ใช่ศาสนาแรกที่อนุญาตให้มีภรรยาได้หลายคน และไม่ได้ริเริ่มเรื่องนี้ขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามอิสลามเป็นศาสนาแรกที่วางระเบียบการสมรสและจำกัดจำนวนภรรยาภายใต้เงื่อนไขที่เข้มงวด การมีภรรยาได้หลายคนนั้น มีมาก่อนที่อิสลามจะเกิดขึ้นมาบนโลกนี้เสียอีก และไม่ใช่เฉพาะชนเผ่าอาหรับเท่านั้น เผ่าอื่นๆ ก็มีเช่นกัน อิสลามจึงจัดระเบียบใหม่ โดยยกเลิกประเพณีที่ผิดๆ ในสังคมสมัยนั้น ซึ่งเป็นการยากที่จะยกเลิกประเพณีที่สืบทอดมาอย่างยาวนานในคราวเดียวกันทั้งหมด ดังนั้นอิสลามจึงได้ทำการยกเลิก

ทางออกที่ดีที่สุดคือการมีภรรยาเพียงคนเดียว ดังหลักฐานในคัมภีร์อัลกุรอานในซูเราะห์ อัลนิซาอ์ โองการที่ 3 ความว่า

“หากพวกสูเจ้าไม่สามารถให้ความยุติธรรมได้ ก็จงสมรสกับสตรีเพียงคนเดียว” บทบัญญัติดังกล่าวของอิสลามเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้มีมานานมากกว่า 1400 ปีมาแล้ว

4. จึงเห็นชัดเจนว่า อิสลามไม่ได้เป็นศาสนาที่น่าระบบการมีภรรยาหลายคนมาใช้ ซึ่งระบบดังกล่าวมีมาก่อนอิสลามเสียอีก แต่อิสลามต้องการที่แก้ไขปัญหานี้ในทางปฏิบัติ เพื่อป้องกันวิกฤตในสังคม และประสงค์ที่จะให้ผู้ชายมีภรรยาได้เพียงคนเดียวเท่านั้น โดยถือว่าการมีภรรยาหลายคนนั้นเป็นเพียงข้อยกเว้น เช่นผู้ชายจำนวนมากซึ่งเสียชีวิตในยามสงคราม ทำให้เด็กและสตรีจำนวนมากขาดผู้ดูแล ในภาวะการณ์เช่นนี้ อนุญาตให้ผู้ชายแต่งงานกับสตรีที่สามีเสียชีวิตในสมรภูมิได้หลายคน เพื่อเป็นการดูแลและปกป้องสตรีเหล่านั้นไม่ให้หันเหไปในทางที่ผิดๆ

หรือกรณีที่ภรรยาเจ็บป่วยเรื้อรัง และไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ฉันท์สามีภรรยาได้หรือไม่สามารถให้กำเนิดบุตรสืบสกุลได้ การมีภรรยาหลายคนจึงได้รับการอนุญาตภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว และผู้ชายก็จะต้องให้สิทธิต่างๆ แก่เธอเสมือนกับภรรยาคนแรก ทั้งนี้อิสลามประสงค์ที่จะป้องกันไม่ให้เกิดความสับสนวุ่นวายที่ต้องห้าม

เกิดขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อสังคมอย่างร้ายแรง
แต่ทว่าในเรื่องดังกล่าวไม่ได้เป็นข้อห้ามในสังคมตะวันตก

หมวดที่ 9. อิสลามห้ามไม่ให้สตรีมุสลิมสมรสกับคนต่าง

ศาสนา และการกระทำดังกล่าวถือเป็นการกีดกันทางศาสนา.
จริงหรือ

1. เป็นเรื่องจริงที่อิสลามอนุญาตให้ผู้ชายมุสลิมสามารถ
แต่งงานกับสตรีที่ไม่ใช่มุสลิมได้ (เช่น คริสต์ หรือฮิว) ในขณะที่
เดียวกันก็ห้ามมิให้สตรีมุสลิมแต่งงานกับคนต่างศาสนา ซึ่งเรื่อง
ดังกล่าวดูเหมือนจะขัดต่อหลักแห่งความเสมอภาค แต่ทว่า หากมีการ
ทำความเข้าใจต่อทัศนะอิสลามอย่างถูกต้องแล้ว ก็จะเห็นว่าทบัญญัติ
ของอิสลามทั้งหมดได้คำนึงถึงสวัสดิการ และผลประโยชน์ต่อ
ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

2. การสมรสในอิสลามเป็นเรื่องที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความ
รัก ความเอื้ออาทรและการเข้าใจซึ่งกันและกัน ตลอดจนการเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันทางด้านความรู้สึกและจิตใจ อิสลามมุ่งมั่นที่จะ
ให้การสมรสตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความมั่นคง ที่มีความต่อเนื่องและ
ประสบผลสำเร็จ ซึ่งถือได้ว่าเป็นหลักประกันชีวิตสมรส ยิ่งกว่านั้น
อิสลามเป็นศาสนาที่เคารพและให้เกียรติต่อศาสนาที่นับถือพระเจ้า

และยังมีบทบัญญัติให้มุสลิมทุกคนศรัทธาต่อบรรดาศาสดาก่อนๆ ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการศรัทธาในอิสลามอีกด้วย เมื่อชาวมุสลิมสมรสกับสตรีชาวคริสต์หรือยิว ชายผู้นั้นจำเป็นต้องให้ความเคารพต่อหลักการศรัทธาและความเชื่อของนางด้วย จะห้ามไม่ให้เธอประกอบศาสนกิจตามหลักศาสนาของเธอด้วยการไปโบสถ์ไม่ได้ ซึ่งถือได้ว่าอิสลามปกป้องและให้เกียรติหลักการศรัทธา และการประกอบศาสนกิจของเธอ ทั้งนี้ถือได้ว่าเป็นการประกันและคุ้มครองชีวิตสมรสไม่ให้ล่มสลายอีกด้วย

3. ในกรณีที่สตรีมุสลิมแต่งงานกับชายต่างศาสนานั้น การให้ความเคารพต่อหลักความศรัทธาของภรรยาจะหายไป ทั้งๆ ที่มุสลิมทุกคนศรัทธาต่อศาสดาก่อนๆ และยังศรัทธาต่อบรรดาศาสดาก่อนๆ ของพระองค์อัลเลาะห์ อีกทั้งยังให้เกียรติแก่พวกเขาเหล่านั้นอีกด้วย แต่ทว่าในขณะที่เดียวกันผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมกลับไม่เชื่อในศาสนาอิสลามและไม่เชื่อในศาสดามูฮัมหมัด (ช.ล.) ซึ่งชาวต่างศาสนาเหล่านั้นมีความเชื่อว่าเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม และศาสดามูฮัมหมัด(ช.ล.)เป็นเรื่องเท็จ แต่กลับเชื่อถือเรื่องเล่าลือทั้งหลายที่ต่อต้านศาสนาอิสลามและศาสดามูฮัมหมัด(ช.ล.) ว่าเป็นจริง

อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าสามีต่างศาสนายอมรับเรื่องนี้ต่อหน้าภรรยาของเขา แต่ทว่าภรรยาจะมีความรู้สึกเสมอว่าสามีของเธอ

ถูกศาสนาของตน และมีความรู้สึกเช่นกันว่าเขาไม่เคารพต่อการการ
ยึดมั่นของเธอ การเคารพซึ่งกันและกันระหว่างสามิภรรยานั้นเป็น
พื้นฐานของความสัมพันธ์ในชีวิตคู่ และหากขาดพื้นฐานดังกล่าวแล้ว
ก็จะเป็นผลให้เกิดการหย่าร้าง หรือการใช้ชีวิตคู่ที่ไร้ซึ่งความสุข

4. อิสลามห้ามไม่ให้ชายมุสลิมแต่งงานกับสตรีต่างศาสนาที่
ไม่ใช่คริสต์ หรือยิว ทั้งนี้ด้วยกับเหตุผลเกี่ยวกับการที่ห้ามไม่ให้หญิง
มุสลิมแต่งงานกับชายต่างศาสนา

โดยที่มุสลิมจะไม่ศรัทธาค่อศาสนาอื่น นอกจากศาสนาที่
ศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ดังนั้นศาสนาอื่นจึงถือเป็นศาสนาแห่ง
มนุษย์ชาติ ฉะนั้นหากมุสลิมแต่งงานกับชายต่างศาสนาแล้ว การให้
ความเคารพต่อหลักการยึดมั่นของหล่อนก็จะหมดไป ซึ่งถือได้ว่า
เป็นสิ่งที่ไม่ดีต่อความ สัมพันธ์ในชีวิตคู่ ความรัก ความเอื้ออาทรซึ่ง
กันและกันก็จะไม่บังเกิดขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งใน
ความสัมพันธ์ของชีวิต

บทที่ 6

เสรีภาพในการเชื่อถือ ความเป็นเอกภาพของประเทศมุสลิม และความล้ำหลังของมุสลิมบางประเทศ

หมวดที่ 1. จริ่งหรือที่อิสลามต่อต้านเสรีภาพในการเชื่อถือ

1. ศาสนาอิสลามมีหลักประกันในการให้อิสระเสรีเกี่ยวกับความเชื่อถือ โดยมีหลักฐานยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างเด่นชัดในคัมภีร์อัลกุรอาน ในซูเราะห์อัล บากอเราะห์ โองการที่ 256 ความว่า “**‘‘ไม่มีการบังคับใดๆ ในศาสนาอิสลาม’’** ดังนั้นไม่มีใครที่จะถูกบังคับให้สละศาสนาของตนเพื่อหันมานับถือศาสนาอื่น เสรีภาพของมนุษย์ที่จะเลือกในการนับถือศาสนาใดศาสนาหนึ่งนั้น เป็นเงื่อนไขพื้นฐานสำหรับความเชื่อของเขา ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้ได้ถูกจารึกในอัล กุรอาน ซูเราะห์อัลกะห์ฟิ โองการที่ 29 ความว่า “**‘‘ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็จงศรัทธา ผู้ใดประสงค์ก็จงปฏิเสธ ’’**

2. การยอมรับเสรีภาพในการเชื่อถือ หมายถึงการยอมรับในการที่มีหลายศาสนา ในเรื่องนี้ พระศาสดาได้ยืนยันในรัฐธรรมนูญ

ฉบับแรกของรัฐอิสลามแห่งเมือง อัลมาดินะห์ โดยได้ประกาศว่า ชาวยิวและชาวมุสลิมในเมืองมาดินะห์นั้นเป็นชนชาติเดียวกัน

ตัวอย่างของการที่ศาสนาอิสลามให้เสรีภาพในการนับถือนั้น ได้แก่การที่ ท่านอุมัร อิบนิ คอตตอบ (คอลีฟะห์คนที่สอง) ได้ปฏิบัติต่อชาวคริสต์ในนครเยรูซาเล็ม ที่จะได้รับความปลอดภัยในชีวิต ศาสนสถาน และจะไม่ได้รับอันตรายใดๆ จากการนับถือศาสนา

3. ศาสนาอิสลามได้ให้สิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ครอบคลุมทั้งการหาหรือเกี่ยวกับสาระของศาสนา และมีใช้กระทำไปเพื่อเป็นการอำพรางในการต่อว่าผู้อื่น เรื่องดังกล่าวได้มีหลักฐานแน่ชัดปรากฏในคัมภีร์อัล กุรอ่าน ซูเราะห์อัลนะล โองการที่ 125 ความว่า “จงเรียกร้องสู่แนวทางของพระผู้เป็นเจ้าของสุเจ้าด้วยความสุชุม และการคัดค้านที่ดี และจงโต้แย้งพวกเขาด้วยสิ่งที่ดีกว่า” ดังนั้นมุสลิมและผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมจึงสามารถที่จะร่วมหาหรือกันได้ อัล กุรอ่านได้เรียกร้องให้มุสลิมปรึกษาหาหรือในเรื่องต่างๆ กับบรรดาชาวคัมภีร์ (คริสต์ และยิว) ดังปรากฏในอัลกุรอ่าน ซูเราะห์อาละอิมรอน โองการที่ 64 ความว่า “ จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด ว่า โอ้บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ จงมายังถ้อยคำหนึ่งที่เท่าเทียมกัน ระหว่างเราและพวกท่าน คือว่าเราจะไม่เคารพสักการะนอกจากพระองค์เท่านั้น และเราจะไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระองค์ และพวกเราก็คจะไม่ยึดถือ

สิ่งอื่นใดนอกจากพระองค์อัลเลาะห์เท่านั้น แล้วหากพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิดว่า พวกท่านจงเป็นพยานด้วยว่าแท้จริงพวกเจ้าเป็นผู้นอมนาม” ทั้งนี้ก็เป็นทีที่เข้าใจกันว่าในกรณีที่มีการหาหรือไม่ประสบความสำเร็จ ผู้ที่ร่วมหาหรือก็จะยังคงนับถือศาสนาของตนได้ต่อไป ในกรณีดังกล่าวนี้พระศาสดามูฮัมหมัด(ซ.ล.)ได้เคยปฏิบัติต่อพวกที่นับถือพระเจ้าหลายองค์ ในนครเมกกะห์ ดังปรากฏในอัลกุรอ่าน ซูเราะห์อัลกาฟิรูน โองการที่ 6 ความว่า “สำหรับพวกท่านก็คือศาสนาของพวกท่าน และสำหรับฉันก็คือศาสนาของฉัน”

4. ความเชื่อถือเป็นพื้นฐานของการกระทำใดๆ และความศรัทธาที่แท้จริงขึ้นอยู่กับความเชื่อถือ และความมั่นใจซึ่งไม่ใช่เป็นผลของการเลียนแบบ หรือการถูกบังคับให้เชื่อในสิ่งนั้น ๆ มนุษย์ทุกคนมีเสรีภาพในความเชื่อถือของตน และมีสิทธิในการแสดงความคิดเห็น แม้แต่ผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องพระเจ้าผู้เป็นเจ้าก็ถาม โดยไม่มีใครมีสิทธิแทรกแซงความเชื่อของเขาได้ และจะต้องเก็บความเชื่อถือดังกล่าวไว้กับตัวเองและไม่เผยแพร่ไปยังผู้อื่น เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในเรื่องคุณค่าทางคุณธรรมของผู้อื่น อย่างไรก็ดี หากเขาสนใจที่จะเผยแพร่ความเชื่อที่ผิดๆของเขา ซึ่งขัดต่อความเชื่อและคุณธรรมของคนทั่วไป บุคคลผู้นั้นย่อมเป็นบุคคลที่ฝ่าฝืนระเบียบ

ของประเทศที่เขาอาศัยอยู่ และสร้างความสับสนให้เกิดขึ้นในจิตใจ
ของคนทั่วไป ผู้ที่ปฏิบัติตนเช่นนั้นอาจถูกกล่าวหาว่าเป็นบุคคลที่
ทรยศต่อชาติซึ่งอาจจะถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิต ไม่ใช่เพราะ
เหตุว่าละทิ้งความเชื่อ แต่เพราะความคิดของเขาได้สร้างความวุ่นวาย
ในรัฐที่เขาอาศัยอยู่

นักวิชาการมุสลิมบางคนเห็นว่า ผู้ที่สละความเชื่อของคนจะ
ไม่ถูกลงโทษในโลกนี้ แต่จะถูกลงโทษในวันพิพากษา เขามี
ความเห็นว่าการสละความศรัทธาต่ออิสลามจริงๆ แล้วไม่ได้ถูก
ลงโทษ เพราะเขาสละศาสนาอิสลามแต่จะถูกลงโทษเพราะเป็นศัตรู
กับอิสลามบนโลกนี้

หมวดที่ 2. ท่าทีของมุสลิมที่มีต่อนายซัลมาน รูซดี เป็นเรื่องที่
ขัดต่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นหรือไม่

1. สิทธิเสรีภาพในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น เป็นหนึ่งใน
บรรดาสิทธิต่างๆที่อิสลามให้ความคุ้มครอง แท้จริงจักรวาลทั้งหมด
ท้องฟ้า และแผ่นดินตลอดจนถึงที่อยู่ระหว่างฟากฟ้าและแผ่นดิน
เป็นสิ่งที่มนุษย์จะต้องคิดและตระหนักถึง ดังปรากฏในคัมภีร์
อัลกุรอาน ซูเราะห์อัลญาซียะห์ โองการที่ 13 ความว่า “ และ
พระองค์ทรงทำให้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน

เป็นประโยชน์แก่พวกเขา ทั้งหมดนี้มาจากพระองค์ แท้จริงในการนั้น แน่แน่นอนมันเป็นสัญญาสำหรับมนุษย์ผู้ใคร่ครวญ” อัลกุรอ่านเห็นว่ามนุษย์ที่ไม่ใช้สติปัญญาว่า เป็นผู้ที่มิคุณค่าต่ำกว่าสัตว์ทั้งหลาย เช่นกันมีหลายโครงการในอัลกุรอ่านที่สนับสนุนให้มนุษย์ไฝหาความรู้ และส่งเสริมให้มนุษย์รู้จักใช้สติปัญญาและเหตุผลในการวินิจฉัยเรื่องต่างๆ นอกจากนั้นอัลกุรอ่านยังเรียกร้องมนุษย์ให้เพิ่มประชากรในโลก และทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความอดสาหะเพื่อที่จะได้มาซึ่งความผาสุกของมนุษยชาติ การค้นคว้าทางวิชาการเป็นเรื่องที่ศาสนาส่งเสริม トラบเท่าที่สิทธิเสรีภาพดังกล่าวเป็นไปเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

2. ชาติทุกชาติมีค่านิยมและความเชื่อถือที่คนยึดถือ อันสะท้อนถึงลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมในชาตินั้น การละเมิดค่านิยมและความเชื่อถือดังกล่าว เท่ากับเป็นการละเมิดต่อประเทศชาติและรัฐบาล ดังนั้นชาติทุกชาติย่อมมีสิทธิที่จะปกป้องค่านิยมและความเชื่อถือของคน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าเหตุใดชาวมุสลิมจึงมีทัศนคติที่เป็นปรปักษ์ต่อนายซัลมาน รุชดี เพราะเขาเชื่อว่านายซัลมาน รุชดีได้เหยียบย่ำสิ่งซึ่งชาวมุสลิมเขาเคารพกัน รวมทั้งการดูหมิ่นพระศาสดา ดังนั้นเป็นเรื่องธรรมดาที่ทัศนคติของชาวมุสลิมที่มีค่อนายซัลมาน รุชดี เป็นทัศนคติที่ชอบด้วยเหตุผลทั้งปวง

ไม่มีหลักฐานประการใดที่เกี่ยวกับนายซัลมาน รุซดี ว่าเป็น เรื่องที่ตั้งอยู่บนหลักการของสิทธิเสรีภาพ เพราะมีการใช้สิทธิ เสรีภาพในทางที่ผิด โดยเหยียดหยาม กล่าวร้ายป้ายสีและสาดโคลน ซึ่งไม่มีชาติใดสามารถยอมรับได้ ดังนั้นพวกเราในฐานะที่เป็นชาวมุสลิมที่ยอมรับนับถือบรรดาศาสดาของศาสนา ที่พระผู้เป็นเจ้า ประทานการคลไจ (วฮีย์) จะไม่เหยียบย่ำคูหมิ่นมุซา (โมเสส) อีซา (เยซู) และศาสดาองค์อื่นๆ

3. เป็นที่แน่ชัดว่า เรื่องที่เกี่ยวกับนายซัลมาน รุซดี ไม่เกี่ยวกับ สิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เพราะเป็นการสบประมาท การบิดเบือนข้อเท็จจริง และการคูหมิ่นศาสนา หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นเรื่องของการใช้สิทธิเสรีภาพในทางที่ผิด เนื่องจากเราชาวมุสลิม ทุกคนยอมรับนับถือศาสดาของทุกศาสนา ที่พระผู้เป็นเจ้าทรง ประทานการคลไจ (วฮีย์) การกล่าวข้อความในทางที่เสียหายเกี่ยวกับมุซา (โมเสส) อีซา(เยซู) เป็นการคูหมิ่นศาสนา ทั้งนี้ได้หมายความว่า ชาวมุสลิมต้องการให้นายซัลมาน รุซดี ถูกประหารชีวิต หรือขึ้นศาล เพราะนายซัลมาน รุซดี ไม่ได้อยู่ในประเทศมุสลิม

4. สื่อสารมวลชน หนังสือพิมพ์และโลกตะวันตกมีท่าทีที่ สับสนเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะไม่สามารถที่จะแยกเสรีภาพในการ แสดงความคิดเห็นออกจากการคูหมิ่นศาสนาได้ ในกรณีของนายซัล

มาน รุซดี นั้น บุคคลผู้นี้ได้เลือกที่จะศุหมินศาสนา และละเมิดสิทธิ
ในความเชื่อถือ โดยในความเป็นจริงแล้วปรากฏว่านายซัลมาน รุซดี
ในฐานะที่เป็นผู้เขียนขาดแรงบันดาลใจ จึงได้เลือกเรื่องที่อ่อนไหว
ที่สัมพันธ์กับค่านิยมและความเชื่อถือทางศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อชัก
จูงผู้อ่าน โดยมีเป้าหมายที่จะโศ่งดังและมีชื่อเสียงในที่สุด

ในความจริงแล้ว ชาวมุสลิมไม่ควรที่จะให้ความสนใจกับ
การที่นายซัลมานฯ ศุหมินศาสนา เพราะเหตุว่าเขาไม่ใช่เป็นบุคคล
แรกที่ละเมิดค่านิยมอันศักดิ์สิทธิ์ . และความเชื่อถือของศาสนา
อิสลาม อีกทั้งจะไม่เป็นคนสุดท้าย ขอชี้แจงด้วยว่าวรรณกรรมของ
นายซัลมาน รุซดี หรือของผู้ใดก็ตามจะไม่มีผลกระทบต่อความ
ศรัทธาของอิสลาม ซึ่งมีมาช้านานกว่า 1400 ปีแล้ว และจะยังคงมี
กระแสที่ไม่เป็นมิตร และการโจมตีที่ไม่ชอบธรรมอีกช้านานต่อไป

หมวดที่ 3. จริงหรือที่การลงโทษทางกฎหมายในอิสลาม แสดงถึงความทารุณโหดร้าย

1. อิสลามไม่ได้เป็นศาสนาที่ส่งเสริมการลงโทษด้วยวิธีการ
ทารุณโหดร้าย ตรงกันข้ามอิสลามเป็นศาสนาที่เรียกร้องให้มีความ
เตดา กรุณา และขันติธรรม ในขณะที่เดียวกันอิสลามประสงค์ที่จะให้
มีการรักษากฎหมาย และระเบียบเพื่อพิทักษ์เสรีภาพของแต่ละคน

สิทธิดังกล่าวนั้นรวมถึงสิทธิในชีวิต สิทธิในการเชื่อ ในการแสดง
ออกซึ่งความคิดเห็น ในทรัพย์สิน และในครอบครัวของตน หาก
ศาสนาอิสลามบัญญัติให้มีการลงโทษ อิสลามก็จะคำนึงถึงปัจจัย 2
ประการ คือ

ก. โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ไม่ใช่ผู้ที่ปราศจากความผิด และ
จะถูกขู่ให้กระทำความผิดอยู่เสมอ ดังนั้นอิสลามจึงจำเป็นจะต้อง
บัญญัติการสารภาพผิด

ข. สมาชิกของสังคมแต่ละคนย่อมมีสิทธิที่จะใช้ชีวิตอย่าง
ปลอดภัยและมีความรู้สึกว่าตน ครอบครัว และทรัพย์สินไม่ถูกคุก
คาม ดังนั้นผู้ที่มีความประพฤติเยี่ยงอาชญากร ต้องได้รับการปฏิบัติ
ในลักษณะที่ สมาชิกของสังคมผู้เฝ้าหาสันติจะใช้ชีวิตในภาวะที่
ปราศจากความหวาดกลัว

2. อิสลามมีกฎหมายอาญาเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิด โดย
เรียกร้องให้มีการพิสูจน์อย่างแน่ชัดว่า จำเลยมีความผิดโดยปราศจาก
ข้อสงสัยใดๆ ก่อนที่จะมีการลงโทษ นอกจากนั้นอิสลามยังเปิด
โอกาสให้มีการขฟ้องบุคคลซึ่งสำนึกผิด เกี่ยวกับเรื่องนี้พระศาสดา
ได้ตรัสไว้ว่า “พวกท่านจงพยายามหลีกเลี่ยงการลง โทษต่อมุสลิม
เท่าที่สามารถทำได้ หากพวกท่านพบว่าไม่มีทางออกก็จะปลดปล่อย
เขา ทั้งนี้สำหรับผู้พิพากษาที่ผิดพลาดในการอภัยโทษดีกว่าผู้

พิพากษาที่ผิดพลาดในการลงโทษ” คำพูดของพระศาสดาในสาระสำคัญเน้นเรื่องความเมตตาและขันติธรรม

3. การลงโทษเรื่องการผิดประเวณีตามกฎหมายอิสลามนั้นขึ้นอยู่กับเงื่อนไขบางประการซึ่งยากต่อการปฏิบัติ เงื่อนไขดังกล่าวก็คือจะต้องมีพยานรู้เห็นเหตุการณ์ ในประวัติศาสตร์อิสลามมีการลงโทษตามกฎหมายนี้เพียง 2 ครั้ง แต่การบังคับคดีเกิดขึ้นเพราะผู้ทำผิดรับสารภาพไม่ใช่เพราะมีหลักฐานว่ามีพยานรู้เห็น โดยพระศาสดาพยายามทำให้ผู้กระทำความผิดกลับคำสารภาพ แต่ทว่าผู้ทำผิดยืนยันคำให้การของตนกับพระศาสดา จึงไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากจะต้องลงโทษ ทั้งๆที่พระศาสดาทรงเสียใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับเรื่องนี้ เนื่องมาจากเงื่อนไขดังกล่าวที่ยากต่อการปฏิบัติ การลงโทษตามกฎหมายนี้จึงไม่เกิดขึ้น

4. อิสลามไม่ลงโทษด้วยการดัดมือผู้ที่ลักทรัพย์เพื่อเล็งตัวเองหรือบุตรของตนซึ่งกำลังอดอยาก ศาสนาอิสลามจะลงโทษโจรซึ่งขโมยเงิน หรือทรัพย์สินของผู้ซึ่งทำงานหนักในการเลี้ยงชีพด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ขโมยเช่นว่านั้นย่อมเป็นผู้ซึ่งกระทำความชั่วร้ายในสังคม และไม่ควรที่จะได้รับความเห็นใจหรือความเมตตาจากผู้อื่น เนื่องจากตัวเองไม่ได้มีความเห็นใจหรือมีความเมตตาจากบุคคลซึ่งตนได้ขโมยมา แท้จริงนั้นอาจปรากฏว่าผู้ซึ่ง

เป็นเหตุอาจมีความต้องการอย่างยิ่งต่อทรัพย์สินที่ได้ถูกขโมยไป ดังนั้นทุกสังคมย่อมมีสิทธิที่จะมีกฎหมายบังคับใช้ เพื่อที่จะได้ให้ความปลอดภัยและความมั่นคง เมื่อการลงโทษแบบนี้ได้มีขึ้นในสังคมอิสลาม ปรากฏว่าการลักทรัพย์ไม่ค่อยจะเกิดขึ้น พ่อค้าจึงได้ปล่อยทิ้งสินค้าของตนโดยไม่ต้องมีตนเฝ้า คนทั่วไปก็สามารถเปิดประตูบ้านทิ้งไว้โดยไม่มีการปิดล็อก ในทางตรงกันข้ามการลักทรัพย์จะแพร่หลายในสังคมที่มีมาตรการหละหลวม เป็นผลให้คดีลักทรัพย์เป็นปัญหาร้ายแรงที่เกิดขึ้นในสังคมหลายแห่ง

5. เหตุผลที่มีการลงโทษผู้ซึ่งลักทรัพย์นั้น ก็เพื่อที่จะให้มีความยุติธรรมทางสังคม และเพื่อที่จะขจัดความยากจน มีเรื่องเล่าสื่อกันว่าท่านอุมัร บินคอตตอบซึ่งเป็นคอลีฟะห์องค์ที่สอง ได้ยกเลิกการลงโทษผู้ลักทรัพย์ในปีที่ประเทศชาติ ประสบปัญหาความแห้งแล้งอดอยาก

ในช่วงปีแรกๆ สมัยการปกครองของท่านอุมัร บินคอตตอบ การลงโทษผู้ซึ่งลักทรัพย์ เป็นไปด้วยความยุติธรรม อันเป็นผลให้คดีลักทรัพย์และการปล้นสะดมบนเส้นทางเกือบบจะไม่มีเลย ดังนั้นพ่อค้าจึงเดินทางค้าขายจากนครเมกกะห์ไปยังซีเรีย ด้วยความปลอดภัย โดยไม่ต้องเกรงกลัวผู้ใดนอกจากพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่เท่านั้น เพียงแต่คอยระวังฝูงแกะของตนไม่ให้ฝูงหมาป่า

โจมตี เสถียรภาพจึงมีขึ้น เพราะว่าขโมยทราบดีว่าจะถูกลงโทษ
อย่างไร จึงจำเป็นจะต้องนึกถึงในเรื่องนี้นับพันครั้งก่อนที่จะลงมือ
ปฏิบัติการหรือกระทำความผิดอื่น ผลปรากฏว่าการลงโทษเรื่องการ
ลักทรัพย์เกือบจะไม่ปรากฏเลย

ดังนั้น ควรจะตั้งคำถามว่า อะไรจะดีกว่ากัน ระหว่างการมี
สังคมที่อยู่อย่างสันติโดยปราศจากความกลัว แม้เพียงจะมีอาชญากร
ถูกลงโทษเพียงเล็กน้อย หรือว่าสังคมที่อยู่ด้วยความสะพึงกลัวที่มี
เรือนจำเต็มไปด้วยผู้ร้าย ดังนั้น ควรที่จะเห็นอกเห็นใจผู้ใด อาชญา
กร หรือสมาชิกของสังคม

หมวดที่ 4. อะไรคือสาเหตุที่ทำให้มุสลิมมีความแตกแยก
ต่างๆ ที่อิสลามเรียกร้องให้มีเอกภาพ

1. ไม่มีผู้ใดปฏิเสธได้ว่า ขณะนี้ประเทศมุสลิมทุกประเทศ
ขาดความสามัคคี อย่างไรก็ดี เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เป็นเพียงขั้นตอน
หนึ่งในประวัติ ศาสตร์ของชาติมุสลิมทั้งหลาย และทุกประเทศก็
เคยมีประสบการณ์ถึงแนว ทางที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ของคนว่า
ไม่เป็นเรื่องถาวร บรรดาประเทศยุโรปครั้งหนึ่งเคยมีสภาพที่ไร้
ความสามัคคีเป็นผลทำให้เกิดสงครามโลกถึงสองครั้งในศตวรรษที่
20 ดังนั้นบรรดาประเทศมุสลิมก็จะสามารถขจัดปัญหาและข้อ

ขัดแย้งของคน โดยการสร้างระบบที่มีการให้ความร่วมมืออย่างมีผล
ทั้งนี้เพื่อสวัสดิการของสังคมมุสลิมทั้งปวง

ได้มีความพยายามอันต่อเนื่องในเรื่องดังกล่าว จนถึงขณะนี้
แม้ว่าผลลัพธ์ที่ปรากฏออกมานั้นยังมีน้อยก็ตาม ดังจะเห็นได้จาก
องค์การประชุมอิสลาม ซึ่งประเทศมุสลิมทุกประเทศเป็นสมาชิก
อย่างไรก็ดี ยังเป็นไปได้ที่จะส่งเสริมและพัฒนาองค์การดังกล่าว
ตลอดจนองค์การมุสลิมอื่นๆ ให้มีบทบาทยิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้บรรลุ
ขั้นตอนที่พัฒนาไปไกล ในเรื่องของการร่วมมือระหว่างประเทศ
มุสลิมด้วยกัน ดังนั้นหลักการและคำสั่งสอนต่างๆของอิสลามที่
เกี่ยวกับเอกภาพความร่วมมือ ความเป็นอันหนึ่งเดียวกัน ย่อมเป็น
หลักประกันว่าความเพียรพยายามทั้งหลาย ที่จะให้เป็นไปตามนั้น
ย่อมจะบังเกิดผลในอนาคตอันใกล้

2. แหล่งกำเนิดหลักการของอิสลาม ซึ่งได้แก่คัมภีร์อัล กุร
อ่าน และหะดีษของศาสดา เรียกร้องให้มีการสามัคคี ร่วมมือกัน มี
เมตตาระหว่างกัน และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ในขณะเดียวกัน ก็
คัดค้านไม่ให้มีการแตกแยกและทะเลาะวิวาทกัน ซึ่งเรื่องดังกล่าว
นั้น ปรากฏใน อัลกุรอ่าน ซูเราะห์ อาลาอิมรอน โองการที่ 103 ความ
ว่า “และพวกเจ้าจงยึดสายเชือกแห่งอัลเลาะห์โดยพร้อมกันทั้งหมด
และจงอย่าแตกแยกกัน” และในซูเราะห์ อัลอันฟาล โอง การที่ 10

ความว่า “และจงรื้อพังอัลละหะห์ และรื้อชุดของพระองค์เถิด และอย่าขัดแย้งกัน จะทำให้พวกเขาย่อท้อ และทำให้ความเข้มแข็งของพวกเจ้าหมดไป และจงอดทนเถิด แท้จริงอัลละหะห์นั้น ทรงอยู่กับผู้ที่อดทนทั้งหลาย” อิสลามเรียกร้องให้มีความเห็นใจผู้อื่น และบรรเทาความเจ็บปวดของผู้อื่นอีกด้วย โดยกล่าวว่า ประชาชาติอิสลามทั้งหมดนั้นเสมือนเรือนร่างเดียวกัน โดยพระศาสดาได้ทรงตรัสว่า “หากส่วนหนึ่งของร่างกายได้รับความเจ็บป่วยหรือไม่สบาย ส่วนอื่นๆของร่างกายก็จะมีปฏิกิริยาริยาเห็นใจ โดยการเป็นไข้ และไม่สามารถนอนหลับ” อิสลามเห็นว่า มุสลิมทุกคนเป็นพี่น้องกัน ดังปรากฏหลักฐานใน อัลกุร อ่าน ซูเราะห์ อัลหุจรอนญ์ โองการที่ 10 ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธานั้น เป็นพี่น้องกัน” ครั้นเมื่อพระศาสดาอพยพจากเมกกะห์ ไปยังมาดีนะห์ นั้น ผู้ที่ร่วมเดินทางอพยพพร้อมกับพระศาสดา และชาวเมืองมาดีนะห์ที่ให้แหล่งพักพิงนั้น มีความรักใคร่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยมีความหวังและความเศร้าร่วมกัน เรื่องดังกล่าวได้ปรากฏในอัล กุร อ่าน และหะดีษหลายตอนด้วยกัน

3. มีปัจจัยภายนอกหลายประการที่อยู่นอกขอบเขตของประเทศในปัจจุบัน ได้นำไปสู่กรณีพิพาทและความแตกแยกระหว่างประเทศมุสลิมด้วยกัน ปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวนั้น มาจากสมัย

ที่ประเทศมุสลิมได้ถูกปกครองโดยนักล่าอาณานิคมตะวันตก และ แม้ว่า การยึดครองประเทศเหล่านั้น จะหมดสิ้นไปแล้วก็ตาม แต่ ปัญหาต่างๆ ยังเกิดขึ้น เช่น ปัญหาเขตแดนระหว่างรัฐต่างๆ นโยบาย ที่นักล่าอาณานิคมได้ใช้ในการปกครองก็คือ “แบ่งแยกการปกครอง” ซึ่งหลักการนี้ทำให้มีการแบ่งแยกระหว่างเชื้อชาติหลายเผ่า หลาย ภาษาด้วยกัน ยิ่งกว่านั้น นักล่าอาณานิคมได้ขูดรีดและเอารัดเอาเปรียบประเทศที่ตนปกครองอยู่ ซึ่งทำให้ประเทศเหล่านั้น ยากจน และล้าหลัง ซึ่งผลดังกล่าว ยังมีให้เห็นอยู่ครบถ้วนทุกวันนี้ แท้จริง แล้วประเทศมุสลิมส่วนใหญ่ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยตกเป็นเมืองขึ้น ยังต้อง ได้รับความทุกข์จากผลของอาณานิคม และการปกครองโดยต่างชาติ โดย ปัญหาเหล่านั้น ยังฝังลึกอยู่จนกระทั่งปัจจุบันนี้

4. ประเทศมุสลิมที่เคยตกเป็นเมืองขึ้นมาก่อน ได้มุ่งที่จะ แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการที่ต่างชาติมาปกครอง และได้ละเลยที่จะ ปฏิบัติตามหลักการของศาสนาอิสลาม ที่เรียกร้องและสนับสนุนให้ มีเอกภาพและความร่วมมือ อย่างไรก็ตาม บรรดาประเทศมุสลิม ยังคง ใช้ความเพียรพยายามที่จะให้ประเทศมุสลิมทั้งหลายมีความสุข ชาว มุสลิมทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ในประเทศใดก็ตาม ย่อมมีความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมุสลิมที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือตกอยู่ในความทุกข์ ความรู้สึกเช่นนี้ อาจจะนำไปสู่การจัดตั้งพื้นฐานที่ส่งเสริมให้มีความ

สามัคคี ประสานงานกัน และความร่วมมือระหว่างรัฐมุสลิมด้วยกัน
ความเพียรพยายามร่วมกันในทางวัฒนธรรม เศรษฐศาสตร์การเมือง
และความมั่นคง ตลอดจนการแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญ สิ่งต่างๆ
เหล่านี้ ย่อมจะเกิดประโยชน์แก่โลกมุสลิม ซึ่งจะช่วยให้ประเทศ
เหล่านั้น มีประสิทธิภาพประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นในอันที่จะมีบทบาท
ในทางบวก และสร้างสรรค์ในการสถาปนาหลักการแห่งสันติภาพ
และความมั่นคงของโลกต่อไป

หมวดที่ 5. จริงหรือที่อิสลามเป็นสาเหตุให้มุสลิมบาง ประเทศล้าหลัง

1. ประวัติศาสตร์ ได้ยืนยันแล้วว่า อิสลามสามารถสร้าง
อารยธรรมอันยิ่งใหญ่ในระยะเวลาอันสั้น หลังจากกำเนิดอิสลาม
โดยอารยธรรมดังกล่าวนี้ เป็นอารยธรรมที่มีความยิ่งใหญ่ที่สุดแห่ง
หนึ่งในประวัติศาสตร์ ดังจะเห็นได้จาก หลายสาขาของวัฒนธรรม
อิสลามที่ไค์อังกาม ในด้านสาขาศิลปะ และวรรณคดี คราบ
จนกระทั่งทุกวันนี้ ห้องสมุดทั่วทุกมุมโลก จะมีลวดลายการเขียน
แบบภาษาอาหรับนับเป็นพันๆ ชิ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความ
ยิ่งใหญ่ของวัฒนธรรมที่ได้เกิดขึ้นจากความศรัทธาในศาสนา
อิสลาม โดยเริ่มจากเขตแดนของเปอร์เซียที่ติดกับอินเดียตะวันออก

จนถึงอันดาลุส ที่เรียกกันในปัจจุบันว่า สเปน ในด้านตะวันตก อิทธิพลของความยิ่งใหญ่ ของอารยธรรมอิสลามในสเปน ยังสามารถ พบเห็น และไม่อาจปฏิเสธได้ ในศตวรรษที่ 12 และ 13 ยุโรปได้ ริเริ่มที่จะแปลผลงานของวัฒนธรรมอิสลามในทุกสาขาวิชา และ ผลงานเหล่านี้ ได้เป็นพื้นฐานของอารยธรรมยุโรปตะวันตก สมัยใหม่ในปัจจุบัน

2. คัมภีร์อัลกุรอาน หลายโองการที่แสดงถึง การเคารพต่อ วิชาความรู้ และบรรดาที่ไฝหาคำรู้ อัลกุรอานได้เรียกร้องให้ มุสลิมใคร่ครวญพิจารณาเรื่องจักรวาล และการกำเนิดของจักรวาล การกำเนิดโลกที่มีผู้คนอาศัยอยู่ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร มี 5 โองการแรก ที่พระศาสดาให้ความสำคัญซึ่งเน้นถึงความสำคัญของความรู้ การ อ่านและการพิจารณาใคร่ครวญ ดังปรากฏในซูเราะห์ อะลัก โองการ ที่ 1-5 ความว่า “จงอ่านด้วยพระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรง บังเกิด ทรงบังเกิดมนุษย์จากก้อนเลือด จงอ่านเถิด และพระเจ้าของ เจ้านั้นผู้ทรงใจบุญยิ่ง ผู้ทรงสอนการใช้ปากกา ผู้ทรงสอนในสิ่งที่เขา ไม่รู้”

3. ดังนั้น ชาวมุสลิมจึงได้ให้ความสำคัญต่อการศึกษาและ การวิจัยตั้งแต่แรกเริ่ม ความดีหลังของชาวมุสลิมบางคนในปัจจุบัน ไม่ใช่เป็นเพราะศาสนาอิสลาม เพราะเหตุว่า อิสลามปฏิเสธ การเฉื่อย

ชาตกรูปแบบ ทั้งนี้เป็นเพราะชาวมุสลิมบางคน ไม่เข้าใจเจตนาและคำสอนของศาสนาอิสลามโดยแท้จริง จึงไม่สามารถที่จะก้าวทันกับพัฒนาการของโลก ที่เพิ่มทวีมากขึ้นทุกวัน นักคิดชาวอัลจีเรียที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งได้เสียชีวิตไปแล้ว ชื่อนายมาเล็ก บินนาบี ได้อธิบายว่า ความล่าช้าที่ชาวมุสลิมประสบอยู่ทุกวันนี้ ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะศาสนาอิสลาม แต่เป็นการหลงโงะของอิสลามที่มีต่อมุสลิมที่ไม่ยอมปฏิบัติตามศาสนา และไม่ใช้เพราะมุสลิมเหล่านั้น ปฏิบัติตามศาสนา ดังนั้น จึงไม่มีความเกี่ยวพันใดๆ ระหว่างศาสนาอิสลามและความล่าช้าของชาวมุสลิมบางคน

4. อิสลามเป็นศาสนาที่สามารถก้าวไปกับสภาพของอารยธรรมได้ทุกก้าว และจะยังคงเป็นแบบอย่างนี้ต่อไปเพื่อประโยชน์ของมนุษยชาติ เมื่อชาวมุสลิมค้นหาสาเหตุที่แท้จริงว่า ทำไมตนเองจึงล่าช้าลงนั้น เขาก็ตระหนักดีว่าจะมีการโทษศาสนาอิสลามไม่ได้เลย นอกจากนั้น ก็ยังมีปัจจัยหลายประการที่ย้อนหลังไปถึงยุคที่ประเทศมุสลิมเพิ่งพ้นจากภาวะการเป็นเมือง ขึ้นใหม่ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาการและความก้าวหน้าของโลกมุสลิม ปัจจัยนี้ รวมทั้งปัญหาภายในของประเทศเหล่านี้ ทำให้ชาวมุสลิมละเลยและลืมนองค์ประกอบที่สร้างสรรค์ และจำเป็นสำหรับพัฒนาการและความก้าวหน้าตามที่ศาสนาอิสลามได้เรียกร้อง

5. ศาสนาอิสลามจะไม่มีส่วนที่จะต้องรับผิดชอบต่อความล้ม
เหลวของประเทศมุสลิมในปัจจุบันเป็นอันขาด เราอาจจะถือได้ว่าการ
ที่มุสลิมบางประเทศล้มลานั้น เป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งใน
ประวัติศาสตร์ ซึ่งจะไม่เป็นเช่นนี้ตลอดไป ในทำนองเดียวกันความ
ล้มเหลวของลาตินอเมริกานั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจากศาสนาอิสลาม ดังนั้น
การศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของอิสลามต่ออารยธรรมนั้น ควรจะเป็น
การศึกษาที่เป็นธรรม และไม่ลำเอียงต่อหลักการของอิสลาม โดย
การศึกษาดังกล่าวนั้น ไม่ควรที่จะตั้งอยู่บนเรื่องเล่าลือ ข้อกล่าวหา
อคติ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง

บทที่ 7

คำถามบางประการที่เกี่ยวกับบทบัญญัติอิสลาม

หมวดที่ 1 จริ่งหรือที่การถือศีลอดเป็นอุปสรรคต่อการผลิต

1. การถือศีลอดเป็นการปฏิบัติศาสนกิจที่ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะศาสนาอิสลาม คัมภีร์อัลกุรอานได้ระบุว่า ก่อนที่จะมีอิสลาม นั้นชาติอื่นๆ ก็ถือศีลอดเช่นเดียวกัน ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอานซูเราะห์อัลบาคอเราะห์ โองการที่ 183 ความว่า “ บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย การถือศีลอดนั้น ได้ถูกกำหนดเหนือพวกเจ้าแล้ว เช่นเดียวกับที่ได้ถูกกำหนดแก่บรรดาผู้อยู่ก่อนหน้าพวกเจ้ามาแล้ว เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ยำเกรง” อย่างไรก็ตามการถือศีลอดในอิสลามมีความแตกต่างกับการถือศีลอดของศาสนาอื่น การถือศีลอดในอิสลาม จะมีขึ้นเฉพาะในเดือนๆหนึ่งตามจันทร์คติของทุกๆปี เรียกว่าเดือนรอมาดอน ซึ่งจะงดเว้นการกิน การดื่ม และสิ่งยั่วยุกิเลสต่างๆ โดยจะเริ่มตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้น และสิ้นสุดเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า ชาวมุสลิมจะต้องถือศีลอดในช่วงระยะเวลาของการทำงาน ด้วยเหตุนี้จึงมีคนบางกลุ่มมองว่า การปฏิบัติศาสนกิจเป็นอุปสรรคต่อการผลิต

2. ข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่มีมูลความจริง เพราะการถือศีลอดเป็นการฝึกฝนทางจิตที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ ดังนั้นผู้ถือศีลอดจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยใช้พลังงานมากกว่าผู้ที่ไม่ถือศีลอด เพราะต้องระวังไม่กระทำการสิ่งที่จะทำให้เสียศีลอดได้ เช่น สงคราม บาดัร ทหารมุสลิมได้รับชัยชนะเหนือศัตรูในการสู้รบ ในขณะที่ทหารมุสลิมถือศีลอด เหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดขึ้นในสมัยที่พระศาสดายังมีชีวิตอยู่ ทหารอียิปต์ที่ทำสงครามในเดือนตุลาคม ปีค.ศ. 1973 ซึ่งตรงกับเดือนรอมาดอนและได้รับชัยชนะ ซึ่งจะเห็นว่าการถือศีลอดไม่ได้บั่นทอนกำลังใจพวกเขาเลย แต่กลับเสริมสร้างกำลังใจ

3. มุสลิมบางประเทศมีผลผลิตในเดือนรอมาดอนลดลงนั้น ทั้งนี้ไม่ใช่สาเหตุมาจากการถือศีลอด แต่เนื่องจากในเดือนรอมาดอนคนส่วนใหญ่จะอยู่กันจนดึก จึงอ่อนเพลียและเหนื่อยชาในวันรุ่งขึ้น เนื่องจากการอดนอน ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการถือศีลอดเลยแม้แต่น้อยจะสังเกตได้ว่าความเหนื่อยชานั้นมีตั้งแต่เช้าแล้ว ซึ่งหากเกิดจากการถือศีลอดก็ต้องเหนื่อยชาในช่วงเย็น

4. มีการพิสูจน์แล้วว่า การถือศีลอดนั้นมีประโยชน์มากมาย ทั้งด้านการแพทย์ ด้านจิตใจ สังคมและการศึกษาอีกด้วย เพราะการถือศีลอดเป็นโอกาสสำหรับผู้ปฏิบัติตามได้พิจารณา วิพากษ์วิจารณ์ และตรวจสอบตัวเองว่า ได้กระทำอะไรไปบ้าง เพื่อที่จะหลีกเลี่ยง

ความผิดในแต่ละปี ทั้งนี้การถือศีลอดไม่เพียงแต่บังเกิดผลดีแก่ตัวเองอย่างเดียว แต่ยังเป็นผลดีต่อสังคมซึ่งตนเองเป็นส่วนหนึ่งอีกด้วย

หมวดที่ 2. จริ่งหรือที่การออกชะกาตนั้น คนรวยจะมีโอกาสที่ดีมากกว่าคนจน

1. ชะกาตเป็นระบบการเก็บภาษีที่เป็นระเบียบแห่งแรกในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจโลก ก่อนอิสลามผู้นำแคว้นต่างๆ ทำการเก็บภาษีตามอำเภอใจ ซึ่งในกรณีนี้ส่วนใหญ่เก็บไปเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง การเก็บภาษีในลักษณะนี้จึงเป็นเหตุให้คนจนต้องแบกรับภาระอย่างหนัก ในขณะที่คนรวยกลับเป็นผู้ซึ่งได้รับการยกเว้นภาษีในหลายกรณี

เมื่ออิสลามเกิดขึ้น ได้มีการวางรากฐานและจัดระบบการเก็บเงินเพื่อบริจาคแก่คนจน โดยเก็บเฉพาะคนรวยและคนมั่งมีเท่านั้น การเก็บภาษีทางกฎหมายอิสลามดังกล่าว ไม่เพียงแต่เป็นการจัดระบบการคลังอย่างเดียว แต่ถือว่าเป็นภาระกิจทางศาสนาอิสลามที่มีความสำคัญพอๆกับการละหมาด การถือศีลอด และการเดินทางไปประกอบพิธีฮัจย์ที่เมกกะห์ ดังนั้นบรรดามุสลิมที่สามารถเสียสละได้ ก็ยินดีที่จะจ่ายชะกาตส่วนหนึ่งจากทรัพย์สิน

ของคนให้แก่ผู้อื่น ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะกลัวกฎหมายที่มีผลบังคับใช้ แต่เพราะว่าได้กระทำการดังกล่าวด้วยความเต็มใจ และเคารพต่อพระผู้เป็นเจ้าและคำสั่งสอนของศาสนาเพื่อต้องการคุณงามความดีจากพระผู้เป็นเจ้า

2. ในสมัยที่พระศาสดามีชีวิตอยู่ บรรดาคนจนมีความรู้สึกลัวว่าพวกเขาไม่สามารถบริจาคชะกาดได้เช่นเดียว กับบรรดาคนมั่งมี เพราะเชื่อว่า การบริจาคชะกาดนั้นคนรวยเท่านั้นที่จะสามารถบริจาคได้ ซึ่งเป็นผลให้คนมั่งมีได้ใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้ามากกว่า ทั้งๆที่ไม่ใช่ความผิดใดๆ ของพวกเขาที่เกิดขึ้น ดังนั้นพระศาสดาจึงได้แนะนำให้พวกเขากล่าวสรรเสริญความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า 33 ครั้งหลังการละหมาด 5 เวลาทุกวัน เพราะการกระทำดังกล่าวจะทำให้เขามีสถานะเช่นเดียวกับการที่คนรวยบริจาคชะกาดให้แก่คนจน

3. มาตรฐานที่อัลกุรอาน ระบุถึงความเหลื่อมล้ำระหว่างมนุษย์โดยทั่วไปนั้น ก็คือ ความยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้าและการประกอบคุณงามความดี ดังปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน ซูเราะห์ อัลหุรรอด โองการที่ 13 ความว่า “แท้จริงผู้ที่มิเคยรติในหมู่พวกเจ้า ณ ที่อัลละอะห์นั้น คือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า” ความยำเกรงนั้น หมายถึง ทุกๆการกระทำของมนุษย์ ไม่ว่า การกระทำ นั้น เพื่อผลประโยชน์ในโลกนี้ หรือโลกหน้า หรือเพื่อความใกล้ชิดต่อพระผู้

เป็นเจ้าของ หรือหวังผลประโยชน์จากมนุษย์ หรือเพื่อปกป้องรักษาตัวเอง ส่วนความใกล้ชิดต่อพระผู้เป็นเจ้านั้น ไม่เพียงแต่การแจกจ่ายชะภาคหรือการปฏิบัติศาสนกิจต่างๆ เท่านั้น แต่รวมถึงการกระทำอื่นๆ ที่มนุษย์ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน โดยพิจารณาจากการกระทำและคำพูด อิสลามถือว่าขึ้นอยู่กับความตั้งใจ พระศาสดามูฮัมมัดได้กล่าวไว้ว่า “แท้จริงการกระทำทุกอย่างนั้น ขึ้นอยู่กับความตั้งใจ และแท้จริงสำหรับทุกๆ การงาน นั้น คือสิ่งที่เขาคิดใจ” ซึ่งมีความหมายว่า คนงานที่ไม่มีความสามารถจะแจกจ่ายชะภาค แต่มีความตั้งใจว่า หากวันใดที่มีทรัพย์สมบัติเพียงพอ เขาก็ยินดีที่จะจ่ายชะภาค เขาก็ได้รับผลตอบแทนแล้วแค่เพียงตั้งใจเท่านั้น แต่สำหรับคนรวยที่แจกจ่ายชะภาค และหวังเพียงเพื่อต้องการให้คนอื่นรับรู้ เขาก็จะไม่ได้ผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น

หมวดที่ 3. เหตุใดอิสลามจึงห้ามมิให้รับประทานเนื้อสุกร

1. อิสลามมิใช่ศาสนาแรกที่ห้ามรับประทานเนื้อสุกร ศาสนาอื่นก็ห้าม แม้กระทั่งปัจจุบันชาวยิวในยุโรปและอเมริกาจะไม่รับประทานเนื้อสุกร ยกเว้นคนหมู่น้อยเท่านั้น และไม่มีใครวิพากษ์วิจารณ์พวกเขา ในทางตรงกันข้ามชาวตะวันตกต่างยกย่องพวกเขาด้วยว่าเป็นผู้ที่เคร่งครัดต่อบทบัญญัติทางศาสนา การเดินทางโดย

เครื่องบินในสหรัฐอเมริกา ชาวิวส่วนใหญ่จะชอบรับประทานอาหารที่เรียกว่า Kosher (อาหารที่ไม่ได้ปรุงด้วยเนื้อสุกร) และจะได้รับการตอบสนองโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ เพราะชาวตะวันตกต่างให้ความสำคัญต่อการต่อหลักความเชื่อของศาสนาอิว พระเยซูทรงประกาศว่า พระองค์มาปรากฏองค์ในโลกนี้ มิใช่มาเพื่อที่จะแก้บทบัญญัติของศาสนาอิว ดังนั้นเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลที่การห้ามรับประทานเนื้อสุกรก็เป็นเรื่องที่ต้องห้ามในศาสนาคริสต์เช่นกัน

2. อิสลามห้ามรับประทานเนื้อสุกร เช่นเดียวกับศาสนาที่นับถือพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ดังที่คัมภีร์อัลกุรอาน 4 โองการมีบทบัญญัติห้ามรับประทานเนื้อสุกร ดังปรากฏในซูเราะห์อัลบะเกาะเราะฮ์ โองการที่ 173 ความว่า “ที่จริงพระองค์ทรงห้ามพวกเจ้านั้นเพียงแต่สัตว์ที่ตายเอง และเลือด และเนื้อสุกร และสัตว์ที่ถูกเปล่งเสียงที่มัน เพื่ออื่นจากอัลละหะห์ แล้วผู้ใดได้รับความคับขัน โดยมีเชื้อผู้เสาะแสวงหา และมีชีเป็นผู้ละเมิดขอบเขตแล้วไซ้ร ก็ไม่มีบาปใดๆ แก่เขา แท้จริงพระองค์อัลละหะห์ทรงเป็นผู้ซึ่งอภัยโทษ และผู้ทรงเมตตาเสมอ” ในซูเราะห์อัลมาอิดะห์ โองการที่ 9 ความว่า “และพระองค์อัลละหะห์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาผู้ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีงามทั้งหลายว่าสำหรับพวกเขานั้นคือ การอภัยโทษ และรางวัลที่ยิ่งใหญ่” ในซูเราะห์อัลอันอาม โองการที่ 145 ความว่า “จงกล่าวเถิด

(มุฮัมมัด) ฉันไม่พบว่าในสิ่งที่ถูกให้เป็นโองการแก่ฉันนั้น มีสิ่ง
ต้องห้ามแก่ผู้บริโภคน้ำที่บริโภคนั้น นอกจากสิ่งนั้นเป็นสัตว์ที่ตาย
เอง หรือเลือดที่ไหลออก หรือเนื้อสุกร แท้จริงมันเป็นสิ่งโสมม”
และในซูเราะห์ อัน นะห์ล โองการที่ 115 ความว่า “แท้จริงพระองค์
อัลเลาะห์ทรงห้ามพวกเจ้า เพียงแต่สัตว์ที่ตายเอง เลือด เนื้อสุกร
และสัตว์ที่ถูกเปล่งเสียงขณะที่ถูกเชือดนอกจากพระองค์อัลเลาะห์
ดังนั้นผู้ใดที่อยู่ในภาวะคับขัน โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ และไม่เป็นผู้
ละเมิดแล้ว แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์เป็นผู้ทรงให้อภัย และผู้ทรง
เมตตาเสมอ”

นอกจากเหตุผลทางศาสนาแล้วยังมีเหตุผลอื่นๆ อีกหลาย
ประการที่ห้ามรับประทานเนื้อสุกร มีบรรดานักวิทยาศาสตร์ชาว
มุสลิมหลายคนสามารถพิสูจน์ได้ว่า การรับประทานเนื้อสุกร
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเขตเมืองร้อนอาจจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ
ได้ นอกจากนั้น โองการในคัมภีร์อัลกุรอาน ยังบัญญัติห้าม
รับประทานเนื้อสุกร สัตว์ที่ตายเอง รวมถึงเลือดอีกด้วย เนื่องจากสิ่ง
ดังกล่าวอาจมีเชื้อโรคและมีสารที่เป็นพิษตกค้าง เป็นที่น่าสังเกตว่า
นักวิทยาศาสตร์ได้ค้นพบโรคต่างๆในสุกร ถึงแม้จะใช้เครื่องมือ
ทางวิทยาศาสตร์เพื่อขจัดเชื้อโรคในสุกรก็ตาม พระผู้เป็นเจ้าได้
สร้างมนุษย์ขึ้นมาเพื่อ ให้รับรู้ ว่า สิ่งใดดี สิ่งใดไม่ดี ดังปรากฏในอัล

กร อ่าน ซูเราะฮฺซูฟ โองการที่ 76 ความว่า “และเหนือทุกๆ ผู้ที่มี
ความรู้คือผู้ทรงรอบรู้”

3. อิสลามยังได้คำนึงถึงความจำเป็นซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในบาง
สถานการณ์ ภาวะความจำเป็นและอนุญาตให้สิ่งต้องห้ามซึ่งรวมถึง
การรับประทานเนื้อสุกร ดังปรากฏในอัลกุรอาน ซูเราะห์อัล บาเกาะ
เราะห์ โองการที่ 173 ความว่า “ แล้วผู้ใดได้รับความคับขัน โดยมีโซ่
ผู้สาวแสวงหา และมิใช่เป็นผู้ละเมิดขอบเขตแล้วไซ้ร ก็ไม่มีบาป
ใดๆ แก่เขา แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์ทรงเป็นผู้ซึ่งอภัยโทษ และผู้
ทรงเมตตาเสมอ”

หมวดที่ 4. เพราะเหตุใดอิสลามจึงห้ามมิให้ผู้ชายสวมใส่
เครื่องประดับที่ทำจากทองคำและเสื้อผ้าที่ทำจากไหม

1. การห้ามมิให้ผู้ชายใช้เครื่องประดับที่ทำมาจากทองคำและ
สวมเสื้อผ้าที่ทำมาจากไหมเป็นเรื่องสืบเนื่องมาจากประเพณีที่มีคำ
บอกเล่าในสมัยพระศาสดา ซึ่งบรรดานักปราชญ์มุสลิมส่วนใหญ่
ยอมรับกันตามทัศนะของบรรดานักปราชญ์เหล่านั้นว่า ผู้ชายไม่
สมควรแสดงออกซึ่งความอ่อนแอ และการใช้เครื่องประดับที่
ฟุ่มเฟือยย่อมนำไปสู่ความอับยธรรมทางสังคม ผู้ชายสมควรเป็น

บุคคลที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยว โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสนามรบเพื่อปกป้อง ศรัทธาและมาตุภูมิของเขา ดังนั้นการใช้เครื่องประดับที่ทำจาก ทองคำและเสื้อผ้าที่ทำจากไหมนั้น เป็นสิ่งสะท้อนถึงความฟุ่มเฟือย และไม่ได้รับการยอมรับจากศาสนาอิสลาม แต่อิสลามไม่ห้ามสตรี สวมใส่เครื่องประดับที่ทำจากทองคำ หรือการใส่เสื้อผ้าที่ทำจาก ไหม เพราะเป็นธรรมชาติของผู้หญิงที่ชอบแต่งตัว และรักสวยรัก งาม

2. ถึงแม้การใส่เสื้อผ้าที่ทำจากไหมเป็นสิ่งที่ต้องห้ามโดย ทั่วไปในอิสลามก็ตาม แต่ทว่าก็มีข้อยกเว้นหากเป็นการรักษา สุขภาพ พระศาสดามูฮัมหมัด (ซ.ล.) ทรงเคยอนุญาตให้ อับดุล เราะห์มาน บินอาฟี และอัล ชุเบร บิน อัล อะวาม สวมใส่เสื้อผ้าที่ ทำจากไหม เพราะบุคคลทั้งสองเป็นโรคภูมิแพ้ที่ผิวหนัง .

3. ท่านอิหม่าม อัล เซกานี ซึ่งได้เสียชีวิตเมื่อประมาณปี ค.ศ. 1840 ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราว และข้อเท็จจริงของเรื่อง นี้อย่างละเอียดลึกซึ้ง สรุปได้ว่า การใช้เครื่องประดับที่ทำจาก ทองคำและเสื้อผ้าที่ทำจากไหมนั้นไม่เป็นเรื่องต้องห้าม แต่เป็นเรื่อง ที่น่ารังเกียจ ซึ่งแสดงว่า ไม่ใช่เป็นเรื่องต้องห้ามโดยเด็ดขาด ในการ นี้ท่านอิหม่ามให้ความเห็นว่า เหล่าสาวกของพระศาสดาจำนวนไม่ น้อยกว่ายี่สิบคนก็ยังสวมใส่เสื้อผ้าที่ทำมาจากไหม เพราะถ้ามีการ

ห้ามอย่างจริงจังแล้ว บรรดาเหล่าสาวกก็คงจะไม่สามารถสวมใส่หรือแต่งกายเช่นนั้นได้

4. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสวมแหวนที่ทำจากทองคำนั้น บรรดานักปราชญ์มุสลิมส่วนใหญ่มีความเห็นว่า เป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับผู้ชาย แต่ก็มีนักปราชญ์อีกกลุ่มหนึ่งมีความเห็นว่า การสวมแหวนทองคำเป็นพฤติกรรมที่น่ารังเกียจ โดยให้เหตุผลว่าผู้ซึ่งเคยใช้ชีวิตร่วมสมัยกับท่านพระศาสดามุฮัมมัด (ซ.ล.) เช่น ชะอ์ด บิน อะบู วากอส ดอลฮา บิน อุบัยดิลลา ต่างสวมใส่แหวนทองคำซึ่งถือเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจแต่ไม่ใช่สิ่งที่เป็นของต้องห้าม